

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ SUNNY DAYS

ΛΥΚΕΙΟ 2024

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

NON MINISTRARI SED MINISTRARE

Φωτεινές Ημέρες

SUNNY DAYS

Έκδοση των μαθητριών και των μαθητών
του Λυκείου
του Αμερικανικού Κολλεγίου Ελλάδος

Ιούνιος 2024 • Τεύχος 125

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ 2024 ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Αρχισυντάκτρια: Ελένη Χριστιά ΓΑ3

Βοηθός Αρχισυντάκτριας: Αλέξανδρος Παλαιοδήμος Χαραλαμπίδης ΓΟΠ3

Επιμελήτρια έκδοσης: Βικτώρια Καραμήτρου Β3

Γραμματέας: Ιωάννης Αθανασιάδης Α2

Μέλη ελληνικού περιοδικού:

Χριστίνα Αντωνάκου Α1, Μαριάννα Αργεΐτη Α1, Βαρβάρα Βασιλείου Β1

Αλίκη Γεραπετρίτη Β1, Μαίρη Δεδελούδη Β1, Μαρία Ζαχαρία Β3

Ζωή Ζαχαριάδη Β3, Παναγιώτης Καβούνης Β3,

Κάτια Καλαντζοπούλου Α4, Δημήτρης Καραγιώργος Β3,

Σωτήρης Καράμπελας Β3, Κατερίνα Κατέλη Α4, Χριστίνα Κολλύρη Α5,

Ελένη Κτώρου Α5, Σαλώμη Μηνόγιαννη ΓΘΥΓ5, Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας ΙΒ2,

Ελεονώρα Σταμπούλου ΙΒ1, Ελένη Στρογγυλοπούλου ΓΑ3, Αντώνης Τόγιας ΓΑ3,

Νικόλας Τσελεπής ΓΑ3, Μαρία Αιμιλία Φούρκα Β9

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Μαρία Λαδά

Το εξώφυλλο φιλοτεχνήθηκε από την Αικατερίνη Σπαθαράκη ΙΒ2

Σχεδιασμός-Επιμέλεια-Εκτύπωση

Κ.ΠΛΕΤΣΑΣ-Ζ.ΚΑΡΔΑΡΗ

Χαριλάου Τρικούπη 107, Αθήνα • Τηλ: 2103607132-2103820148

e-mail: info@typografo.gr • www.typografo.gr

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

1974-2024: 50 Χρόνια Δημοκρατία	8
Συνέντευξη με τον Κυριάκο Μητσοτάκη	
Πρωθυπουργό της Ελλάδος.....	10
Η Ελληνική σημαία.....	17

ΙΣΤΟΡΙΑ

Η συνθήκη της Λωζάνης	20
-----------------------------	----

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Συνέντευξη με την κα Γιάννα Αγγελοπούλου-Δασκαλακη.....	21
---	----

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Παραβατικοί νέοι: αίτια και τρόποι αντιμετώπισης .	26
Η γιορτή της Ειρήνης!	29
Η αναβίωση της pop κουλτούρας.....	31
Δουλεύω άρα υπάρχω	34
Ελευθερία σε έναν Σκλαβωμένο Κόσμο	36
Hand In Hand –Pierce For Africa.....	39

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Μαθητές Ξεναγούν Μαθητές στα Αρχαία Θέατρα.....	41
Μήπως πρέπει να γίνουν αλλαγές στην εκπαίδευση;.....	44
Το Ευρωπαϊκό Έτος Δεξιότητων 2023	46

ΤΡΙΤΗ ΛΥΚΕΙΟΥ

Και τώρα, τι;.....	51
--------------------	----

ΠΕΝΘΗΜΕΡΗ

Πράγα 2023.....	53
-----------------	----

ΤΕΧΝΗ

Art Athina 2023.....	58
Η Αγάπη Είναι Παντού... ..	61
Μια υπέρτατη αξία, μια υπέρτατη τέχνη.....	63
Ταξιδιάρια ψυχή: Μία περιήγηση στο Ελληνικό Ροκ	65
Ήχοι της λύπης και της ελευθερίας	
Η διαχρονική κληρονομιά των μπλουζ	67

ΠΟΙΗΣΗ

Αποτυχία Επανάστασεων	69
Σχέςεις.....	70

Μόνον εκεί	71
Φως στο σκοτάδι	72
Σκέψη.....	73
Της τέχνης ο άτεχνος	73
Παρωδία δικαιοσύνης.....	74
Σειρήνα.....	75
Στα βάθη της ελευθερίας.....	76
Το καλό που δεν γνωρίζεις	77
Αστρόπλοια	78

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μια βδομάδα ακόμα.....	79
Το τέλος σου.....	80

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Φιλοσοφικές σκέψεις	81
Πολυμήχανη Καθημερινότητα	84
Αυτογνωσία –Το εσωτερικό μονοπάτι–	
Σύμβολα γύρω μας (φως από τα σύννεφα).....	85

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η γνωστή σε όλους προσωπικότητα της Αναγέννησης. Λεονάρντο ντα Βίντσι	87
---	----

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Συνέντευξη από τον Δημήτρη Διαμαντίδη	89
Τα οφέλη των πολεμικών τεχνών για τους νέους	93
Euro 2004: Μια Αναδρομή στο θρίαμβο του Ελληνικού Ποδοσφαίρου	94

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Το εμπόδιο της εφηβικής ζωής.....	95
Το κλίμα και το μέλλον μας	97
Vertical Farming. Ξεχάστε ό,τι ξέρατε για την καλλιέργεια	98

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Κάρλ Γιούνγκ	100
Ο εαυτός μου είναι ο καλύτερος μου φίλος.....	102
Η ασπρόμαυρη ζωή των εφήβων.....	104

ALBUM	105
-------------	-----

Αγαππτε αναγνώστη και αγαππτη αναγνώστρια,

Το τεύχος το οποίο κρατάς δεν αποτελεί παρά μια μετουσίωση των ονείρων, των σκέψεων, των ενδιαφερόντων και των προβληματισμών των μαθητών του Λυκείου της χρονιάς 2023-2024 του Pierce. Η φετινή χρονιά λειτούργησε ως μαθησιακή και πολιτισμική αναγέννηση έπειτα από τα χρόνια της καραντίνας για το σχολείο μας, επαναφέροντας θεσμούς που για λίγα χρόνια είχαν ανασταλεί, αλλά και εγκαθιδρύοντας νέους.

Πέρα από τις εμπειρίες των μαθητών σε όλους τους τομείς, θα βρεις κείμενα επετειακά τόσο ως προς τα κοινωνικά ζητήματα αλλά και ως προς τον αθλητισμό, κείμενα περί πολέμου και ειρήνης, εκπαιδευτικά πειράματα αλλά και την σημασία των soft skills.

Φέτος όλη η ομάδα θελήσαμε να δώσουμε έμφαση στην ποικιλότητα υφή των ανθρωπίνων χαρισμάτων: στην ιδιότητα του ανθρώπου, δηλαδή, ως homo universalis. Οι μεγάλοι ανθρωπιστές της Αναγέννησης είχαν ως επίκεντρο τον άνθρωπο που απομακρύνεται από δογματικές αντιλήψεις προσπαθώντας να έρθει κοντά σε μια ολιστική θεώρηση των πραγμάτων στον τομέα των επιστημών, της τέχνης και της φιλοσοφίας. Για αυτό με την θεματολογία μας προσπαθήσαμε να απευθυνθούμε σε κάθε πτυχή της προσωπικότητας ενός σύγχρονου ανθρώπου που ανταποκρίνεται στα μοντέρνα ενδιαφέροντα.

Ως αρχισυντάκτρια, αλλά προπάντων ως μέλος της ομάδας του ελληνικού περιοδικού, θα ήθελα να αναφερθώ στην δημιουργικότητα. Αυτό το είδος καθημερινής μαγείας, το οποίο όσο κι αν προσπάθησαν οι στοχαστές μέσα στα χρόνια ποτέ δεν μπόρεσαν να αποκωδικοποιήσουν. Αυτό δεν έλειψε ούτε στιγμή από την ομάδα μας και εκ μέρους όλων θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τόσο τους καθηγητές μας, που αποτελούν εδώ και χρόνια αστείρευτη πηγή έμπνευσης, όσο και το σχολείο, που επιτυγχάνει καθημερινά τον διττό του σκοπό: τον διδακτικό αλλά και τον εκπαιδευτικό.

Μπορεί σε κάποια χρόνια να μην θυμόμαστε σε βάθος την άλγεβρα και τα λατινικά αλλά αδιαμφισβήτητα θα θυμόμαστε και θα καλλιεργούμε τη φλόγα, τη δίψα για μάθηση που μας χάρισε αυτό το σχολείο. Εκτός από μαθητές του Λυκείου, αποκτήσαμε την ιδιότητα των μαθητών της ζωής και ένα ερευνητικό πνεύμα που θα μας επιτρέψει ες αεί να εξελισσόμαστε παράλληλα με την κοινωνία, κρατώντας τις αξίες και τα ιδανικά που μάθαμε μικροί: Non ministrari sed ministrare.

Η αρχισυντάκτρια
Ελένη Χριστιά ΓΑ3

Λήδα Κωστή Β4
Αθηνάϊς Λαχανά Β4

1974-2024: 50 Χρόνια Δημοκρατία

Πριν από τον θρίαμβο της ένταξης της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και προτού επικρατήσουν όλες οι κυβερνήσεις που στιγμάτισαν βαθιά την ιστορική πορεία της χώρας μας, το πολίτευμά της ήταν αδιαμφισβήτητα παράδοξο για μια χώρα με δημοκρατικές ρίζες: Η δικτατορία των συνταγματαρχών.

Η δικτατορία αυτή, αλλιώς γνωστή ως «Χούντα» ξεκίνησε υπό την σκιά του εμφυλίου πολέμου που δίχασε βαθιά την ελληνική κοινότητα και άφησε πληγές ανίατες για χρόνια. Παρά το γεγονός ότι τα γεγονότα εκείνης της εποχής εξακολουθούν να σημαδεύουν κυρίως τις παλιότερες γενιές, αποτελούν έναυσμα για την περαιτέρω κοινωνικοπολιτική ανάπτυξη της χώρας. Η Ελλάδα αναπτύχθηκε και άλλαξε όταν πια θριάμβευσε η Δημοκρατία!

Σήμαναν οι καμπάνες της 21ης Απριλίου 1967 και οι αξιωματικοί του στρατού, μαζί με την καθοδήγηση του Γεωργίου Παπαδόπουλου, του Στυλιανού Παττακού και του Νικολάου Μακαρέζου, κατέλαβαν το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Πέρασαν επτά έτη αγωνίας, διαφθοράς και μίσους, με αποκορύφωμα την απαγόρευση της ελευθερίας του λόγου και της επιλογής.

Έτσι, το 1973, οι συνασπισμένοι φοιτητές του Πολυτεχνείου ξεγέρθηκαν μαζικά με στόχο την ανατροπή της δικτατορίας. Ως αποτέλεσμα επήλθε η σταδιακή αποσύνθεση της δικτατορίας που έληξε οριστικά το 1974.

Τα γεγονότα αυτά ίσως να φαντάζουν μακρινά για τις νεότερες γενιές, αλλά η αλήθεια είναι ότι αυτή η επταετία είχε επηρεάσει αρκετά τους ανθρώπους της εποχής.

Σκεπτόμενοι της εξελίξεις όλων των ετών μετά την δικτατορία συνειδητοποιούμε ότι η γενέτειρα της δημοκρατίας έχει βιώσει σημαντικούς κοινωνικοπολιτικούς σταθμούς στην πορεία της, μετά το 1974. Η Ελλάδα συνεχίζει να εξελίσσεται με γοργούς ρυθμούς που προοιωνίζουν ένα ασφαλές, προοδευτικό και προπάντων ανθρώπινο μέλλον.

Είναι, ίσως, δύσκολη η κατανόηση της βαθιάς αλλαγής που επέφεραν στην ελληνική και ευρωπαϊκή κοινωνία τα, αυτόνοπτα για εμάς, δικαιώματα, όπως είναι και δύσκολο να φανταστούμε τις ζωές μας χωρίς αυτά. Έχοντας ως θεμέλιο λίθο την ουσιαστική μας ελευθέρια, η οποία εδραιώθηκε πριν από μόλις πενήντα χρόνια (!), δεν μπορούμε πάρα να έχουμε στον νου μας την «Ουτοπία» του Ε. Γκαλεάνο· έναν ανέφικτο, ουτοπικό στόχο που όσο απομακρύνεται, τόσο μας παρακινεί στο να στρεφόμεστε ως κοινωνία στο καλύτερο.

Οι φετινές εορταστικές εκδηλώσεις για την αποκατάσταση της Δημοκρατίας θα είναι ακόμα πιο λαμπρές και θα γιορτάσουμε 50 χρόνια δημοκρατικού βίου, στραμμένοι στο ακόμα καλύτερο μέλλον της Δημοκρατίας στη χώρα μας!

Ελένη Χριστιά ΓΑ3

Συνέντευξη με τον Κυριάκο Μητσοτάκη Πρωθυπουργό της Ελλάδος

Φέτος γιορτάζουμε τα πενήντα χρόνια που έχει εγκαθιδρυθεί η Δημοκρατία στην χώρα μας. Στο πλαίσιο αυτό, ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας, Κυριάκος Μητσοτάκης δέχθηκε με χαρά να απαντήσει στις ερωτήσεις των μελών του περιοδικού του Σχολείου μας. Επίσης, ο Πρωθυπουργός δέχθηκε τους μαθητές μας στο Μέγαρο Μαξίμου στις 24/04/2024. Οι μαθητές μας ενθουσιάστηκαν και αυτή η εμπειρία θα μείνει χαραγμένη στη μνήμη τους. Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Μητσοτάκη!

Τι σημαίνει για εσάς η λέξη «Δημοκρατία»; Πιστεύετε ότι Δημοκρατία είναι πάντα η βούληση της πλειοψηφίας;

Η ίδια η λέξη σημαίνει το «Κράτος του Δήμου», την εξουσία των πολιτών. Όμως η Δημοκρατία κατά τη δική μου άποψη δεν αποτελεί, απλώς, ένα σύστημα διακυβέρνησης. Όσο, κυρίως, το θεμέλιο μιας υγιούς κοινωνίας. Η λειτουργία μιας καθημερινότητας η οποία διέπεται από ελευθερία, ισότητα και αμοιβαίο σεβασμό. Αλλά και ευθύνη. Διότι δεν αρκεί μόνο η άσκηση της

εξουσίας από τους πολίτες μέσω των εκπροσώπων τους. Πρέπει και οι ίδιοι να νοιάζονται και να συμμετέχουν με τη στάση τους στη διαμόρφωση του συλλογικού μας πεπρωμένου.

Ακριβώς γι' αυτό και το συγκεκριμένο πολίτευμα στηρίζεται στη βούληση της πλειοψηφίας. Ταυτόχρονα, ωστόσο, πιστεύει πως η φωνή καθεμιάς και καθενός αξίζει να ακούγεται εξίσου δυνατά. Με άλλα λόγια, ενώ η Δημοκρατία εκφράζεται από τους περισσότερους, κρίνεται από τη σημασία που δίνει στους λιγότερους. Ανεξάρτητα από καταγωγή ή φύλο, από την ισχύ ή από τις πεποιθήσεις τους. Φανταστείτε μια τάξη όπου οι πιο φωνακλάδες ή οι πιο δυνατοί μαθητές θα αποφασίζουν για όλα. Δεν θα ήταν άδικο για όλους τους υπόλοιπους;

Προσοχή όμως. Η Δημοκρατία δεν είναι ένας μονοσήμαντος στόχος. Όπως και ο κόσμος γύρω μας, έτσι και εκείνη δεν μένει στάσιμη. Σε αντίθεση, μάλιστα, με όλα τα άλλα πολιτεύματα, η Δημοκρατία επιδιώκει να γίνεται όλο και καλύτερη. Να φέρνει περισσότερα οφέλη, αλλά και να δίνει περισσότερες ευκαιρίες στους πολίτες. Να αυξάνει τα δικαιώματά τους. Και να κάνει διαρκώς τη ζωή τους πιο ασφαλή και πολιτισμένη. Πάντα σε επιφυλακή, πάντως, ώστε οι κατακτήσεις της να μην απειληθούν από τους εχθρούς της.

Από τη γέννησή της, βέβαια, η Δημοκρατία δεν είναι ποτέ τέλεια. Κανένα πολιτικό σύστημα, όμως, δεν αποδείχθηκε, μέχρι τώρα, τελειότερο. Γιατί είναι η μόνη που θέλει και μπορεί να διορθώνει τα λάθη της. Πρόκειται, λοιπόν, για μία ατέρμονη εξελικτική διαδικασία και ένα συναρπαστικό ταξίδι, για το οποίο «διαβατήριο» είναι η συμμετοχή όλων μας. Γι' αυτό και λέμε ότι η αδιαφορία, η αποχή ή η αδράνεια του καθενός κάνει, τελικά, κακό στον εαυτό του. Στον διπλανό μας και στο σύνολο.

Ούτε αρκεί να ψηφίζουμε κάθε 4 χρόνια. Πρέπει να παρακολουθούμε αν η κυβέρνηση κάνει πράξη όσα υποσχέθηκε. Όπως και αν η αντιπολίτευση λείπει την αλήθεια όταν κατηγορεί την κυβέρνηση. Αν εκείνη προτείνει κάτι καλύτερο και πώς θα μπορούσε να το εφαρμόσει. Και όχι μόνο. Πρέπει να εξετάζουμε, για παράδειγμα, και αν και ο Δήμαρχος κάνει τη δουλειά του στη γειτονιά μας. Αν στο σχολείο μας υπάρχει μπουλινγκ. Όπως και να αντιδρούμε όταν μία υπηρεσία δεν μας εξυπηρετεί. Έτσι χτίζουμε και εμείς ατομικά τη Δημοκρατία.

Όπλο μας, επίσης είναι ο εθελοντισμός. Οι εκστρατείες της ανακύκλωσης. Οι προσπάθειες για την προστασία του περιβάλλοντος και οι ανασώσεις. Οι πρωτοβουλίες πολιτισμού και άθλησης, που δίνουν υγεία και χρώμα στην κοινωνική ζωή. Πάνω από όλα, όμως, έχουμε χρέος να είμαστε σωστά ενημερωμένοι, καθώς στην εποχή του ανώνυμου διαδικτύου, όλοι πολιorkούμαστε από φήμες και ψέματα. Την παραπληροφόρηση, άλλωστε, χρησιμοποιούν σήμερα οι εχθροί της Δημοκρατίας για να την υπονομεύσουν.

Πώς; Παρουσιάζοντας εύκολες λύσεις σε δύσκολα προβλήματα. Παίζοντας με τις εντυπώσεις που απευθύνονται στην ψυχή και στο θυμικό και όχι στο μυαλό. Φωνάζοντας συνθήματα αντί να μιλούν με λογικά επιχειρήματα. Ενώ, συχνά, αντιτάσσουν ακόμη και τη βία απέναντι στη συνεννόηση. Γι' αυτό και η απάντηση της Δημοκρατίας ήταν και είναι πάντα η αλήθεια και ο διάλογος. Όχι οι διαβολές και οι απειλές. Το φως της πραγματικότητας, δηλαδή, αντί για το θολό τοπίο με τα ανύπαρκτα σκιάχτρα που κατασκευάζουν τα fake news.

Φέτος γιορτάζουμε 50 χρόνια από την αποκατάσταση της Δημοκρατίας, τη μεγαλύτερη περίοδο ομαλού δημοκρατικού βίου της χώρας. Ποιες πιστεύετε ότι είναι οι επιτυχίες της περιόδου; Πού νομίζετε ότι υστερεί, αν υστερεί, η δομή του πολιτικού μας συστήματος;

Η αποκατάσταση της Δημοκρατίας στην Ελλάδα το 1974 αποτέλεσε, πράγματι, μία τομή στον χρόνο και την Ιστορία. Σηματοδοτώντας, όπως σωστά σημειώνετε, τη μακροβιότερη περίοδο ομαλής πορείας μας στη σύγχρονη εποχή. Από τότε, η χώρα σημείωσε σημαντική πρόοδο σε όλους τους τομείς: Εδραίωσε και σταθεροποίησε το πολίτευμα. Έγινε μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εντάχθηκε στη ζώνη του ευρώ. Η οικονομία της μεταρρυθμίστηκε. Η κοινωνία της εκσυγχρονίστηκε. Και οι ατομικές ελευθερίες θωρακίστηκαν και πολλαπλασιάστηκαν.

Όλα αυτά δεν ήταν αυτονόητα. Σκεφθείτε ότι άλλοτε οι μαθήτριες φορούσαν ποδιά και οι μαθητές ήταν υποχρεωτικά κουρεμένοι. Ενώ η προίκα αποτελούσε νομική προϋπόθεση για να παντρευτεί μια γυναίκα. Σήμερα, ευτυχώς, όλα αυτά είναι πίσω μας. Σε μία χώρα όπου οι πιο ευάλωτοι -οι γυναίκες και τα παιδιά, τα άτομα με αναπηρία ή όποιοι έχουν διαφορετικό προσανατολισμό- βρίσκουν ισότιμα τη θέση που δικαιούνται ανάμεσά μας. Κάτι που φάνηκε, και με την πρόσφατη αναγνώριση και στη χώρα μας της ισότητας όλων στον πολιτικό γάμο.

Ιδίως τα τελευταία χρόνια, η πατρίδα μας ενίσχυσε, επίσης, την αμυντική της ικανότητα με σύγχρονους εξοπλισμούς, καθώς Δημοκρατία δεν υπάρχει χωρίς ελευθερία και ανεξαρτησία. Πύκνωσε τις διπλωματικές της συμμαχίες, ώστε να θεωρείται, πλέον, ηγετική δύναμη και πυλώνας σταθερότητας. Και, αφού ανήκει στην ευρωπαϊκή οικογένεια, σταδιακά συγκλίνει προς την Ευρώπη σε όλα τα επίπεδα. Για καλύτερους μισθούς, σύγχρονη εκπαίδευση και αξιοπρεπή δημόσια υγεία. Αλλά και για την ψηφιακή και πράσινη μετάβαση.

Αυτά τα 50 χρόνια, συνεπώς, είναι αλήθεια πως συνοδεύτηκαν από μεγάλη πρόοδο. Όμως ανέδειξαν και πολλές χαμένες ευκαιρίες αν δούμε την πορεία μας συγκριτικά με την ταχύτερη πρόοδο που είχαν άλλα κράτη. Ειδικά στην οργάνωση του Κράτους. Στην αρχιτεκτονική της Οικονομίας. Στην

Παιδεία και την Υγεία, όπου οι απαιτούμενες αλλαγές έμειναν μετέωρες. Μία διαπίστωση, η οποία κάνει, τώρα, πιο απαραίτητες και επείγουσες τις μεταρρυθμίσεις. Όστε να ξεριζωθούν οι παθογένειες του παρελθόντος και να κερδίσουμε τον χαμένο χρόνο.

Είναι η κατεύθυνση που ήδη ακολουθούμε, ταυτόχρονα σε πολλά επίπεδα. Με τις αλλαγές στην Παιδεία: από το ξενόγλωσσο διετές νηπιαγωγείο και την ψηφιακή διδασκαλία μέχρι την επαγγελματική εκπαίδευση και τον νόμο για τη λειτουργία και μη κρατικών πανεπιστημίων. Με το νέο ΕΣΥ, που αυξάνει το νοσηλευτικό προσωπικό, αναβαθμίζει όλα τα νοσοκομεία και Κέντρα Υγείας και καθιερώνει δωρεάν προληπτικές εξετάσεις για τα βασικά νοσήματα. Αλλά και με τομές που καταπολεμούν τη φοροδιαφυγή και απλώνουν παντού το Ψηφιακό Κράτος.

Βλέπουμε ότι ακόμη και σήμερα υπάρχουν αυταρχικά πολιτεύματα, ενώ παρατηρούμε ότι και δημοκρατικές χώρες κλυδωνίζονται. Γιατί νομίζετε ότι συμβαίνει αυτό; Υπάρχει τέτοιος κίνδυνος στην Ελλάδα και τι χρειάζεται για να αποσοβηθεί;

Αναφέρθηκα, ήδη, στην παγκόσμια άνοδο του λαϊκισμού και του εξτρεμισμού που καλούνται να αντιμετωπίσουν οι σύγχρονες δημοκρατίες. Γιατί, πράγματι, σε όλα τα κράτη υπάρχουν δυνάμεις που προτιμούν να «χαϊδεύουν

αυτιά», καθώς αδυνατούν να εισηγηθούν λύσεις σε προβλήματα του καιρού μας. Και αυτά είναι πολλά. Από το Μεταναστευτικό, την οικονομική ύφεση και τις νέες ανισότητες μέχρι την Κλιματική Κρίση και τις γεωπολιτικές ανακατατάξεις. Σύγχυση την οποία επιτείνουν, βέβαια, και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Πάντα όταν υπάρχει ανασφάλεια, μέρος των κοινωνιών στρέφεται σε απλοϊκά στερεότυπα. Θυμηθείτε ότι και εδώ, στην Ελλάδα, υπήρχαν κόμματα που έλεγαν ότι την οικονομική κρίση θα μπορούσαμε να την αντιμετωπίσουμε, φεύγοντας από το Ευρώ. Παίρνοντας ρωσικά ρούβλια. Και αντί για μισθούς να έχουμε κρατικά κουπόνια. Όπως υπήρχαν και κάποιοι που έλεγαν ότι πρέπει να ανοίξουν τα σύνορα, ώστε οι διερχόμενοι μετανάστες να περνούν από εδώ και, μετά να «εξαφανίζονται».

Όλα αυτά αποδείχθηκαν, προφανώς, ανοησίες. Για ένα διάστημα, όμως, υπήρξε κόσμος που τα πίστεψε. Αυτός ο κίνδυνος επιστρέφει με διάφορες μορφές. Πάντα, ωστόσο, με 3 σταθερά χαρακτηριστικά: το ψέμα που καταργεί την αλήθεια. Το θυμικό που καταργεί την λογική. Και την τυφλή καταγγελία που καταργεί την εμπιστοσύνη στους δημοκρατικούς θεσμούς. «Όλοι οι πολιτικοί είναι πουλημένοι, η Δικαιοσύνη είναι άδικη και η Ευρώπη ένας μύθος», λένε οι λαϊκιστές. Άρα; Άρα, μπροστά στο χάος, «οι σωτήρες είμαστε μόνο εμείς».

Έτσι, ποντάροντας στις πολλές αντικειμενικές δυσκολίες αλλά και μεγεθύνοντας τις υπαρκτές αδυναμίες της Δημοκρατίας, οικοδομείται το κύμα που οδηγεί σε αυταρχικές ηγεσίες. Και το χειρότερο: όταν, αργότερα, διαπιστώνεται η δική τους ανεπάρκεια, τότε είναι αργά για τους πολίτες. Γι αυτό και όλοι μας οφείλουμε να επαγρυπνούμε. Πώς; Αναγνωρίζοντας με θάρρος τις ατέλειες και διορθώνοντας με τόλμη τις όποιες αστοχίες στη λειτουργία της Δημοκρατίας. Όστε οι εύλογες αγωνίες των πολλών να μην πέφτουν στις ύπουλες παγίδες των λίγων.

Υπάρχει η αίσθηση ότι διαχρονικά οι θετικές αλλαγές στη χώρα γίνονται με αργούς ρυθμούς. Πώς μπορεί η δημοκρατική λειτουργία να προσαρμοστεί ώστε να ανταποκριθεί πιο γρήγορα στις προκλήσεις της σύγχρονης εποχής;

Η ερώτηση είναι εύστοχη. Δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω ότι οι αλλαγές στον τόπο μας προχωρούν μεν, αλλά με αργά βήματα. Και οι καθυστερήσεις φαίνονται ακόμη μεγαλύτερες όταν είσαι νέος. Ένα παλαιότερο σύνθημα, προερχόμενο από τραγούδι, έλεγε «θέλουμε τον κόσμο και τον θέλουμε τώρα». Εμείς δεν είμαστε, βέβαια, των συνθημάτων αλλά των στοιχημάτων και των αποτελεσμάτων. Και το μεγάλο στοίχημα για την κυβέρνη-

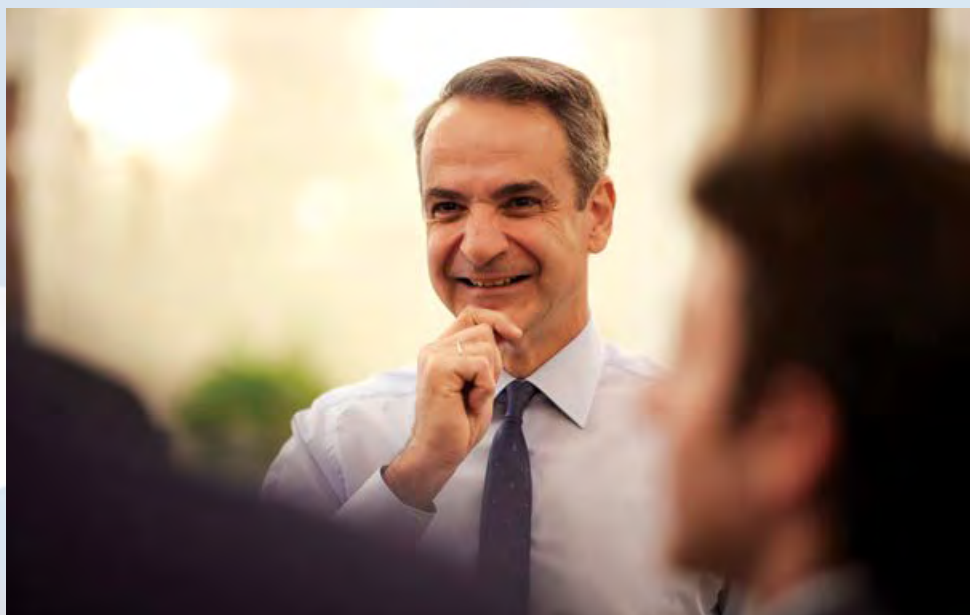

ση είναι να προωθήσει γρήγορα τις μεταρρυθμίσεις που ζητά η κοινωνία. Δεν πρόκειται, ωστόσο, για κάτι απλό.

Γιατί, από τη μία πλευρά, είναι αλήθεια ότι αδυναμίες οι οποίες συνοδεύουν το κράτος μας από την ίδρυσή του είναι δύσκολο να ξεριζωθούν αμέσως. Οι αλλαγές, άλλωστε, συναντούν, και αντιστάσεις, καθώς οι μεταρρυθμίσεις ευνοούν τους πολλούς, όμως ίσως ξεβολεύουν και μερικούς. Ενώ, από την άλλη πλευρά πρέπει πάντοτε να τηρείται μία ισορροπία ώστε κάθε τομή να προωθείται όταν έχει καταστεί ώριμη μέσα στην κοινωνία. Διαφορετικά, αυτή δεν θα γίνει αποδεκτή, ούτε θα αποδειχθεί αποτελεσματική.

Δείτε, για παράδειγμα, τις αλλαγές στην Παιδεία. Όπου, μαζί με την ενίσχυση του δημόσιου πανεπιστημίου, όπως είπα, θεσμοθετήσαμε και το πλαίσιο για τα μη κρατικά ιδρύματα. Μια ιστορική ανορθογραφία που διορθώθηκε ύστερα από 30 χρόνια. Και όμως, ακόμη και αυτή η εξέλιξη βρήκε απέναντί της πολλές αντιδράσεις. Όμως η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση ήταν, πλέον, και αναγκαία και ώριμη. Έτσι, την υποστηρίξαμε και θα την υποστηρίξουμε. Όπως θα κάνουμε και σε πολλές ανάλογες περιπτώσεις.

Το ζήτημα, λοιπόν, δεν συνδέεται με αλλαγές στη λειτουργία της Δημοκρατίας. Όσο με την τόλμη της κυβέρνησης και με την ευθύνη του πολιτικού συστήματος. Γιατί, πράγματι, η χώρα έχει ανάγκη από αλλαγές που θα έπρεπε να προωθούνται συναινετικά από όλα τα κόμματα στην κοινωνία. Ένα

κράτος αποτελεσματικό, μία Υγεία αξιοπρεπής και μία Παιδεία σύγχρονη δεν έχουν, άλλωστε, παραταξιακά χρώματα. Όμως, δυστυχώς, τα μικροκομματικά, όπως και τα συντεχνιακά συμφέροντα δεν επιτρέπουν μία τέτοια προσπάθεια.

Μένει, συνεπώς, η κάθε πλευρά να υπηρετήσει το ρόλο της στο μέτρο που της αναλογεί. Σε ό,τι αφορά την κυβέρνηση, νομίζω ότι το κάνει -και το αποδεικνύει καθημερινά. Είναι καιρός να ανταποκριθούν σε αυτήν την αποστολή και οι υπόλοιποι. Κάτι που για να συμβεί, όμως, πρέπει και οι πολίτες να το απαιτήσουν. Εκπέμποντας το μήνυμα ότι οι μεταρρυθμίσεις είναι προϋπόθεση για να απαλλαγεί ο τόπος από δεσμά δεκαετιών που τον κρατούν πίσω. Και πως αυτή η αναγκαιότητα πρέπει να γίνει, κάποτε, και κοινή, εθνική μας προτεραιότητα.

Η Ελληνική σημαία

Το μοτίβο της σημερινής γαλανόλευκης σημαίας θεσπίστηκε στις 13 Ιανουαρίου του 1822 στην Πρώτη Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου, η οποία διήρκησε από τις 20 Δεκεμβρίου του 1821 έως και τις 15 Ιανουαρίου του 1822. Θεωρείται η πρώτη συνέλευση νομοθετικού σώματος του νέου Ελληνικού κράτους, της οποίας πρόεδρος ήταν ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος. Στην αρχή της επανάστασης του 1821, δεν είχαμε μόνο μία ελληνική σημαία. Συγκεκριμένα πριν από την επανάσταση, στα προεπαναστατικά κινήματα, ο κάθε αρχηγός είχε τη δική του πολεμική σημαία, το λεγόμενο φλάμπουρο, το οποίο αποτελούσε το σήμα κατατεθέν του αγώνα του.

Κοινή συνισταμένη των περισσότερων σημαιών ήταν ο σταυρός, καθώς κατά την Τουρκοκρατία, αλλά και κατά τη διάρκεια της Επανάστασης, το θρησκευτικό σύμβολο του Χριστιανισμού ένωνε τους Έλληνες απέναντι στους Οθωμανούς κατακτητές. Κατά τη διάρκεια της εθνοσυνέλευσης, καθιερώθηκε ο τύπος και τα χρώματα της σημαίας – κυανό και λευκό. Στις 13 Ιανουαρίου, η συγκεκριμένη σημαία έγινε η πρώτη κοινή, εθνικά, και καθιερώθηκε ως σύμβολο του επαναστατημένου γένους των Ελλήνων. Στις 15 Μαρτίου του 1822 το εκτελεστικό σώμα επί κυβέρνησης Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου όρισε τρεις τύπους σημαιών: η σημαία ξηράς και δυο θαλάσσης, μια για το πολεμικό και μια για το εμπορικό ναυτικό. Η σημαία της ξηράς είχε τετράγωνο σχήμα σε χρώμα κυανό και εμφάνιζε έναν λευκό σταυρό που κάλυπτε όλη την επιφάνειά της. Οι σημαίες της θα-

Θεόδωρος Βρυζάκης: Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ευλογεί την σημαία της επανάστασης.

Η πρώτη σημαία της Επανάστασης του Α. Υψηλάντη και του Ιερού Λόχου στο Ιάσιο της Μολδαβίας (1821).

Η πρώτη επίσημη εθνική σημαία του ανεξάρτητου ελληνικού κράτους από την Α' Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου (1822).

Κυανόλευκη σημαία με τον βαυαρικό θυρεό από την εποχή του Όθωνα (1833-1863).

Η εθνική σημαία με το βασιλικό στέμμα (1863-1924 και 1935-1967).

Η επίσημη σημαία την περίοδο της Δικτατορίας των Συνταγματαρχών (1967-68), (1969-1974).

Η εθνική σημαία την περίοδο 1975-1978.

Η καθιέρωση της επίσημης ελληνικής σημαίας στη μορφή που είναι σήμερα (1978-2021).

λάσσης είχαν την ίδια μορφή που διαθέτει η σημερινή εθνική σημαία, εκτός από το γεγονός ότι στη σημαία του εμπορικού ναυτικού υπήρχε αντιστροφή στα χρώματα (κυανό αντί λευκού) στη θέση του σταυρού. Η σημαία των εμπορικών πλοίων εξομοιώθηκε με εκείνη των πολεμικών το 1828, όταν αναγνωρίστηκε ότι τα εμπορικά πλοία είχαν λάβει μέρος στον αγώνα ως πολεμικά. Από τότε η σημαία τροποποιήθηκε αρκετές φορές, λόγω των πολιτειακών μεταβολών, ποτέ ξανά όμως δεν μεταβλή-

θηκε ριζικά. Το 1833 προστέθηκε στις σημαίες του στρατού ξηράς και του πολεμικού ναυτικού ο βαυαρικός θυρεός, ο οποίος διατηρήθηκε μέχρι την ανατροπή του Όθωνα τον Οκτώβριο του 1862. Με την άφιξη του Γεωργίου Α΄, το 1863, περιελήφθη στις σημαίες των ανωτέρω σωμάτων το στέμμα το οποίο παρέμεινε μέχρι τη μεταπολίτευση του 1924. Από το 1864 η σημαία για τα τάγματα Πεζικού αποτελείται από μεταξωτό ύφασμα που έφερε τριγύρω χρυσά κρόσσια και στο κέντρο του λευκού σταυρού την εικόνα του προστάτη της, Αγίου Γεωργίου.

Για να φτάσει στη σημερινή της μορφή, φτάνουμε στο 1978 όταν με το Νόμο 851 «Περί της Εθνικής Σημαίας, των Πολεμικών Σημαιών και του Διακριτικού Σήματος του Προέδρου της Δημοκρατίας» καθορίζονται τα χαρακτηριστικά της. Συγκεκριμένα ο νόμος καθορίζει ότι η Εθνική Σημαία είναι κυανόλευκη, αποτελείται από εννέα ισοπλατείς οριζόντιες λωρίδες, πέντε κυανές και τέσσερις λευκές, με εναλλαγή των χρωματικών τόνων, έτσι ώστε η πρώτη και η τελευταία λωρίδα να είναι κυανή. Στην άνω εσωτερική γωνία μέσα σε κυανό τετράγωνο υπάρχει λευκός σταυρός. Ο συμβολισμός της σημαίας μας είναι άγνωστος σε πολλούς, αλλά θεμελιακός και χαρακτηριστικός για εκείνη. Δύο είναι οι κυρίαρχες εκδοχές για την ερμηνεία της. Το κυανό χρώμα συμβολίζει τον ουρανό, ενώ το λευκό τον αφρό των κυμάτων που περικλείει την Ελλάδα. Αλλιώς, οι εννέα λωρίδες της σημαίας αντιπροσωπεύουν τις αντίστοιχες συλλαβές του «Ελευθερία ή Θάνατος».

Την ιστορική προσέγγιση και τους ποικίλους συμβολισμούς συνοδεύουν μία σειρά κανόνων που διέπουν την συμπεριφορά μας απέναντι στη σημαία. Συγκεκριμένα, στο κείμενο της Διεύθυνσης Ιστορίας Στρατού, αναφέρεται πως η έπαρση της σημαίας τελείται κάθε μέρα στις 08:00 και παραμένει στη θέση της μέχρι τη δύση του ηλίου. Σύμφωνα με το άρθρο 181 του Ποινικού Κώδικα, όποιος αφαιρεί, καταστρέφει, παραμορφώνει ή ρυπαίνει την Εθνική Σημαία τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών.

Χριστίνα Αντωνάκου Α1

Η συνθήκη της Λωζάνης

Το έτος 2023, συμπληρώνονται εκατό χρόνια από την υπογραφή της συνθήκης της Λωζάνης, μία από τις σημαντικότερες διπλωματικές αποφάσεις της ιστορίας, που οριστικοποίησε τα σημερινά σύνορα της Ελλάδας με την Τουρκία και βρίσκεται ακόμα σε ισχύ. Έλαβε χώρα στο Παλέ ντε Ρουμίν της Λωζάνης στην Ελβετία στις 24 Ιουλίου 1923 και εθνικός μας αντιπρόσωπος ορίστηκε ο Ελευθέριος Βενιζέλος. Τα συμβαλλόμενα μέλη ήταν η Αγγλία, η Γαλλία, η Ελλάδα, η Ιταλία και η Τουρκία. Οι εκπρόσωποι των οκτώ προαναφερθεισών χωρών υπέγραψαν ένα κείμενο 143 άρθρων, σκοπός του οποίου ήταν η επικύρωση της ειρήνης και ο καθορισμός των συνόρων. Η συνθήκη είχε ως αποτέλεσμα την επισήμοποίηση της Τουρκικής κυριαρχίας στη Μικρά Ασία και στην Ανατολική Θράκη, καθώς παραχωρήθηκαν και τα νησιά Ίμβρος και Τένεδος στο Τουρκικό κράτος. Εξάλλου, η Συνθήκη της Λωζάνης αντικατέστησε τη συνθήκη των Σεβρών του 1920, η οποία είχε μεν υπογραφεί

από τους Οθωμανούς, αλλά δεν έγινε δεκτή από το καθεστώς του Μουσταφά Κεμάλ.

Η συνθήκη ακολούθησε την Ελληνοτουρκική σύμβαση η οποία επικυρώθηκε στις 30 Ιανουαρίου του 1923 και ενσωματώθηκε στην συνθήκη της Λωζάνης. Στόχος της ήταν η ανταλλαγή Ελλήνων Ορθόδοξων κατοίκων της Τουρκίας και των Μουσουλμάνων κατοίκων της Ελλάδας. Εξαιρέση αποτέλεσαν οι Έλληνες Ορθόδοξοι της Κωνσταντινούπολης, της Ίμβρου και της Τενέδου και οι Μουσουλμάνοι της Δυτικής Θράκης. Χαρακτηριστικό της παραπάνω σύμβασης, είναι ο καθοριστικός της χαρακτήρας. Η μετακίνηση αποτελούσε κάτι αναγκαίο για τους πολίτες, γεγονός που δεν είχε ξανασυμβεί σε παρόμοιες, παλαιότερες συμβάσεις. Οι πολίτες βέβαια είχαν τη δυνατότητα να μεταφέρουν την προσωπική τους κινητή περιουσία και σκόπευαν να πάρουν από το κράτος στο οποίο μετανάστευαν ως αποζημίωση περιουσία ίσης αξίας με την ακίνητη περιουσία που εγκατέλειπαν φεύγοντας.

Χρίστينا Αντωνάκου Α1

Συνέντευξη με την κα Γιάννα Αγγελοπούλου-Δασκαλάκη

Τα μέλη του ελληνικού περιοδικού του Λυκείου ήθελαν να πάρουν συνέντευξη από την κυρία Γιάννα Αγγελοπούλου- Δασκαλάκη με την ευκαιρία της συμπλήρωσης είκοσι ετών από τους Ολυμπιακούς Αγώνες που διοργανώθηκαν στην Ελλάδα. Η κυρία Αγγελοπούλου- Δασκαλάκη με μεγάλη χαρά ανταποκρίθηκε στο αίτημα των μαθητών μας και με μεγάλη ευγένεια και αμεσότητα απάντησε στις ερωτήσεις τους.

Θα θέλαμε να μας πείτε λίγα λόγια για τον εαυτό σας, πού μεγαλώσατε, τι σπούδασατε.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Ηράκλειο, με το άρωμα και τα χρώματα της Κρήτης. Εκεί πήγα σχολείο. Σπούδασα στην Νομική σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, στην Θεσσαλονίκη. Ήρθα στην Αθήνα για να κάνω άσκηση και να γίνω δικηγόρος. Με γοήτευσε κυρίως το ποινικό δίκαιο. Η δικηγορία σε φέρνει σε επαφή με τους ανθρώπους και τα προβλήματά τους, αλλά και με τα κοινά. Αποφάσισα να δοκιμάσω τις δυνάμεις μου στην πολιτική. Οι Αθηναίοι με εξέλεξαν, πολύ νέα, εντελώς άγνωστη και χωρίς «πλάτες», όπως λένε, στο δημοτικό συμβούλιο της πόλης. Κι έπειτα, δύο φορές εκπρόσωπό τους στην Βουλή. Ήταν ένα μεγάλο σχολείο αυτή η εμπειρία, να διεκδικήσω, με τις δικές μου δυνάμεις και μόνον, χωρίς «όνομα», την εμπιστοσύνη των συμπολιτών μου. Και να τους εκπροσωπήσω στην Βουλή. Αν δεν είχα περάσει αυτό το σχολείο δεν ξέρω αν θα τα κατάφερνα στα δύσκολα που κλήθηκα αργότερα να διαχειριστώ.

Υπήρξατε Πρόεδρος της Επιτροπής «Αθήνα 2004». Πόσο δύσκολο ήταν να ηγείστε ενός τόσο μεγάλου εγχειρήματος;

Ήμουν η πρώτη γυναίκα στην ιστορία επικεφαλής της επιτροπής διεκδίκησης και αργότερα διοργάνωσης των Ολυμπιακών αγώνων. Όπως ξέρετε, στους αγώνες, στην αρχαιότητα, απαγορευόταν στις γυναίκες να παρακολουθούν καν ως θεατές. Είμαι περήφανη, λοιπόν, που το 2004, για πρώτη φορά, οργανώσαμε ένα επίσημο αγώνισμα στον ιερό χώρο της αρχαίας Ολυμπίας και μάλιστα αγώνισμα γυναικών.

Αλλά το εγχείρημα δεν ήταν δύσκολο επειδή μια γυναίκα έπρεπε να διευθύνει έναν κόσμο που ήταν κάποτε, και ως πρόσφατα, απολύτως ανδρικός. Ήταν δύσκολο γιατί οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι η πιο μεγάλη, η πιο σύνθετη και απαιτητική διοργάνωση στον κόσμο, η πιο μεγάλη ανθρώπινη επιχείρηση σε καιρό ειρήνης. Και η Ελλάδα ήταν η μικρότερη χώρα που τόλμησε ποτέ να αναλάβει αυτήν την διοργάνωση.

Έπρεπε, μέσα σε 15 ημέρες, να διεξαχθούν 28 αθλήματα. Αρκεί να σκεφτούμε τι απαιτείται για μία παγκόσμια διοργάνωση για ένα μόνο άθλημα π.χ. ποδόσφαιρο ή μπάσκετ ή στίβο κλπ.

Έπρεπε να φιλοξενήσουμε άψογα 10.862 αθλητές και 8.152 συνοδούς ομάδων και κριτές από 202 χώρες. Αλλά επίσης, 17.231 δημοσιογράφους και τεχνικούς μέσων ενημέρωσης για να προσφέρουν 35.000 ώρες ραδιοηλεκτρονικής κάλυψης (αριθμός ρεκόρ μέχρι τότε).

Έπρεπε κάθε λεπτό της ώρας να συντονίζονται δεκάδες παράλληλες αθλητικές και εξωαθλητικές δραστηριότητες με ακρίβεια δευτερολέπτου, να μετακινούνται με ασφάλεια όλοι αυτοί οι άνθρωποι από και προς 147 Ολυμπιακές εγκαταστάσεις συγκεκριμένα σε 37 Αγωνιστικές Εγκαταστάσεις, σε 43 Προπονητήρια, σε 26 Καταλύματα και σε 41 άλλες Μη Αγωνιστικές Εγκαταστάσεις όπως το Βασικό Κέντρο Τύπου, το Διεθνές Ραδιοτηλεοπτικό Κέντρο, το Αεροδρόμιο, τα Κέντρα Εφοδιασμού, Αμαξοστάσια κλπ., να διακινούνται εκατοντάδες χιλιάδες θεατές- σκεφθείτε ότι τα εισιτήρια των αγώνων που πουλήθηκαν ήταν 3.598.444. Και όλα αυτά μπροστά στα μάτια τεσσάρων δισεκατομμυρίων αυστηρών τηλεθεατών σε 220 χώρες στον κόσμο, που ήταν ρεκόρ τηλεθέασης.

Υπήρχε κάτι στη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων που αποδείχθηκε πιο δύσκολο από όσο περιμένατε; Υπήρχε κάτι που στην αρχή φάνηκε δύσκολο, αλλά τελικά ήταν διαχειρίσιμο;

Τίποτε δεν ήταν εύκολο. Ήταν εύκολο μήπως να πείσουμε να μας ανατεθούν οι αγώνες; Ήταν εύκολο να είναι όλα έτοιμα στην ώρα τους, ιδίως αφού είχε χαθεί πολύτιμος χρόνος όταν εγώ ανέλαβα επικεφαλής της Επιτροπής κι έπρεπε μέσα σε τέσσερα χρόνια να κάνουμε ό,τι η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή μας ζητούσε να κάνουμε σε επτά; Ήταν εύκολο να διοργανωθούν οι αγώνες σε μια χώρα που ούτε τα οικονομικά μέσα άλλων χωρών είχε ούτε και φήμη καλής οργάνωσης την συνόδευε;

Όλα ήταν δύσκολα. Και τα έκαναν πιο δύσκολα η καχυποψία των ξένων. Μας περίμεναν στην γωνία, να αποτύχουμε. Κι αυτό κάνει διπλή την ικανοποίηση για την επιτυχία των αγώνων. Την περηφάνεια που όλοι οι Έλληνες νιώσαμε όταν διαψεύσαμε τις χαμηλές προσδοκίες και είδαμε στα μάτια των ξένων και στις πρώτες σελίδες των εφημερίδων του κόσμου την έκπληξη και τον θαυμασμό.

Πώς τα καταφέραμε; Δύο ήταν τα μυστικά.

Ένα, η σχολαστική προετοιμασία. Είμασταν έτοιμοι για κάθε απρόοπτο. Είχαμε για όλα ένα σχέδιο β'. Κι ένα σχέδιο γ' κι ένα σχέδιο δ'. Δεν αιφνιδιαστήκαμε ποτέ.

Το δεύτερο και σημαντικότερο ήταν πως κάθε Ελληνίδα και κάθε Έλληνας, μέσα στην χώρα αλλά και παντού στη γη, ένιωσε πως η επιτυχία των αγώνων ήταν προσωπικό του στοίχημα. Πεισλώσαμε. Και αυτό αφορά όσους εργάστηκαν με πάθος για τους αγώνες, όσους στρατεύθηκαν ως εθελοντές, όσους υπηρέτησαν από οποιοδήποτε πόστο, κι όσους με την συμπεριφορά, την υπομονή και την ευγένειά τους βοήθησαν να γίνουν όλα στην ώρα τους και όλα σωστά.

Η ιδέα του Εθελοντισμού έλαμψε στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Πιστεύετε ότι είναι μία παρακαταθήκη που έμεινε στη χώρα μας;

Ποτέ, ίσως, μετά τον πόλεμο του 40, δεν είδε η Ελλάδα ένα τέτοιο κύμα εθελοντισμού. Χρειάζομασταν 40.000 εθελοντές. Δεχθήκαμε, μέσα σε λίγες ημέρες, 160.001 αιτήσεις. Θα έρχονταν πολύ περισσότερες, αλλά σταματήσαμε να δεχόμαστε νέες αιτήσεις για να μην απογοητεύονται οι άνθρωποι.

Όλοι αυτοί οι εθελοντές εκπαιδεύτηκαν, εργάστηκαν με αυταπάρνηση και με μεγάλη πειθαρχία. Οι αγώνες ήταν ένας θρίαμβος του εθελοντισμού. Και αυτό δεν αφορά μόνον όσες και όσους φόρεσαν την στολή του εθελοντή. Χιλιάδες άνθρωποι υποχρεώθηκαν να «ξεβουλευτούν», να αλλάξουν την καθημερινότητά τους και να κάνουν υπομονή για να γίνουν τα έργα, για να διεξαχθούν τα δοκιμαστικά, για να γίνουν οι αγώνες. Και κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε.

Αυτό είναι, πράγματι, μια μεγάλη παρακαταθήκη για την χώρα μας, που μένει να αξιοποιηθεί. Μαζί, φυσικά, με το καλό όνομα που άφησαν στην χώρα οι αγώνες. Και μαζί με τις υποδομές που δημιουργήθηκαν και άλλαξαν την ζωή μας. Να σας δώσω ένα παράδειγμα; Ξέρετε πότε άρχισε η συζήτηση για δύο νέες γραμμές μετρό στην Αθήνα; Το 1925! Για το νέο αεροδρόμιο στα Σπάτα ξέρετε πότε έγινε ο πρώτος διαγωνισμός για την δημιουργία του; Το 1976! Αν οι αγώνες δεν μας έδιναν κίνητρο, ακόμη θα τα συζητούσαμε ίσως...

Υπάρχει κάποια προσωπικότητα από όλους τους ανθρώπους και τους αθλητές που γνωρίσατε, ένας άνθρωπος τον οποίο θεωρείτε ξεχωριστό και για κάποιο λόγο θα τον/την θυμάστε;

Πολλές, πολλοί. Κάθε αθλητής, κάθε αθλήτρια που προσπαθεί να ξεπεράσει τον εαυτό του αξίζει τον θαυμασμό μας. Αλλά εγώ κρατώ με μεγάλη συγκίνηση στην μνήμη μου κυρίως τα πρόσωπα χιλιάδων ανθρώπων που έδωσαν την ψυχή τους για να γίνουν οι αγώνες. Τα πρόσωπα των εθελοντών προπάντων. Τους θυμάμαι να έρχονται κάθε μέρα, στην ώρα τους, με το χαμόγελο στα χείλη, με μόνη ανταμοιβή μια στολή, δύο σάντουιτς την ημέρα και την περηφάνεια να λένε «ήμουν κι εγώ εκεί». Συνάντησα πολλούς από αυτούς τους ανθρώπους όταν γύριζα αργότερα την Ελλάδα με την Επιτροπή για την επέτειο των 200 χρόνων από το 1821. Και με εντυπωσίαζε με πόσο καμάρι μιλούσαν για την συμμετοχή τους. Αυτό το καμάρι το μοιράζομαι κι εγώ μαζί τους.

Ποια είναι η πιο όμορφη/αγαπημένη ανάμνηση που έχετε από τους Ολυμπιακούς Αγώνες και γιατί;

Δεν μπορώ να ξεχωρίσω μία στιγμή, μία ανάμνηση. Όλη η μακρά περιπέτεια των αγώνων, η διεκδίκηση, η προετοιμασία, η διοργάνωση η ίδια, είναι για εμένα μια περιπέτεια ζωής. Ένα φιλμ μακράς διάρκειας γεμάτο συγκινήσεις, που κάθε φορά που το ανακαλώ, διαφορετικές σκηνές του μου φέρνουν δάκρυα στα μάτια. Μα είναι, κυρίως, ένα έργο δίχως τέλος. Ένα work in progress. Οι αγώνες τελείωσαν, φυσικά, με την τελετή λήξης τους. Αλλά η εθνική φιλοδοξία που οι αγώνες ενσωμάτωσαν και εξέφρασαν δεν έχει τέλος. Το ίδιο και η προσπάθεια να εισπράξει η χώρα όλα τα κέρδη που της αναλογούν από την προπάθειά της και την επιτυχία της. Κι έχουμε δρόμο ακόμη.

Με αφορμή το “The Gianna Angelopoulos Programme for Science Technology and Innovation”, ποιες ενέργειες πιστεύετε ότι πρέπει να γίνουν για να μειωθεί το brain drain στη χώρα μας;

Ξεκινήσαμε αυτήν την πρωτοβουλία το 2019, σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Cambridge, για να στηρίξουμε ταλαντούχους νέους και νέες που κάνουν τα πρώτα επιστημονικά τους βήματα. Το πρόγραμμα προσφέρει υποστήριξη σε εκπαιδευτικές και ερευνητικές δραστηριότητες, σε μεταπτυχιακά προγράμματα αλλά και στην πρακτική αξιοποίηση των ιδεών των νέων επιστημόνων, μέσα από συνεργασίες με τον επιχειρηματικό κόσμο και την βιομηχανική παραγωγή. Η εμπειρία του προγράμματος επιβεβαιώνει την αρχική μας πεποίθηση πως ο μεγάλος πλούτος της χώρας μας είναι οι άνθρωποί της. Είναι τα μυαλά της, η δίψα για μάθηση και καινοτομία που κληρονομήσαμε από γενιές και γενιές. Αυτό που χρειάζεται είναι να βοηθούμε τα ταλέντα να ανοίξουν τα φτερά τους, να βγουν στον κόσμο, να διευρύνουν τους ορίζοντές τους, να έρθουν σε επαφή με την επιστημονική αριστεία. Και, φυσικά, να κάνουμε και την ίδια την χώρα μας ένα πιο φιλόξενο περιβάλλον για την έρευνα και την καινοτομία.

Ποια θα ήταν η συμβουλή που θα δίνατε σε νέους ανθρώπους, όπως εμείς;

Δεν είναι μια συμβουλή που την εφηύρα, την σκέφθηκα ή την διάβασα κάπου. Είναι αυτό που με έμαθε η δική μου ζωή, η εμπειρία μου. Να τολμάτε να κάνετε όνειρα. Να κυνηγάτε τα όνειρά σας. Να τα διεκδικείτε. Να βάζετε δύσκολους στόχους. Να μην υποχωρείτε στις δυσκολίες. Και να εμπιστεύεστε τις δυνάμεις σας.

Οι ερωτήσεις έγιναν από τον Ιωάννη Αθανασιάδη Α2,
τον Αλέξανδρο Παλαιοδήμο Χαραλαμπίδη ΓΟΠ3 και την Ελένη Χριστιά ΓΑ3

Παραβατικοί νέοι: αίτια και τρόποι αντιμετώπισης

Τον τελευταίο καιρό περιστατικά παραβατικής συμπεριφοράς ανάμεσα στους εφήβους είναι όλο και συχνότερα. Κανάλια και δημοσιογράφοι σπεύδουν κάθε φορά να ρίξουν φως στην κάθε υπόθεση και οι ακροατές ή οι αναγνώστες μένουν άναυδοι μπροστά στα γεγονότα αντιμετωπίζοντάς τα με την ίδια έκπληξη. Η ενημέρωση είναι πάντα απαραίτητη για οποιοδήποτε γεγονός. Σε τέτοια, όμως, φαινόμενα, όπως η παραβατικότητα των εφήβων, οφείλουμε πρωτίστως να δούμε ποια είναι τα αίτια για την εκδήλωση αυτής της συμπεριφοράς και ποιοι οι πιθανοί τρόποι αντιμετώπισης.

Τα αίτια για την εκδήλωση παραβατικής συμπεριφοράς στους εφήβους είναι ποικίλα και μπορούν να διαχωριστούν σε οικογενειακά και κοινωνικά. Από τη μια πλευρά, η οικογένεια διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση του χαρακτήρα και της συμπεριφοράς των παιδιών. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο δεν είναι περίεργο οι νέοι που προέρχονται από δυσλειτουργικά περιβάλλοντα να συνεχίζουν τον κύκλο επιθετικής ή κακοποιητικής συμπεριφοράς τόσο στις δικές τους οικογένειες αργότερα, όσο και στη σχέση τους με τους συνομηλίκους τους στη νεανική ηλικία. Παράλληλα στο πλαίσιο της οικογένειας τα παιδιά μπορεί να οδηγηθούν σε παραβατική συμπεριφορά λόγω της αμέλειας ή παραμέλησης από τους γονείς τους. Οι γρήγοροι

ρυθμοί ζωής, οι απαιτητικές συνθήκες διαβίωσης και η δύσκολη καθημερινότητα δεν αφήνουν πολλά περιθώρια στους γονείς να αφιερώσουν πολύ χρόνο για την καλλιέργεια της παιδείας και τη διαμόρφωση του χαρακτήρα των παιδιών τους. Επιπλέον, δεν είναι παράλογο πολλά παιδιά προκειμένου να βρουν την προσοχή που στερούνται από τους γονείς τους, αλλά και επειδή δεν γνωρίζουν το σωστό και το λάθος, να στρέφονται σε παραβατικές συμπεριφορές επηρεασμένοι από τον περίγυρό τους.

Με αυτό τον τρόπο, λοιπόν, οδηγούμαστε και στον δεύτερο τομέα αιτιών της παραβατικής συμπεριφοράς των νέων, τα κοινωνικά αίτια. Στη νεανική ηλικία είναι πολύ πιο εύ-

κολο τα παιδιά να επηρεαστούν από τα πρότυπα που λαμβάνουν από τον κοινωνικό τους περίγυρο παρά από αυτά που λαμβάνουν από την οικογένειά τους. Έτσι, ακόμα και αν ένα παιδί δεν προέρχεται από κάποιου είδους δυσλειτουργικό περιβάλλον μπορεί εύκολα να επηρεαστεί από τους συνομηλίκους του και να έχει παραβατική συμπεριφορά. Ταυτόχρονα όλοι αυτοί επηρεάζονται από τα πρότυπα τα οποία επικρα-

Χλόη Σωτηροπούλου Β8

τούν στην κοινωνία με διαστρεβλωμένες αρχές και ηθικές αξίες, όπως η προώθηση του χρήματος, της χρήσης ουσιών αλλά και από διάφορα πρότυπα που προκύπτουν μέσα από τα τηλεοπτικά προγράμματα και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Επίσης, παραβατική συμπεριφορά των νέων με περιστατικά όπως κλοπές, μπορεί να προκύψει εξαιτίας του χαμηλού βιοτικού επιπέδου, το οποίο σε συνδυασμό με την έλλειψη κοινωνικής πρόνοιας για αυτές τις ομάδες ανθρώπων, τους εξωθεί από μικρή ηλικία σε παράνομες ενέργειες.

Τέλος, όλα τα παραπάνω μπορούν να προκληθούν και λόγω της σημερινής αποστροφής από την παιδεία. Η άτυπη όσο και η τυπική εκπαίδευση μέσω των σχολείων οδηγούν στη σωστή διάπλαση των προσωπικοτήτων των εφήβων και άμεσα στον καθορισμό της συμπεριφοράς τους. Η διαδικασία της εκπαίδευσης προσδίδει πειθαρχία στα παιδιά, διαπλάθει νομοταγείς πολίτες, που δρουν πολιτισμένα και δεν είναι επιρρεπείς στις επιρροές από λανθασμένα πρότυπα. Η αποστροφή, λοιπόν, από την εκπαίδευση στερεί όλα αυτά που θα απέτρεπαν τον νέο από τις παραβατικές συμπεριφορές.

Παρ' όλα αυτά υπάρχουν τρόποι αντιμετώπισης του φαινομένου, οι οποίοι προϋποθέτουν την συνεργασία της οικογένειας, της πολιτείας αλλά και του σχολείου. Από τη μια η οικογένεια οφείλει να αποτελεί ένα υγιές περιβάλλον για τα παιδιά της, να μεριμνά για την καλλιέργεια της παιδείας τους και του σεβασμού και να μεταφέρει ηθικές αξίες. Τα ίδια τα μέλη της οικογένειας θα πρέπει να αποτελούν ένα καλό πρότυπο από το οποίο οι νέοι θα παραδειγματίζονται. Από την άλλη πλευρά η πολιτεία οφείλει να φροντίζει για τα παιδιά τα οποία δεν έχουν τη δυνατότητα να ζουν σε μη δυσλειτουργικά περιβάλλοντα. Οφείλουν να αναπτυχθούν μηχανισμοί πρόνοιας για την φροντίδα αυτών των παιδιών και η πολιτεία να μπορεί να τα προστατεύει από αρνητικά πρότυπα. Τα παιδιά που ζουν σε δυσλειτουργικά περιβάλλοντα θα πρέπει, είτε να απομακρύνονται από αυτά, είτε να τους παρέχεται η κατάλληλη υποστήριξη

Κωνσταντίνα Κοσιάβελου IB1

ώστε να μην υιοθετήσουν τέτοιες συμπεριφορές στη δική τους ζωή.

Παράλληλα, τα παιδιά μπορούν να βρουν την κατάλληλη υποστήριξη από τους καθηγητές. Το σχολείο οφείλει να στελεχωθεί με ειδικούς συμβούλους για την καθοδήγηση των παιδιών. Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει τόσο ψυχολόγους για συναντήσεις με τα παιδιά και ανάλυση και περιορισμό των ορμών τους για παραβατικές ή αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές, όσο και συμβούλους που θα λαμβάνουν το ρόλο της οικογένειας και θα παρέχουν συμβουλές και καθοδήγηση στα παιδιά για το μέλλον τους και τη σταδιοδρομία τους. Τέλος, πρέπει να εξασφαλίζονται ορθά πρότυπα μέσω του σχολείου. Το προσωπικό του σχολείου, κυρίως οι καθηγητές, θα πρέπει με τη συμπεριφορά τους να δίνουν ένα καλό παράδειγμα

στους μαθητές τους, όπως η συνέπεια στη δουλειά τους, ο τρόπος εργασίας τους ή ο τρόπος που αντιμετωπίζουν τους μαθητές και τους συναδέλφους τους. Όλα αυτά θα κάνουν όλα τα παιδιά να βρουν παραδείγματα ανθρώπων που να εκτιμούν, να σέβονται και να μιμούνται, σε μια εποχή με αμφισβητούμενα πρότυπα για τους νέους ανθρώπους.

Συνοψίζοντας, τα αίτια της παραβατικότητας των νέων μοιάζουν πολλά, οι τρόποι όμως, αντιμετώπισης δεν είναι απίθανο να εφαρμοστούν. Είναι, λοιπόν, καθήκον της κοινωνίας να φροντίσει για την πρόληψη παραβατικών συμπεριφορών από μικρή ηλικία των παιδιών, να μεριμνήσει για τις επόμενες γενιές και να μην αφήσει τα λάθη του παρελθόντος να αποθαρρύνουν τις προσπάθειές τους για την επίλυση τέτοιων σημαντικών κοινωνικών ζητημάτων, όπως η παραβατικότητα των νέων.

Ευαγγελία Βονάτσου ΓΑ1

Η γιορτή της Ειρήνης!

Το παιδί... Ο πόλεμος... Ο πόλεμος είναι ένα φαινόμενο που υπήρχε σε όλη τη διάρκεια της μακρόχρονης ιστορίας της ανθρωπότητας. Στην αρχαία Ελλάδα ο θεός Άρης προστάτευε τους πολεμιστές, που με πόθο αγωνίζονταν και μάχονταν για την πατρίδα τους. Στη σύγχρονη Ελλάδα, το φαινόμενο αυτό ακόμα εορτάζεται. Οι εθνικές επέτειοι είναι μια αφορμή να τιμήσουμε τους μαχητές της χώρας μας για τον ηρωισμό και την ανδρεία τους. Παρόλα αυτά, οι εορτές αυτές δεν έχουν, ούτε είχαν ποτέ τον τιμητικό αυτό ρολό, αλλά έναν άλλον, της λατρείας του πολέμου, με μεγαλύτερο θύμα το παιδί. Από μικρή ηλικία, κάθε παιδί στην Ελλάδα αντλεί πληθώρα γνώσεων σχετικά με την ιστορία της χώρας από την οποία κατάγεται, πολλές εκ των οποίων γίνονται υποσυνείδητα και χωρίς να μπορούν τα παιδιά να κατανοούν το πραγματικό τους νόημα. Έτσι, λοιπόν, είναι και ο πόλεμος, φαινόμενο τόσο κατακριτέο από τον κόσμο γενικότερα, όσο και αποδεκτό λόγω της εμπλοκής του ανθρώπου με αυτόν στο παρελθόν. Έτσι, λοιπόν, θα έπρεπε να σκεφτούμε ότι η αξία της ειρήνης μπορεί να διδαχθεί στα παιδιά, με έναν τρόπο ώστε να μην υπονομεύεται η αξία της ελληνικής αντίστασης.

Μήπως, όμως, το φαινόμενο εντείνεται από την έκθεση του παιδιού στον πόλεμο από πολύ νωρίς; Η απάντηση είναι ναι. Όλοι μας μεγαλώσαμε σιγοτραγουδώντας ύμνους όπως το «κορόδο Μουσολίνι» μετά από κάποια σχολική εορτή σε πιο μικρές ηλικίες. Όλοι μας αναμέναμε πως και πως τον ερχομό της 28ης Οκτωβρίου για να απολαύσουμε μια ημέρα χωρίς σχολείο γεμάτη με ιστορίες για τον πόλεμο του '40 (κάτι που αδιαμφισβήτητα ακόμα κάνουμε και σε αυτή την ηλικία). Έτσι, λοιπόν, ένα μικρό παιδί, εξοικειώνεται με την ιδέα ότι πόλεμος είναι κάτι φυσιολογικό αλλά και κάτι το οποίο μπορεί να αποβεί αρνητικό στο μέλλον. Γιατί άλλωστε να γιορτάζουμε την έναρξη ενός πολέμου, μιας βίαιης και ανεπιθύμητης πράξης, αντί να γιορτάζουμε το τέλος του; Γιατί να γιορτάζουμε την 28η Οκτωβρίου, αντί της 17ης Οκτωβρίου, που

Λήδα Κωστή Β4
Αθναΐς Λαχανά Β4

σηματοδοτεί το τέλος μιας μάστιγας που βασάνιζε τον άνθρωπο και άφησε πίσω του εκατομμύρια νεκρούς; Η ελληνική αντίσταση είναι προφανώς ένα από τα πιο σημαντικά στοιχεία της χώρας μας σε όλη την πλούσια ιστορίας της. Το θάρρος και η ανδρεία που έδειξαν άλλωστε ο κάθε Έλληνας, η κάθε ελληνίδα δεν είναι και αμελητέο. Και δε θα έπρεπε να είναι. Γι' αυτόν τον λόγο ακριβώς εορτάζεται και η 17η Νοεμβρίου, έτσι ώστε να αναδειχθεί ο αγώνας των ελληνικού λαού κατά ενός καθεστώτος βίας και ολέθρου. Αυτές οι εθνικές εορτές συμβάλλουν στη διατήρηση του ειρηνικού πνεύματος και υπογραμμίζουν ότι σήμερα η προώθηση της παγκόσμιας ειρήνης θα έπρεπε να είναι η μεγαλύτερη προτεραιότητά μας, σχετικά με τις εθνικές και παγκόσμιες εορτές. Αυτές θα έπρεπε

να δοξάζουμε και να τιμούμε κάθε χρόνο, σε αντίθεση με άλλες που προωθούν την ιδέα του εθνικισμού. Η γιορτή της Ειρήνης αποτελεί ύμνο προς την ανθρωπότητα και τη συνεργασία, αντίθετα με τον πόλεμο που είναι χαρακτηρισμένος από απώλειες και καταστροφή. Είναι σημαντικό να γιορτάζουμε την Ειρήνη, διότι αποτελεί το θεμέλιο της ευημερίας και της ανάπτυξης. Ο πόλεμος επιφέρει ανεπανόρθωτες ζημιές στην κοινωνία, διακόπτοντας την πορεία της προόδου και της εξέλιξης. Η ειρήνη διασφαλίζει την ελευθερία και τα δικαιώματα του ατόμου, ενώ ο πόλεμος υπονομεύει αυτές τις βασικές αρχές. Η συνεργασία και ο διάλογος, που αποτελούν την ουσία της ειρήνης, δημιουργούν ένα κλίμα αμοιβαίας κατανόησης και ανεκτικότητας. Επιπλέον, η γιορτή της Ειρήνης αποτελεί ευκαιρία να τιμήσουμε όλους εκείνους που εργάζονται για τη διατήρηση της ειρήνης, όπως οι ειρηνευτικοί οργανισμοί και η διεθνής κοινότητα. Η συνεχής προσπάθεια για την ενίσχυση των δεσμών μεταξύ των κρατών και των λαών είναι η πραγματική πρόκληση, καθώς η συνεργασία οδηγεί σε αμοιβαίο όφελος.

Γιορτάζοντας την Ειρήνη, εκφράζουμε τη δέσμευσή μας για έναν κόσμο όπου η συνύπαρξη και ο σεβασμός αποτελούν την σημαντική αρχή. Ας ενισχύσουμε την προσπάθεια για την Ειρήνη, καθώς αυτή είναι η μόνη πραγματική διασφάλιση της ευημερίας και της ελπίδας για ένα καλύτερο μέλλον, με το πρώτο βήμα προς τον στόχο να σημειώνεται στα μικρά παιδιά! Αυτά θα αλλάξουν τον κόσμο, αυτά θα φέρουν την Ειρήνη.

Ιωάννης Αθανασιάδης Α2

Η αναβίωση της pop κουλτούρας

Η pop κουλτούρα είναι ένας πολύπλοκος και ταυτόχρονα πολυδιάστατος κόσμος, που επηρεάζει και διαμορφώνει την κοινωνία μας εδώ και πολλά χρόνια. Αντιπροσωπεύει, λοιπόν, τον πολιτισμό, με ό,τι αυτό μπορεί να περιλαμβάνει: την μουσική, τις ταινίες, τα βιβλία ακόμα και την τέχνη και τη μόδα. Αντανακλά, τις τάσεις αλλά και τις ανησυχίες του κάθε έτους και της κάθε δεκαετίας. Είναι ένα μέσο ψυχαγωγίας, ένας τρόπος απόδρασης, επικοινωνίας αλλά και έκφρασης.

Προσωπικά για εμένα τα 80s και 90s είναι δύο από τις εμβληματικές δεκαετίες που έχουν υπάρξει, όσον αφορά σε αυτό τον κόσμο από τη μουσική μέχρι τον κινηματογράφο και τη μόδα. Αυτές οι εποχές άφησαν τέτοια επιρροή που ακόμη και σήμερα πασχίζουμε να ξανακερδίσουμε.

Η δεκαετία του 80 ήταν μία εποχή που άρχισε η απελευθέρωση των ανθρώπων σε πολλές κοινωνίες που οι άνθρωποι ζούσαν με παλαιές ιδέες και στερεότυπα. Υπήρξαν κομμάτια γεμάτα με έντονους ρυθμούς, αλλά και χρώματα. Ιδιαίτερα στυλ και μπάντες, όπως η Madonna, Bon Jovi και οι Duran Duran, έκαναν την εμφάνισή τους. Κυριαρχούσαν το ραδιόφωνο και τα μουσικά βίντεο,

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

ενώ η έκρηξη του καναλιού MTV τα έκανε όλα παγκοσμίως γνωστά. Καθώς τα χρόνια περνάνε, τόσο και οι ήχοι αλλάζουν, ταξιδεύουμε σε πιο εναλλακτικά ακούσματα, όπως, οι Nirvana και οι Metallica. Παράλληλα, όμως, έχουμε και τα κλασσικά: Britney Spears, Backstreet boys, Cindy Loper και οι Red hot Chili Peppers.

Στον κινηματογράφο και στις τηλεοπτικές σειρές των δύο αυτών δεκαετιών, μπορούμε σίγουρα να αναγνωρίσουμε ότι η κάθε μία είχε τη δική της ξεχωριστή μαγεία. Έπειτα βγαίνουν καινούριες και πρωτοποριακές ταινίες, όπως το Breakfast club, Day off και Indiana Jones που έγιναν αμέσως κλασσικά. Ακόμη, τα 90s μας προσέθεσαν μία σπουδαία γκάμα κωμωδιών, αλλά και ρομαντικών ταινιών όπως: Pretty Woman, Titanic, Notting Hill. Σπουδαία ακόμη ήταν και η σειρά που άφησε ιστορία, το «Friends».

Επιπρόσθετα, τα βιβλία έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο στη δημιουργία αυτής της κουλτούρας καθώς, δεν ήταν διαδεδομένο το διαδίκτυο εκείνη την εποχή. Οι νέοι περνούσαν τον χρόνο τους διαβάζοντας Matilda, Agatha Christie αλλά και Harry Potter της J.K. Rowling, που ήταν μία σημαντική αρχή για τις ταινίες που ακολούθησαν.

Τέλος, αναφερόμενη στη μόδα της εποχής, τη δεκαετία του 80, κυκλοφορούν τα ξέφρενα και πολύ έντονα ντυσίματα και χτενίσματα με τρελά χρώματα. Κι ενώ περνούσαν τα χρόνια, εκδηλώθηκε η ανάγκη για πιο άνετα και «χαλασμένα» ενδύματα με τρύπες, τα οποία έδειχναν μία πιο χαλαρή όψη του χαρακτήρα.

Παρόλα αυτά, στις πασαρέλες και στα περιοδικά μόδας κυριαρχούσε ένα λαμπερό και καλαίσθητο ύφος, το οποίο ακολουθούσαν ιδίως οι γνωστοί του χώρου. Ήταν και μία εποχή, φημισμένη για τα αθλητικά ενδύματα, με τα tracksuit αλλά και τα sneakers από γνωστές εταιρίες να κυριαρχούν.

Αυτά τα χρόνια έχουν προσφέρει πολλά στον πολιτισμό. Αυτά τα στοιχεία ακόμα και σήμερα πολλοί από εμάς εξακολουθούμε να λατρεύουμε. Οι απίθανες και διαχρονικές τάσεις που θέλουμε να ακολουθούμε παραμένουν μέχρι και σήμερα. Αυτή η κουλτούρα συνεχίζει συνεχώς να εξελίσσεται και να δημιουργεί νέες προοπτικές και να μας δίνει τη δυνατότητα να εξελισσόμαστε, αλλά και να εκφραζόμαστε ο καθένας με τον δικό του μοναδικό τρόπο. Είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι του πολιτισμού μας, σπουδαίο κομμάτι, γιατί μας αφήνει να ονειρευόμαστε και να θέλουμε να εξερευνήσουμε τη ζωή.

Κάτια Καλαντζοπούλου Α4

Δουλεύω άρα υπάρχω

«Δουλειά» και «δουλεία». Στην κοινωνία μας θεωρούνται δύο αντίθετες έννοιες έχουν διαφορετικό περιεχόμενο. Είναι, όμως, ένας τόνος αρκετός για να δείξει τη διαφορά; Η επίσημη λέξη για τον όρο «δουλειά» είναι η «εργασία», ωστόσο, στην καθημερινότητά μας σπάνια την χρησιμοποιούμε. Ίσως η γλώσσα μας, λοιπόν, να έχει εντοπίσει κάτι το οποίο εμείς ακόμη δεν έχουμε συνειδητοποιήσει: πόσο, άραγε, απέχουν πραγματικά οι σύγχρονοι εργαζόμενοι από έναν δούλο;

Τα αναπτυγμένα κράτη της εποχής μας επαινούν τους εαυτούς τους για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της δημοκρατίας. Ωστόσο, η σημερινή πραγματικότητα προκαλεί πολλές αμφιβολίες σχετικά με τον ορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Σίγουρα, πάντως ανήκει σε αυτά, όπως έχουν καταγραφεί, η κατάργηση της δουλείας. Κι όμως, πώς θα αποκαλούσαμε τους εκατομμύρια ενήλικες και τα παιδιά που δουλεύουν στα εργοστάσια της Ανατολής, μέσα σε άθλιες συνθήκες για μηδαμινή ανταμοιβή; Σίγουρα όχι εργαζομένους.

Επομένως, η παραπάνω παρατήρηση επιβεβαιώνει την ασυνείδητη χρήση της γλώσσας και τελικά, οι λέξεις «δουλειά» και «δουλεία» ταυτίζονται.

Ίσως το παράδειγμα της Ανατολής να μας φαίνεται πολύ μακρινό – εξάλλου είναι δύσκολο και να το αποδεχθούμε, αφού μας συμφέρουν τα φθηνά εργατικά χέρια. Αυτό αποδεικνύει την υποκρισία της Δύσης, η οποία προσδεύει εις βάρος του άλλου μισού ημισφαιρίου. Επομένως, η δουλεία μπορεί να μην καταργήθηκε παρά μόνο

απλώς να απέκτησε μία νέα μορφή. Παρόλ' αυτά, η συγκεχυμένη έννοια της «δουλειάς» δεν είναι τόσο μακριά όσο πιστεύουμε.

«Αχ, πάλι αύριο έχω δουλειά!», μία απλή φράση που ακούμε σχεδόν καθημερινά από τους γονείς μας, αλλά εκφράζει συνοπτικά το πόσο πολύ μας έχει απογοητεύσει η σημερινή εργατική πραγματικότητα. Δυστυχώς, η κυριαρχία του υλικού ευδαιμονισμού επισκιάζει οποιαδήποτε άλλη αξία στην ζωή των ανθρώπων. Έτσι, σήμερα, ωθούμαστε όλοι να αναλάβουμε κάποιο επάγγελμα με κύριο κριτήριο τις χρηματικές απολαβές και όχι την ευχαρίστηση που μας προσφέρει. Ακόμη και αυτό το κριτήριο,

όμως, σε μία οικονομία στα πρόθυρα της κατάρρευσης και του πληθωρισμού, δεν μπορεί να εκπληρωθεί. Σε συνδυασμό, λοιπόν, και με την επακόλουθη ανεργία είμαστε καταδικασμένοι να ασκούμε επαγγέλματα που δεν μας ικανοποιούν ούτε οικονομικά και κυρίως ούτε ψυχικά.

Όλο αυτό το βάρος μεταβιβάζεται στην επόμενη γενιά εργαζομένων... εμάς. Από την αρχή της σχολικής μας πορείας προετοιμαζόμαστε για τον απώτερο σκοπό: τις πανελλήνιες εξετάσεις. Εξετάσεις που έχουν ταυ-

τιστεί με μορφές παιδείας του παρελθόντος και μεθόδους όπως η αποστήθιση. Υποσυνείδητα, συνεπώς, δεν καταφέρνουμε όλοι πάντα να κάνουμε τα όνειρά μας πραγματικότητα αλλά προσαρμοζόμαστε σε μια πιο πεζή καθημερινότητα.

Πώς, λοιπόν, θα ονομάζαμε την καταναγκαστική εργασία με ανταμοιβή που οριακά καλύπτει τα απαραίτητα για την επιβίωσή μας; Για ακόμη μία φορά, η γλώσσα φανερώνει την πικρή, σύγχρονη αλήθεια.

Στόχος μας, επομένως, είναι να αντικαταστήσουμε την «δουλειά» με την «εργασία», τόσο «στα λόγια» όσο και στην πράξη. Να παράγουμε έργο, να δημιουργούμε, να καλλιεργηθούμε. Δεν είναι τυχαίο ότι όλες αυτές οι λέξεις έχουν ετυμολογική συγγένεια. Παράλληλα, το εργασιακό περιβάλλον πρέπει να εμπνέει τους εργαζομένους και να τους παράσχει ικανοποίηση. Επίσης, οφείλουμε να θυμηθούμε ότι το επάγγελμα που επιλέγουμε είναι η υποχρέωσή μας απέναντι στην κοινωνία, καθώς το έργο που προσφέρει ο καθένας μας είναι απαραίτητο για την διατήρηση της κοινωνικής συνοχής.

Οι πρόγονοί μας αγωνίστηκαν για την συνταγματική απαγόρευση της δουλείας. Πόση, θα ήταν η απογοήτευσή τους αν έβλεπαν ότι εμείς οι ίδιοι καταλήξαμε υποχείρια της δουλείας; Έτσι, είναι δικό μας χρέος να διαιωνίσουμε την αξία της εργασίας και να αντισταθούμε σε οποιαδήποτε τάση καθιστά εμάς και τους συνανθρώπους μας δούλους.

Πλέον, λοιπόν, το νέο αντώνυμο της λέξης «δουλεύω» είναι το «εργάζομαι».

Αντώνης Τόγιας ΓΑ3

Ελευθερία σε έναν Σκλαβωμένο Κόσμο

Το έτος μας είναι το 2024 και ζούμε σε έναν κόσμο όπου η λέξη ελευθερία χρησιμοποιείται σε καθημερινή βάση. Άνθρωποι διαδηλώνουν και απαιτούν περισσότερη ελευθερία. «Ελευθερία για αυτόν, ελεύθερη αυτήν...», λέει κάποιος άλλος. Όλοι απαιτούν ελευθερία, είτε για τον εαυτό τους είτε για κάποιον άλλο, αλλά τι είναι αυτό που πραγματικά θέλουν; Τι είναι η ελευθερία, και είναι κανείς από εμάς πραγματικά ελεύθερος;

Το Cambridge Dictionary ορίζει την λέξη ελευθερία ως «την κατάσταση ή το δικαίωμα να μπορείτε ή να επιτρέπεται να κάνετε, να λέτε, να σκέφτεστε, κλπ. ό,τι θέλετε, χωρίς να ελέγχεστε ή να περιορίζεστε». Μια αρκετά προφανής απάντηση, με την οποία οι περισσότεροι θα συμφωνήσουν ότι είναι ο σωστός ορισμός της ελευθερίας, αλλά γιατί συχνά δεν βιώνουμε πραγματικά την ελευθερία όπως προηγουμένως καθορίστηκε; Οι κοινωνίες στις αναπτυγμένες χώρες κόσμου συχνά καφιούνται για την ελευθερία που απολαμβάνουν οι πολίτες τους. Χρειάζεται να ταξιδέψετε οπουδήποτε στον κόσμο; Εδώ είναι ένα αεροπορικό εισιτήριο. Χρειάζεται να αγοράσετε τρόφιμα αλλά δεν έχετε χρόνο

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

να βγείτε και να τα αγοράσετε; Μην ανησυχείτε, απλά παρήγγειλετε! Χρειάζεστε χρήματα για να επιβιώσετε; Αυτό μπορεί να είναι λιγουλάκι δύσκολο, αλλά μπορεί να σας παρέχουμε μια δουλειά, αν μπορούμε και θέλουμε! Για κάθε πρόβλημα που ενδέχεται να έχουμε, για κάθε ανάγκη, υπάρχει μια απάντηση. Μέσα σε αυτόν τον σύγχρονο κόσμο, είμαστε ελεύθεροι να ζούμε τη ζωή μας όπως θέλουμε. Να παίρνουμε τις δικές μας αποφάσεις. Να κάνουμε πραγματικότητα τα όνειρά μας! Εκτός για το ό,τι... δεν είμαστε.

Είσαι ποτέ πραγματικά ελεύθερος να κάνεις ό,τι θες; Σκέψου, σχολείο, δουλειά, λογαριασμοί, οικογένεια, φίλοι, προσδο-

κίες, ανάγκες και αιτήματα, ποτέ πραγματικά δεν μπορείς να ξεφύγεις από το φανταστικό δωμάτιο μέσα στην κοινωνία στην οποία γεννήθηκες. Από τη στιγμή που γεννήθηκες μέχρι την ημέρα που πεθαίνεις, υπάρχει πάντα κάτι που σε κρατά κάτω, κάτι στο πίσω μέρος του μυαλού σου, κάτι για το οποίο πρέπει να ανησυχείς, κάτι που πρέπει να κάνεις. Έτσι, αν πάντα υπάρχει κάτι που σε περιορίζει, είσαι ποτέ πραγματικά ελεύθερος; Η απάντηση είναι, κατά πάσα πιθανότητα, όχι.

Είναι πραγματικά ενδιαφέρον πώς στη σημερινή εποχή ζούμε σε μια κοινωνία όπου ακόμα και το να εκφραστείς μπορεί να καταστρέψει ολοκληρωτικά τη ζωή σου. Στην εποχή των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης, είναι εκπληκτικά εύκολο να πεις κάτι που θα προκαλέσει με κάποιον τρόπο κάποιον άλλο. Από την έκφραση των πολιτικών σου απόψεων μέχρι το να κάνεις ένα αστείο, μπορεί να οδηγήσει σε τόσο μεγάλο μίσος από ανθρώπους που δεν γνωρίζεις και που δεν σε γνωρίζουν, συχνά για ασήμαντα πράγματα και μπορεί ακόμα να οδηγήσει στο γνωστό «cancel», κάτι που συχνά βλέπουμε να συμβαίνει. Σε έναν κόσμο όπου όλοι επιτρέπεται να πουν ό,τι νομίζουν, υπάρχουν πάντα καθορισμένα όρια και συγκεκριμένα θέματα για τα οποία, αν μιλήσεις είτε υπέρ είτε κατά χωρίς προειδοποίηση, μπορεί να σε περιθωριοποιήσει μια ολόκληρη κοινωνία, που έχει ως αποτέλεσμα, σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, ακόμα και σε αυτοκτονίες. Φυσικά, έχουμε προχωρήσει πολύ από τα χρόνια της Αρχαίας Ελλάδας, που οι άνθρωποι θα διώχνονταν κυριολεκτικά από τις πόλεις τους, αλλά συνεχίζουμε να ζούμε σε

έναν κόσμο όπου το να μη συμφωνείς με την πλειονότητα (και πολλές φορές ακόμα και με την μειονότητα) ή να έχεις διαφορετική άποψη για ένα θέμα, μπορεί να σε φέρει αντιμέτωπο με τον υπόλοιπο κόσμο.

Σε αυτήν την εποχή που κυριαρχείται από την τεχνολογία, δεν μπορεί να παραλειφθεί η διπλή φύση της και η επίδρασή της στην προσωπική ελευθερία του ατόμου. Από τη μία πλευρά, επιτρέπει στους ανθρώπους να μοιράζονται ιδέες, να συνδέονται με διάφορες απόψεις και να ξεπερνούν γεωγραφικά όρια. Ωστόσο, το ίδιο το τεχνολογικό τοπίο λειτουργεί ως δίκικο μα-

χαίρι, εισάγοντας διαδεδομένη παρακολούθηση που εκτείνεται στις λεπτομέρειες της ζωής μας. Οι ίδιες οι πλατφόρμες που σχεδιάστηκαν για την ανθρώπινη σύνδεση συχνά γίνονται μέσα για τη συλλογή δεδομένων, εγείροντας ανησυχίες για το απόρρητο και τη σταδιακή έλλειψη της προσωπικής ελευθερίας. Καθώς αποδεχόμαστε τα οφέλη της ψηφιακής εποχής, γίνεται ζωτικής σημασίας να πλοηγηθούμε στο λεπτό όριο μεταξύ των θετικών της συνδεσιμότητας και τον πραγματικό βαθμό της αυτονομίας που κατέχουμε σαν άνθρωποι.

Ταυτόχρονα, ακόμα και οι σκέψεις σου, οι ενέργειές σου, δεν ελέγχονται από εσένα. Η επιρροή από πολιτικούς, άτομα με εξουσία και χρήμα, κοινωνικά μέσα και διαφήμιση, όλα συνεργάζονται για να διαμορφώσουν τον τρόπο ζωής μας και μας καθιστούν τέλεια παραδείγματα μιας κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας. Όμοια με τους συντρόφους του Οδυσσέα στο νησί της Κίρκης, μπερδεύουμε την άνεση με την ελευθερία. «Ignorance is bliss», μια φράση που είναι ιδιαίτερα ακριβής στη σημερινή κοινωνία, που η πληροφορία σημαίνει δύναμη, και που προσπαθώντας να μάθεις, αρχίζεις να ανακαλύπτεις τα πολλά ελαττώματα του ιδανικού κόσμου που χτίσαμε, στον οποίο είμαστε όλοι μας όσο ελεύθεροι όσο ποτέ, σε ένα χρυσό κελί δικής μας κατασκευής.

Αλεσσάνδρο Μπετζιόρα ΓΟΠ2

Hand In Hand –Pierce For Africa

Το σχολείο μας έρχεται πλέον ένα βήμα πιο κοντά στην Αφρική και στηρίζει έμπρακτα το δύσκολο έργο της αναβάθμισης της εκπαίδευσης στις χώρες της ηπείρου. Το όραμα αυτό γίνεται πραγματικότητα μέσα από τη δράση “Hand In Hand – Pierce For Africa”, μια πρωτοβουλία των μαθητριών του σχολείου μας, Ναταλίας Δάνδουρα (IB1) και Μυρτώς Λουκέρη (Β΄ Λυκείου), υπό την καθοδήγηση της καθηγήτριάς τους, κας Χρυσούλας Μπαραμπούτη και του Executive Director, κ. Μάξιμου Βασιλείου.

Η δράση έχει εθελοντικό και φιλανθρωπικό χαρακτήρα, με απώτερο σκοπό τη μετατροπή όσο το δυνατόν περισσότερων σχολείων σε πρότυπα, εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Σε συνεργασία με τον Ελληνικό Εθελοντικό Οργανισμό «Ελιξ» και την οργάνωση CIVS στην Κένυα της Αφρικής, το σχολείο μας έχει έλθει σε επαφή με 3 σχολεία στην Κένυα και πιο συγκεκριμένα, στην περιοχή Kísumu, στα οποία φοιτούν πάνω από 750 παιδιά ηλικίας 5 έως 12 ετών.

Η μακροχρόνια παράδοση του σχολείου μας στη διδασκαλία της αγγλικής γλώσσας υπήρξε σύμμαχος στην υλοποίηση της δράσης. Η ομάδα εθελοντών, που συστήθηκε από μαθητές μας, βάζει τα δυνατά της για την παραγωγή βίντεο, τα οποία θα αποσταλούν σύντομα στα προαναφερθέντα σχολεία και στα οποία οι μαθητές μας γίνονται οι ίδιοι δάσκαλοι και διδάσκουν στα παιδιά αγγλικά, σύμφωνα με το πρόγραμμα σπουδών της Κένυας. Έτσι, γνωρίζουν, έστω και για λίγο, τη θέση του διδάσκοντος, προσφέροντας, συγχρόνως, ανεκτίμητη βοήθεια. Στο πλαίσιο αυτό, τα βίντεο ελέγχονται για την ορθότητά τους από την καθηγήτρια Αγγλικών, κα

Chryssoula Babouris – Smith.

Το έργο μας, ωστόσο, δε σταματά εδώ. Κατά τη διάρκεια του προηγούμενου σχολικού έτους (2022 – 2023), συγκεντρώθηκε από όλους τους μαθητές της Α' & Β' Λυκείου και του IB1 & IB2 γραφική ύλη προς αποστολή στα παραπάνω σχολεία.

Ακόμη, με τη συμβολή των μαθητών του Ομίλου Τέχνης του σχολείου μας και υπό την καθοδήγηση της καθηγήτριας Καλλιτεχνικών, κας Στέλλας Καραγεωργίου, δημιουργήθηκαν origami kits για τα παιδιά των σχολείων. Τέλος, με τη δωρεά 4 κυτίων πρώτων βοηθειών από το Ιδιωτικό Νοσοκομείο «Ευρωκλινική Αθηνών», η αποστολή ιατροφαρμακευτικού υλικού στα σχολεία έγινε, επίσης, πραγματικότητα.

Έτσι, μετά από πολύμηνες διαπραγματεύσεις με μεταφορικές εταιρίες, στις 22 Νοεμβρίου 2023, έφτασαν με τη “DHL” στα γραφεία της οργάνωσης CIVS δύο κούτες με τη γραφική ύλη, τα origami kits και τα κυτία πρώτων βοηθειών, όλα έτοιμα για να παραδοθούν στα σχολεία με τη νέα σχολική χρονιά, που ξεκινά στην Κένυα, τον Ιανουάριο του 2024. Τα έξοδα της αποστολής και του εκτελωνισμού καλύφθηκαν σε μεγάλο ποσοστό από fundraising, που διοργάνωσαν οι μαθήτριες Ναταλία Δάνδουρα και Μυρτώ Λουκέρη, στη διάρκεια του OPEN HOUSE 2023 και του Universities Expo.

Είναι, επίσης, μεγάλη μας χαρά που η δράση “Hand In Hand – Pierce For Africa” έχει γνωστοποιηθεί και στην Πρόξενο ε. τ. της Δημοκρατίας της Κένυας στην Ελληνική Δημοκρατία, κα Βίκυ Πανταζοπούλου, η οποία συνεχάρη το σχολείο για την πρωτοβουλία αυτή.

Οι μαθήτριες Ναταλία Δάνδουρα και Μυρτώ Λουκέρη είπαν για τη δράση: «Καθώς η ανάγκη για βοήθεια παραμένει επιτακτική και το ενδιαφέρον από όλους μας αμείωτο, είναι πεποίθησή μας πως σύντομα θα καταφέρουμε να ανοίξουμε νέες πόρτες στη συνεργασία μας και με άλλα σχολεία της Κένυας, και όχι μόνο, χαρίζοντας χαμόγελα σε ακόμη περισσότερα παιδιά! Η δράση Hand In Hand είναι ένα φωτεινό παράδειγμα του τι μπορούμε να πετύχουμε, όταν συνεργαζόμαστε όλοι μαζί για έναν τέτοιο αγνό σκοπό».

Μυρτώ Λουκέρη Β4

Μαθητές Ξεναγούν Μαθητές στα Αρχαία Θέατρα

Το σχολείο μας το Pierce-American College of Greece (όμιλος ψυχολογίας λυκείου, χορωδία και ορχήστρα) σε συνεργασία με το 2ο γυμνάσιο σχολείο της Κορίνθου και συντονίστρια την σχολική μας ψυχολόγο, Δρ.Γληνού, είχε για άλλη μία χρονιά φέτος την ευκαιρία να δημιουργήσει μία αξέχαστη εμπειρία, προσφέροντας σε όλους τους συμμετέχοντες τη δυνατότητα να γνωρίσουν την αρχαία ελληνική πολιτισμική κληρονομιά. Η δράση γίνεται στο πλαίσιο του προγράμματος Μαθητές Ξεναγούν Μαθητές στα Αρχαία Θέατρα που ίδρυσε η κίνηση πολιτών «Διάζωμα» και έχει εγκριθεί από το υπουργείο παιδείας. Οι μαθητές είχαν για ακόμη μία φορά την ευκαιρία να βρίσκονται στην Αρχαία Κόρινθο και να συμβάλλουν σε αυτό το πρόγραμμα, με στόχο την διεύρυνση των πνευματικών τους οριζόντων. Σκοπός του προγράμματος είναι η ενεργή εμπλοκή των μαθητών με την πολιτιστική τους κληρονομιά καθώς και η δημιουργία νέων φιλιών. Φέτος, η μαγευτική αυτή ξενάγηση μας έφερε πιο κοντά από ποτέ.

Το πρόγραμμα της φετινής λοιπόν εκδήλωσης, ξεκίνησε τον περασμένο Φεβρουάριο, όταν μαθητές του 2ου γυμνασίου Κορίνθου επισκέφτηκαν το Pierce, για μία ξενάγηση στις εγκαταστάσεις και μία ενημέρωση για την παιδαγωγική προσέγγιση του Pierce. Αυτή η αρχική συνάντηση επέτρεψε στους μαθητές και τους καθηγητές των δύο σχολείων να γνωριστούν και να δημιουργήσουν δεσμούς φιλίας και συνεργασίας που θα ενισχύονταν περαιτέρω κατά τη διάρκεια του προγράμματος.

Στις 24 Απριλίου 2024, με μεγάλη ανυπομονησία, οι μαθητές του Pierce ταξίδεψαν στην Αρχαία Κόρινθο. Οι μαθητές των δύο σχολείων επισκέφτηκαν το μουσείο της Αρχαίας Κορίνθου, όπου είχαν την ευκαιρία να μάθουν για τον εγκλεισμό στην αρχαιότητα. Παρουσιάστηκε εκπαιδευτικό βίντεο το οποίο ετοίμασαν η Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών σε συνεργασία με τον καθηγητή Matthew Larsen από το πανεπιστήμιο της Κοπεγχάγης. Οι μαθητές είχαν επίσης την ευκαιρία να μάθουν πως να διαβάσουν ορισμένες ρωμαϊκές επιγραφές γραμμένες

πάνω σε πλάκες που βρέθηκαν στους τοίχους της φυλακής της αρχαίας Κορίνθου.

Στην συνέχεια, οι μαθητές ξεναγήθηκαν στο Ρωμαϊκό Μπουντρούμι και την αγορά της αρχαίας Κορίνθου που το περιβάλλει. Η ξεναγήση έγινε υπό την καθοδήγηση της Taylor Cwickla και Δρ. Ιουλία Τζώνου, οι οποίες δημιούργησαν μία αξεχαστη εμπειρία με τις γνώσεις τους. Οι μαθητές ταυτόχρονα μπορούσαν να παρατηρήσουν και να εξερευνήσουν το τοπίο και το κάστρο-φρούριο, την Ακροκόρινθο που βρίσκονταν απέναντι στο βουνό και φαινόταν εντυπωσιακό. Παράλληλα, η φυσική ομορφιά της περιοχής προσέφερε ένα ιδανικό σκηνικό για την εκδήλωση μας αυτή.

Μετά την ξενάγηση, ακολούθησε μία σειρά από μουσικές και θεατρικές δραστηριότητες στον κήπο της Αμερικανικής Σχολής Κλασικών Σπουδών. Οι μικροί μουσικοί του Pierce έπαιξαν τραγούδια συνδεδεμένα με αξίες όπως η ελευθερία, που αγκάλιασαν την ιστορική ατμόσφαιρα της ημέρας. Ενώ, οι μαθητές του 2ου γυμνασίου Κορίνθου, παρουσίασαν μικρά σκετς βωβού κινηματογράφου και θεατρικές σκηνές, εμπνευσμένες από το θέμα του εγκλεισμού και της περιθωριοποίησης. Τα έργα αυτά, όχι μόνο διασκέδασαν αλλά και προβλημάτισαν μαθητές και καθηγητές, δίνοντας τους την ευκαιρία να σκεφτούν βαθύτερα για τις διάφορες μορφές εγκλεισμού από την κοινωνική απομόνωση, μέχρι και τις επιπτώσεις που επέφερε η πανδημία του Κορωνοϊού.

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με ένα γευστικό γεύμα που πρόσφερε η Ολυμπία Οδός, το οποίο απόλαυσαν όλοι σε ένα υπέροχο τοπίο που συνδύαζε βουνό και θάλασσα. Μία ατμόσφαιρα γεμάτη χαρά και ενθουσιασμό. Οι καθηγητές και οι μαθητές είχαν την ευκαιρία να ανταλλάξουν απόψεις και να συζητήσουν για τις εμπειρίες που απέκτησαν.

Ήταν μία μέρα που θα μείνει αξέχαστη σε όλους και που η πρωτοβουλία της αποτελεί παράδειγμα για το πως θα πρέπει όχι μόνο να συνεργάζονται αλλά και να εκφράζονται μεταξύ τους οι μαθητές. Και βέβαια να εμπλέκονται σε πολιτιστικές δραστηριότητες, που προσφέρουν ανεκτίμητες αξίες, εμπειρίες και γνώσεις. Το πρόγραμμα αυτό, δεν προάγει μόνο την γνώση αλλά και την κατανόηση και εκτίμηση της πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

Είναι εξαιρετικά σημαντικό να υπάρχουν τέτοιες πρωτοβουλίες σε έναν κόσμο που αλλάζει ραγδαία και που συνεχώς οι νέοι καλούνται να αντιμετωπίσουν καινούριες προκλήσεις. Και είναι πραγματικά καλό, να τους εμπνέει και να τους ενθαρρύνει να εξερευνήσουν περισσότερο για τον πολιτιστικό τους κόσμο. Μέσα λοιπόν από αυτές τις δράσεις, τα παιδιά έχουν ευκαιρίες για μάθηση και δημιουργία αλλά και να καλλιεργήσουν τα συναισθήματα και τα ιδανικά τους, όπως ο σεβασμός, η αλληλεγγύη, η δικαιοσύνη, η συνεργασία και η αγάπη.

Κάτια Καλαντζοπούλου Α4

Μήπως πρέπει να γίνουν αλλαγές στην εκπαίδευση;

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

Μάθημα αρχαίων. Η καθηγήτρια σου εξηγεί για το πώς τα προθέματα επηρεάζουν τη σημασία κάθε λέξης. «Εντυπωσιακό...» σκέφτεσαι. Κι εκεί που αρχίζεις να καταλαβαίνεις, λες «Κυρία, κυρία, αυτό μοιάζει με το πώς τα πρόσημα στα μαθηματικά επηρεάζουν τον κάθε αριθμό, έτσι;». Και η καθηγήτρια σου απαντά «Σωστά, παιδί μου. Αν και τώρα έχουμε μάθημα αρχαίων, όχι μαθηματικών!» Η αλήθεια είναι πως το εκπαιδευτικό σύστημα δεν εφαρμόζει τη διαθεματικότητα, πάντα και στο βαθμό που θα μπορούσε.

Είναι γεγονός ότι η εκπαιδευτική διαδικασία περιορίζει σημαντικά την κριτική σκέψη του μαθητή. Κάθε μαθητής επιδιώκει να επιτύχει τον υψηλότερο βαθμό, γράφοντας αρκετά καλά στις εξετάσεις και στα διαγωνίσματα. Και πώς το πετυχαίνει κανείς αυτό; Με πολύ διάβασμα, φυσικά! Ο μαθητής, όμως, δεν μπορεί να αποκτήσει ουσιαστική γνώση μονάχα από αυτή τη στείρα αποστήθιση. Κι αυτό πρέπει να αλλάξει, αν θέλουμε ο μαθητής να αποφοιτά με δεξιότητες και γνώσεις. Ο τρόπος για να το πετύχουμε αυτό είναι η διαθεματική εκπαίδευση.

Η διαθεματικότητα ουσιαστικά επιχειρεί να διδάξει στον μαθητή ένα μάθημα που δε γνωρίζει,

χρησιμοποιώντας τις ήδη αποκτημένες γνώσεις του. Με αυτόν τον τρόπο, το παιδί κατανοεί σε μεγαλύτερο βάθος την ύλη. Οι γνώσεις του γίνονται αλληλένδετες και καταφέρνει το ίδιο να τις εφαρμόσει και να τις συνδυάσει με διαφορετικές γνωστικές περιοχές και περιβάλλοντα. Αντίθετα, με το παρόν σύστημα, οι μαθητές χωρίζονται σε «ακόλουθους» της θετικής ή της θεωρητικής κατεύθυνσης, ενώ συχνά παραμελούν την κατεύθυνση που δεν τους αφορά και τις γνώσεις που τους παρέχει. Αυτό, φυσικά, ποτέ δε θα συνέβαινε σε ένα διαθεματικό σύστημα.

Όταν πειραματιστήκαμε με τη δημιουργία ενός τέτοιου συστήματος, θελήσαμε να φτιάξουμε μία τάξη από την αρχή. Βασιστήκαμε στην πέμπτη δημοτικού, στην οποία εισάγονται πολλές έννοιες καινούργιες για τα παιδιά. Στο δικό μας πρόγραμμα, σε όλη τη σχολική χρονιά, τα παιδιά ακολουθούσαν τον άτυχο χρονοταξιδιώτη Χένρι ντι Λοστ, που είχε παγιδευτεί στην εποχή του Βυζαντίου. Τα παιδιά καλούνταν να τον βοηθήσουν, με γνώσεις Φυσικής, ώστε να φτιάξει το κατάλληλο μίγμα που θα επισκεύαζες τη χρονομηχανή του. Ακόμα, έλυναν γραμματικούς γρίφους σύνταξης στη γλώσσα, με τη βοήθεια των μαθηματικών. Επίσης, παρομοίαζαν το ηλεκτρικό ρεύμα με επιθέσεις οργανωμένων εχθρών στο Βυζάντιο για να καταλάβουν τα μοτίβα τους και να τις αντιμετωπίσουν και πολλά άλλα... Σκοπός τους ήταν να σώσουν τον ήρωά μας πριν συμβεί η στάση του Νίκα και, φυσικά, πριν φτάσει το τέλος της χρονιάς!

Σε αυτόν τον τύπο μαθήματος, τα παιδιά αναλαμβάνουν έναν ενεργό ρόλο στην εκπαιδευτική διαδικασία, διασκεδάζουν, νιώθουν ότι το μάθημα τα αφορά, θέλουν πραγματικά να πηγαίνουν σχολείο! Το διαθεματικό σχολείο είναι πραγματικά αποτελεσματικό, ενδιαφέρεται για τον κάθε μαθητή και δημιουργεί σύνδεση μαζί του, για αυτό και πρέπει, ακόμα κι εμείς στο Λύκειο, να το εφαρμόσουμε.

Σαλώμη Μηνόγιαννη ΓΘΥΓ5

Μαριάννα Αργείτη Α1

Το Ευρωπαϊκό Έτος Δεξιοτήτων 2023

Το Ευρωπαϊκό Έτος Δεξιοτήτων (2023) λειτούργησε ως κίνητρο για τους ανθρώπους, προτρέποντάς τους να επιδιώξουν να αποκτήσουν σωστές και ποιοτικές δεξιότητες και συνεπώς και ποιοτικές θέσεις εργασίας. Επιπλέον, ως στόχο είχε να υποστηρίξει τις εταιρίες στην αντιμετώπιση των ελλείψεων των δεξιοτήτων στην Ευρώπη, μέσω της ενημέρωσης.

Οι καινοτομίες του σύγχρονου κόσμου και οι τεχνολογικές εξελίξεις έχουν αλλάξει εντελώς την καθημερινότητα των ανθρώπων. Ο 21ος αιώνας διαφέρει σημαντικά από όλους τους προηγούμενους, για αυτό και οι άνθρωποι απαιτείται να κατέχουν νέες δεξιότητες προκειμένου να επιτύχουν στις μετεξελιγμένες κοινωνίες της σύγχρονης εποχής. Έτσι, θα μπορέσουν να εκμεταλλευτούν κατάλληλα την τεχνολογία και τα επιστημονικά επιτεύγματα προς το μέγιστο όφελός τους και θα αντιμετωπίσουν τις επερχόμενες αλλαγές στις σύγχρονες αγορές, τις τεχνολογίες και τις καινοτομίες. Με την κατοχή αυτών των χαρακτηριστικών τα άτομα θα μπορέσουν να γίνουν ενεργά και παραγωγικά μέλη της κοινωνίας.

Για τον 21ο αιώνα έχουν καθοριστεί οι σημαντικότερες δώδεκα δεξιότητες. Αυτές ονομαστικά είναι οι εξής: η κριτική σκέψη, η δημιουργικότητα, η συνεργασία, η επικοινωνία, ο ψηφιακός αλφαριθμητισμός, ο γραμματισμός στα μέσα, ο τεχνολογικός αλφαριθμητισμός, η ευελιξία, η ηγεσία, η πρωτοβουλία, η παραγωγικότητα και οι κοινωνικές και συναισθηματικές δεξιότητες. Παρόλο που όλες αυτές οι δεξιότητες διαφέρουν μεταξύ τους, όλες σχετίζονται με την ψηφιακή εποχή και χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες: τις δεξιότητες μάθησης, τις δεξιότητες αλφαριθμητισμού και τις δεξιότητες ζωής.

Οι δεξιότητες μάθησης αφορούν τις δεξιότητες που μας βοηθούν να προσαρμοζόμαστε στις συνθήκες του περιβάλλοντός μας και να αναπτύσσουμε και να διατυπώνουμε τις δικές μας καινοτόμες ιδέες στον εξωτερικό μας περίγυρο. Σε αυτή την κατηγορία εντάσσονται η κριτική σκέψη, η δημιουργικότητα, η συνεργασία και η επικοινωνία, οι οποίες έχουν μεγάλη σημασία. Κατ'αρχάς, με την κριτική σκέψη μπορούμε να επεξεργαζόμαστε και να δίνουμε λύση στα προβλήματα που μας παρουσιάζονται και αποκτούμε άλλη οπτική για τον κόσμο. Επιπλέον, χάρη στη δημιουργικότητα προκύπτουν νέες ιδέες, αναπτύσσεται η φαντασία και έτσι δημιουργούνται οι καινοτομίες. Στη συνεργασία οφείλεται η μεταλαμπάδευση γνώσεων και ιδεών μεταξύ ανθρώπων και η κοινή ωφέλεια από τις δεξιότητές τους, κάτι που για να διεξαχθεί επιτυχημένα απαιτεί κατάλληλη επικοινωνία, η οποία αποτελεί βάση και για μια επιτυχημένη έκφραση των ικανοτήτων κάποιου.

Η δεύτερη κατηγορία δεξιοτήτων είναι οι δεξιότητες αλφαριθμητισμού, τις οποίες χρειαζόμαστε για να έχουμε πρόσβαση στη γνώση, να εκφράσουμε τα ενδιαφέροντά μας στο διαδίκτυο και να αλληλεπιδρούμε με άλλους σε έναν ψηφιακό κόσμο. Αυτή η κατηγορία χωρίζεται στον ψηφιακό αλφαριθμητισμό, στον αλφαριθμητισμό στα μέσα ενημέρωσης και στον τεχνολογικό αλφαριθμητισμό, που αλλιώς ονομάζονται και δεξιότητες IMT (Information Literacy, Media Literacy and Technology Literacy). Ο ψηφιακός αλφαριθμητισμός αφορά

το να μπορούμε να επεξεργαζόμαστε και να καταλαβαίνουμε τα διάφορα ψηφιακά δεδομένα, όπως το να καταλαβαίνουμε ποια άρθρα στο διαδίκτυο είναι αξιόπιστα και πώς να βρίσκουμε πληροφορίες για θέματα που μας ενδιαφέρουν. Έτσι, θα ξέρουμε και να τις χρησιμοποιούμε για να εξάγουμε συμπεράσματα. Από την άλλη, ο αλφαριθμητισμός στα μέσα ενημέρωσης αφορά στην ικανότητά του να απομονώνουμε τις χρήσιμες πληροφορίες από τις υπόλοιπες στο διαδίκτυο και να αποφεύγουμε την παραπληροφόρηση. Επίσης, με τον Τεχνολογικό Αλφαριθμητισμό μπορούμε να καταλαβαίνουμε τη λειτουργία των τεχνολογιών γύρω μας, το σκοπό τους, τη χρήση τους και το πώς αυτές μπορούν να μετεξελιχθούν στο μέλλον.

Την τελευταία κατηγορία αποτελούν οι δεξιότητες ζωής, οι οποίες συμβάλλουν στην ανταπόκριση στις απαιτήσεις των ρόλων που καλούμαστε να αναλάβουμε στον 21ο αιώνα, τόσο στον προσωπικό όσο και στον επαγγελματικό τομέα. Σε αυτές εντάσσονται η ευελιξία, η ηγεσία, η πρωτοβουλία, η παραγωγικότητα και οι κοινωνικές δεξιότητες, που όλες μαζί ονομάζονται και δεξιότητες FLIP (Flexibility, Leadership, Initiative, Productivity). Αρχικά, η ευελιξία συμβάλλει στο να μπορούμε να προσαρμοζόμαστε εύκολα σε νέες συνθήκες και αλλαγές και να είμαστε σε ετοιμότητα να μεταβάλλουμε τον τρόπο σκέψης μας. Η αξία αυτής της δεξιότητας είναι πιο έντονη στον 21ο αιώνα, που όλα αλλάζουν συνεχώς και με ταχύτητα. Η ηγεσία κρίνεται ως ακόμα μια πολύ σημαντική δεξιότητα, για το λόγο ότι δίνεται στο άτομο η ευκαιρία να έρθει σε έναν ρόλο ηγετικό, καθοδήγησης και καθορισμού στόχων ενός συνόλου. Επίσης, η πρωτοβουλία σχετίζεται με την ικανότητα του να εργαζόμαστε αυτόνομα και να μην περιοριζόμαστε στα καθορισμένα πρότυπα εργασίας, ενώ η παραγωγικότητα σχετίζεται με την αποτελεσματικό-

τητα και την αποδοτικότητα της διαχείρισης του χρόνου μας, ανάλογα με τις ικανότητες και τις προτεραιότητές μας. Τέλος, ιδιαίτερη σημασία έχουν οι κοινωνικές και συναισθηματικές δεξιότητες, καθώς η συνεργασία, η δικτύωση και η πρόοδος έχουν όλο και μεγαλύτερη σημασία στην προσπάθεια κοινής επίτευξης των παγκόσμιων στόχων και στην εξέλιξη της καινοτομίας.

Αναλυτικότερα, οι στόχοι τους οποίους το Ευρωπαϊκό Έτος Δεξιοτήτων θέτει είναι αρκετοί. Αρχικά, αποβλέπει στην εξάλειψη των ελλείψεων των δεξιοτήτων στην Ευρώπη. Όπως ήδη αναφέρθηκε, στόχος είναι η ενημέρωση των πολιτών, των εργαζομένων και των επιχειρήσεων για το ποιες είναι οι δεξιότητες που οφείλουν να κατέχουν και η ενημέρωσή τους όσον αφορά τους τρόπους με τους οποίους μπορούν να αποκτήσουν τις δεξιότητες αυτές. Με αυτόν τον τρόπο, δίνεται η δυνατότητα στους εργαζόμενους να βρουν ποιοτικότερες θέσεις εργασίας και να ανελιχθούν επαγγελματικά και ταυτόχρονα στις επιχειρήσεις να βελτιωθούν από άποψη επίδοσης, επιχειρηματικότητας, δημιουργικότητας, παραγωγικότητας κα. Ας μην ξεχνάμε ότι η ύπαρξη εργατικού δυναμικού με δεξιότητες είναι άκρως σημαντική για τη μακροπρόθεσμη βιώσιμη ανάπτυξη, την ανταγωνιστικότητα μεταξύ εταιριών και την ύπαρξη όσο το δυνατόν περισσότερων καινοτομιών.

Εκτός, όμως, από τα παραπάνω, σκοπός του Ευρωπαϊκού Έτους Δεξιοτήτων είναι η προώθηση της δια βίου μάθησης και η ενδυνάμωση των πολιτών και των επιχειρήσεων, ώστε να συμβάλουν στην πράσινη και ψηφιακή μετάβαση, αλλά και ώστε να εξομαλυνθεί η διαδικασία της μετάβασης αυτής. Μέσω της “πράσινης” και ψηφιακής μετάβασης ανοίγονται νέες ευκαιρίες και προοπτικές τόσο για τους πολίτες όσο και για την οικονομία της ΕΕ. Γενικότερα, με αυτόν τον τρόπο οι εργαζόμενοι θα απολαμβάνουν κα-

λύτερες ευκαιρίες απασχόλησης και θα συμμετέχουν πλήρως και ενεργά στην κοινωνία.

Ορόσημο για την επίτευξη των στόχων που έχει θέσει η ΕΕ είναι το 2030. Οι κοινωνικοί στόχοι της ΕΕ για το 2030 προβλέπουν τουλάχιστον το 60% των ενηλίκων να παρακολουθούν κατάρτιση κάθε χρόνο και τουλάχιστον το 78% να εργάζονται. Τους στόχους αυτούς, βέβαια, προωθεί το Ευρωπαϊκό Έτος Δεξιοτήτων. Επιπλέον, οι στόχοι που έχει θέσει η λεγόμενη Ψηφιακή Πυξίδα για το 2030 για τουλάχιστον το 80% των ενηλίκων με βασικές ψηφιακές δεξιότητες και των 20 εκατομμυρίων απασχολούμενων ειδικών ΤΠΕ στην ΕΕ θα φθάσουν ένα βήμα πιο κοντά στην ολοκλήρωσή τους μέσω αυτής της πρωτοβουλίας.

Η αναγκαιότητα της κατάρτισης των εργαζομένων αλλά και της ύπαρξης των προγραμμάτων που θέλει να θέσει σε λειτουργία η ΕΕ είναι ίσως μεγαλύτερη από ποτέ, καθώς τη δεδομένη στιγμή πάνω από τα τρία τέταρτα των εταιρειών στην ΕΕ δηλώνουν ότι δυσκολεύονται να βρουν εργαζομένους με τις απαραίτητες δεξιότητες. Η ενημέρωση των πολιτών κρίνεται ιδιαίτερα κομβική, αφού μόνο το 37% των ενηλίκων παρακολουθούν κατάρτιση σε τακτική βάση! Σύμφωνα με τον δείκτη ψηφιακής οικονομίας και κοινωνίας, 4 στους 10 ενήλικες και κάθε τρίτο άτομο που εργάζεται στην Ευρώπη στερούνται βασικών ψηφιακών δεξιοτήτων. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι παρατηρείται υποεκπροσώπηση των γυναικών σε επαγγέλματα ή σπουδές που σχετίζονται με την τεχνολογία και στον τομέα των θετικών επιστημών (μόνο 1 στους 3).

Χριστίνα Κολλύρη Α5

Ελένη Κτώρου Α5

Και τώρα, τι;

Σεπτέμβριος 2018: Το πρώτο κουδούνι χτυπάει και μαζί με αυτό οι παλμοί ανυπομονησίας, προσμονής, αγωνίας και περιέργειας ανεβαίνουν. Νέα πρόσωπα, νέοι χώροι, νέο περιβάλλον, νέες παραστάσεις. Αν θυμάμαι κάτι είναι να μας μοιράζουν τις χαρακτηριστικές, γκρίζες μπλούζες του σχολείου: Class of '24! Μα πόσο μακρινό φάνταζε...

Ιούνιος 2024: Το «Το 2024 είναι σε 6 χρόνια» έγινε «Το 2024, η χρόνια που αποφοιτούμε, έφτασε!» Είναι σήμερα! Είναι εδώ! Είναι τώρα! Το τελευταίο κουδούνι χτύπησε και μαζί με αυτό ήχησαν κύματα νοσταλγίας, συγκίνησης, αγάπης, ευγνωμοσύνης! Πρέπει πια να αποχαιρέτησουμε τα «νέα» πρόσωπα, τους χώρους, το περιβάλλον και τις παραστάσεις. Κοιτώντας πλέον τον παλιό μας εαυτό, αυτό το γεμάτο ανυπομονησία παιδί που κρύβουμε μέσα μας συνομιλεί μαζί μας κάπως έτσι:

- Είναι τρομακτικά από 'δω και πέρα;
- Όχι, δε νομίζω. Άλλωστε, το περιμένεις όλη σου την ζωή.
- Κι αν τώρα που ήρθε η ώρα δεν είμαι σίγουρος αν θέλω;
- Λογικό είναι. Αλλά όλα κάπου, κάπως, κάποτε τελειώνουν. Όμορφα και άσχημα.
- Γιατί;
- Αυτό δε θα σου το πω εγώ, μόνος σου θα το ανακαλύψεις! Αλλά, να, για δεξ αυτόν τον διάδρομο, είναι η ζωή σου!

Μόλις ετοιμάζεσαι να κλείσεις αυτή την πόρτα με την επιγραφή: «Παιδική ηλικία» και να ανοίξεις αυτή που γράφει «Ενηλικίωση». Κάπου εδώ θα με αποχαιρέτησεις κι εμένα...

- Τι; Δηλαδή δε θα σε βρω στην άλλη μεριά;
- Δεν υπάρχει άλλη μεριά. Ένας μονόδρομος είναι. Αν αναρωτιέσαι για το αν θα με χάσεις όμως, αυτό είναι στο χέρι σου. Άλλωστε δε θα είναι και τόσο απλό να ανοίξεις την νέα αυτή πόρτα. Είναι ακόμα κλειδωμένη και χρειάζεται πολλά κλειδιά για να ανοιχτεί.

- Κλειδιά; Μα εγώ δεν έχω κανένα κλειδί πάνω μου.

- Είσαι σίγουρος; Για ψάξε στην τσέπη σου.

- Ωχ, δίκιο έχεις. Τι κλειδιά είναι αυτά;

- Στην πορεία σου μέχρι τώρα συνέλεξες πολλά τέτοια, αλλά με τον καιρό τα έχεις ξεχάσει. Σου είναι απαραίτητα για να ανοίξεις την πόρτα

«Ενηλικίωση», όμως. Ιδιαίτερα αν δε θέλεις να με αποχαιρετήσεις και να με χάσεις για πάντα, αν θέλεις να ανοίξεις την πόρτα χωρίς να κλείσεις ποτέ την προηγούμενη.

- Α να για δεσ'Έχουν και ονόματα: «Ενσυναίσθηση», «Ανθρωπιά», «Αγάπη», «Βοήθεια», «Συνεργασία».

- Εγώ τα ξέρω. Εγώ τα έχω. Εγώ στα πρόσφερα. Σημασία έχει να τα κρατήσεις εσύ και να μην ξεχάσεις ότι τα έχεις. Αν χρησιμοποιήσεις αυτά τα κλειδιά θα ανοίξεις την πόρτα της ενηλικίωσης χωρίς ποτέ να κλείσεις αυτή της παιδικής ηλικίας και με αφήσεις εδώ μόνο για πάντα. Θα δεις, βέβαια, άλλους να μπαίνουν με κλειδιά με ονόματα «Ανθρωποφαγία», «Ανταγωνισμός», «Αισχροκέρδεια», «Μίσος», «Εχθρα». Αυτοί κλείνουν βίαια την πόρτα της παιδικής ηλικίας και την κλειδώνουν αιώνια. Δεν έχουν ποτέ ξανα πρόσβαση σε αυτή.

- Δε θέλω να σε χάσω! Φοβάμαι ότι θα μου λείψεις. Η αθωότητά σου, η περιέργεια, η νιότη, η ξεγνοιασιά σου, το χαμόγελο σου.

- Σου είπα, δε θα με χάσεις. Αρκεί να με θυμάσαι. Μπορείς αν θες να με πάρεις μαζί σου μέχρι την πόρτα. Εκεί θα σε αφήσω, όμως. Αλλά θα σε βλέπω και θα σε θαυμάζω για πάντα, σε κάθε πόρτα που ανοίγεις. Να γυρνάς να με κοιτάς κι εσύ που και που...

- Τι, δηλαδή, αυτό ήταν;

- Για μένα ναί. Εσύ, όμως, έχεις μπροστά σου μια ολόκληρη ζωή, έναν ολόκληρο κόσμο, τον δικό σου δρόμο να διανύσεις. Και θα είναι γεμάτος πόρτες, χερούλια, αδιέξοδα, διακλαδώσεις, δικάλες, ανηφόρες, κατηφόρες, ενδιαφέροντα αλλά και επικίνδυνα μονοπάτια. Και είναι όλα δικά σου! Δικά μας!

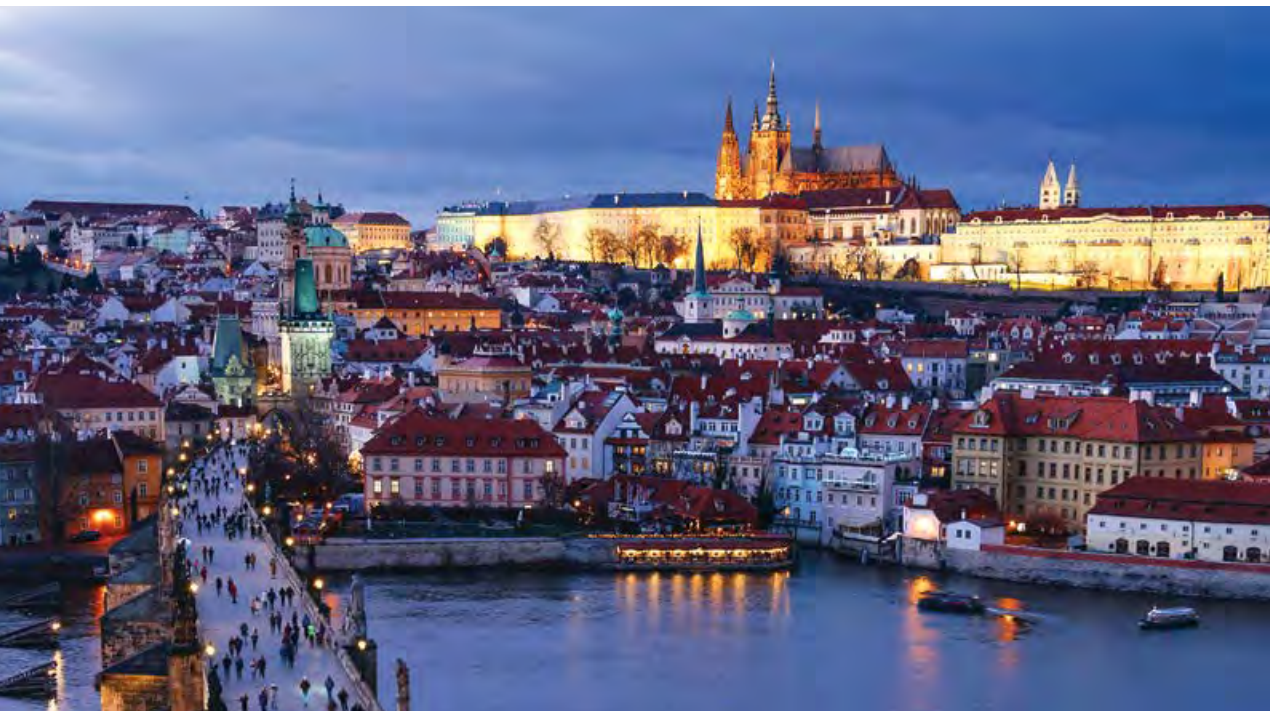
- Νομίζω η πόρτα με φωνάζει. Πρέπει να φύγω!

- Εντάξει.

- Και τώρα, τι;

- Αντίο. Καλή...

- Και τώρα, τι;

Πράγα 2023

Δευτέρα 4 Δεκεμβρίου

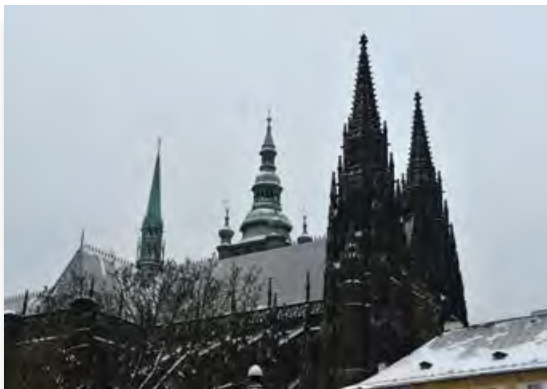
Μέσα στις ελάχιστες ώρες ύπνου και τον δευτεριάτικο ήχο ενός ξυπνητηριού, ξυπνάς και προσπαθείς να δώσεις νυσταγμένος απαντήσεις σε διάχυτα ερωτήματα του νου σου: έχω σχολείο; Σε πόση ώρα; Τι μαθήματα έχω σήμερα; Είμαι διαβασμένος;

Και ξάφνου, σαν αστραπή χτυπά στιγμιαία η σκέψη και επέρχεται η διαύγεια: Η μέρα έφτασε... Φεύγεις για πενήτημερη! Μέχρι και ο ήλιος κοιμάται ακόμα κι εσύ ήδη έχεις φτάσει στο αεροδρόμιο και βρίσκεις τους φίλους σου.

Και κάπως έτσι, μέσα σε ένα κλίμα ανυπομονησίας, προσμονής και χαμόγελων, ξεκίνησε το πενήτημερο ταξίδι μας στην Τσεχία.

Η χαρά και η παρέα των συμμαθητών μας έκανε την πτήση να μοιάζει πολλή σύντομη. Αποβιβαστήκαμε στο αεροδρόμιο της Βιέννης και με το που

άνοιξαν οι πόρτες εξόδου βιώσαμε το πρώτο σοκ: το κρύο! Όσο καλά κι αν μας είχαν ενημερώσει οι καθηγητές μας για την υπερβολικά χαμηλή θερμοκρασία των περιοχών που θα επισκεπτόμασταν, τίποτα δεν μας είχε προετοιμάσει για κάτι τέτοιο. Ήταν χαρακτηριστικός ο τρόπος που τρέξαμε ταχύτατα προς το πούλμαν μόλις βγήκαμε έξω.

Ξεκινήσαμε την πορεία μας από την Βιέννη με προορισμό την Πράγα και επρόκειτο να πραγματοποιήσουμε ενδιάμεση στάση για δείπνο και βόλτα στο γραφικό τσέχικο χωριό Τσέσκι Κρούμλοβ. Η κούραση του πρωινού ταξιδιού από την Αθήνα σε συνδυασμό με τις πολύωρες αποστάσεις που έπρεπε να διανύσουμε με το λεωφορείο μας δυσκόλεψαν. Ωστόσο,

η ανυπομονησία για το άγνωστο, το αύριο, το νέο ταξίδι, η ένταση που είχαμε και, κυρίως, το μαγευτικό χιονισμένο τοπίο που μας περιτριγύριζε έκαναν ακόμα και αυτές τις ώρες ευχάριστες.

Όμως αποδείχτηκε πως η αναμονή άξιζε τον κόπο! Μόλις αντικρύσαμε το Τσέσκι Κρούμλοβ οποιαδήποτε κούραση ξεχάστηκε. Ένα χιονισμένο χωριό με πολύχρωμα κτίσματα και πέτρινους δρόμους, που περιβάλλεται από έναν ποταμό με γέφυρες και επιβλητικά τείχη, μας περίμενε για εξερεύνηση! Μικρά παραδοσιακά εστιατόρια στόλιζαν όλο το χωριό. Εκεί έγινε η πρώτη μας επαφή με το παραδοσιακό τσέχικο φαγητό: ιδιαίτερες σούπες, ψωμιά, κρέατα και πατάτες ζέσταναν το σώμα μας από το εξωτερικό κρύο.

Φεύγοντας από το χωριό, μας είχε ήδη βρει η νύχτα, καθώς ο ήλιος έδυε πολύ νωρίς εκείνη την εποχή. Ο συνδυασμός του σκοταδιού της νύχτας, του λευκού χιονιού, των ζεστών φωτών των φαναριών και των πολύχρωμων κτιρίων δημιουργούσαν ένα πραγματικά παραμυθένιο σκηνικό. Αισθανόμασταν πως έχουμε μεταφερθεί σε έναν διαφορετικό κόσμο, ενώ πριν μόλις μισή μέρα βρισκόμασταν στα σπίτια μας στην Ελλάδα. Κουρασμένοι, λοιπόν, από μία γεματή μέρα πρώτων εντυπώσεων, επιστρέψαμε στο λεωφορείο, φτάσαμε στο ξενοδοχείο μας στην Πράγα και δειπνήσαμε.

Τρίτη 5 Δεκεμβρίου

Η δεύτερη μέρα μας βρήκε στην μαγευτική Πράγα, η οποία μας υποδέχτηκε με πολύ χιόνι αλλά και πολλά αξιοθέατα να θαυμάσουμε. Ύστερα από το πρώτο μας πρωινό στο ξενοδοχείο και την εξασφάλιση ζεστής ενδυμασίας μεταφερθήκαμε με το λεωφορείο στο κάστρο της πόλης, που βρίσκεται στο βόρειο τμήμα της. Ένας ιστορικός πολυχώρος με αίθουσες παλατιών, προαύλια και εντυπωσιακή

αρχιτεκτονική! Αποκορύφωμα αυτής της επίσκεψης ήταν η περιήγηση εντός και εκτός του Πύργου-Ναού του Αγίου Βίτου, ενός από τους πιο επιβλητικούς ναούς με εξαιρετική λεπτομέρεια Καθεδρικού Ναού στην Ευρώπη.

Αφού περιηγηθήκαμε για λίγο στην παλιά πολύ γύρω από το κάστρο ακολουθήσαμε ένα καθολικό μονοπάτι που μας οδήγησε στην πανέμορφη Γέφυρα του Καρόλου, πάνω από τον ποταμό Μολδάβα. Η γέφυρα χώριζε το βόρειο από το νότιο τμήμα της πόλης. Εκεί, θαυμάσαμε την θέα του νερού σε συνδυασμό με τα πολύχρωμα κτίρια της πόλης και φωτογραφηθήκαμε.

Το ιστορικό κέντρο της πόλης ήταν γεμάτο από ψηλά κτίρια με διακριτικά πυργίδια για απολήξεις. Ένας ψηλός πύργος εξείχε και έβλεπες κύμα κόσμου να στέκεται από κάτω του και να κοιτάει προς τα πάνω, σα να ανέμενε να συμβεί ή να δει κάτι. Και πράγματι, κάθε φορά που οι δείκτες του ρολογιού συναντώνταν, κάθε μία ώρα, μια σύντομη παράσταση αγαλματιδίων που παρουσιάζονταν κυκλικά και μουσικά πραγματοποιούνταν.

Το μεγαλύτερο στόλιδο, όμως, εκείνης της πόλης ήταν η κεντρική πλατεία με ένα πελώριο χριστουγεννιάτικο δέντρο στο κέντρο της, φωτισμένο από άκρη σε άκρη που εξέπεμπε το φως του σε ολόκληρη την πλατεία, ακόμα και όταν ο ήλιος έδυσσε. Γύρω από αυτό, εκτεινόταν μια μεγάλη, χαριτωμένη χριστουγεννιάτικη αγορά από ξύλινα σπιτάκια με όλων των ειδών τα γλυκίσματα και στολίδια. Φυσικά, δεν παρήλαψαμε να ψωνίσουμε ενθύμια και να δοκιμάσουμε τα τοπικά εδέσματα. Έχοντας, λοιπόν, ξεναγηθεί σε αυτή την πανέμορφη πόλη, μόλις μας βρήκε το βράδυ, πήραμε τον δρόμο της επιστροφής για το ξενοδοχείο.

Τετάρτη 6 Δεκεμβρίου

Εκείνη η μέρα ξεκίνησε για μας με έναν νέο ενθουσιασμό: μια νέα χώρα! Η γειτονική Γερμανία μας περίμενε. Αφου επιβιβαστήκαμε, λοιπόν, στο λεωφορείο, διανύσαμε μια αρκετά μεγάλη διαδρομή και περάσαμε τα σύνορα Τσεχίας-Γερμανίας, με προορισμό την ιστορική πόλη της Δρέσδης.

Η Δρέσδη είναι ιστορική πόλη της Νότιας Γερμανίας. Στο τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου βομβαρδίστηκε επανειλημμένα, καταστράφηκε

ολοσχερώς και ισοπεδώθηκε. Παρ' όλα αυτά δεκαετίες αργότερα, το ιστορικό κέντρο της πόλης ξαναχτίστηκε ακριβώς όπως ήταν πριν την υλική καταστροφή και ανακηρύχθηκε απο την UNESCO ως Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς.

Στην πόλη αυτή διαπιστώσαμε τι σημαίνει να συναντιέται η ιστορία με τον σύγχρονο κόσμο. Από τη μια τα επιβλητικά, ιστορικά και από την άλλη τα ψηλά, μοντέρνα, αστικά κτίρια. Το πιο αξιομνημόνευτο, όμως, αξιοθέατο της πόλης ήταν η χριστουγεννιάτικη αγορά στην κεντρική πλατεία της πόλης: η μεγαλύτερη σε ολόκληρη την Ευρώπη. Επρόκειτο για ένα θερμό σημείο διαπολιτισμικής αλληλεπίδρασης, καθώς στα ξύλινα σπιτάκια έβρισκε κανείς ποικιλία προϊόντων από διάφορες χώρες, με πρωταγωνιστές τα περίφημα γερμανικά λουκάνικα, τα οποία και γευτήκαμε.

Στην Δρέσδη είχαμε πολύ ελεύθερο χρόνο, τον οποίο αξιοποιήσαμε περιηγούμενοι στην αγορά και στο "Zwinger Palace", ένα ανάκτορο-αριστούργημα της μπαρόκ αρχιτεκτονικής, το οποίο θα μπορούσε να παρομοιάσει κανείς με λαβύρινο, καθώς ήταν εύκολο να χαθείς μέσα στους μακρινούς διαδρόμους και τις πελώριες κλίμακες. Ύστερα από αυτή την ευχάριστη περιήγηση και το "άρωμα" Γερμανίας που είχαμε πάρει, επιστρέψαμε στην βάση μας, την Πράγα, όπου κλείσαμε την μέρα μας με την συγκέντρωση ολόκληρης της Γ΄ Λυκείου σε ένα εμπορικό κέντρο.

Πέμπτη 7 Δεκεμβρίου

Είχαμε ήδη συμπληρώσει τρεις από τις πέντε μέρες της εκδρομής μας, κι όμως ο ενθουσιασμός μας για ανακάλυψη νέων περιοχών και τοπίων ήταν μεγάλος. Την τέταρτη μέρα, μας περίμενε, λοιπόν, το ορεινό και χιονισμένο "Κάρλοβι Βάρι", μία λουτρόπολη στη Δυτική Τσεχία στην κοιλάδα του ποταμού Τέπλα και δημοφιλής τόπος

προορισμού τουριστών, ειδικά για τις διεθνείς προσωπικότητες που επισκέπτονται τη λουτρόπολη.

Πλήθος σικάτων ξενοδοχείων, εστιατορίων, καζίνο, καφετεριών και μαγαζιών στολίζουν την πόλη αυτή. Αφού την περπατήσαμε ολόκληρη, μιας και η έκτασή της δεν είναι μεγάλη, καταλήξαμε σε μία εντυπωσιακή πηγή θερμού νερού, που ανάβλυζε από το έδαφος και εκτεινόταν με δύναμη σε μεγάλο ύψος. Η αρχιτεκτονική μπαρόκ κυριαρχούσε στα κτίρια και στο Καρλόβι Βάρι, τα οποία στην πλειονότητα τους ήταν σπα και εκκλησίες.

Το αποκορύφωμα αυτής της επίσκεψης ήταν τα γλυκά που γευτήκαμε σε ένα κομψό ζαχαροπλαστείο και στη συνέχεια πήραμε το αστικό λεωφορείο για να επιστρέψουμε στο πουλμαν, μιας και είναι ο μόνος τρόπος για την άνοδο και την κάθοδο από την πόλη.

Παρασκευή 8 Δεκεμβρίου

Μέσα στις ελάχιστες ώρες ύπνου και τον παρασκευιάτικο ήχο ενός ξυπνητηριού, ξυπνάς και προσπαθείς να δώσεις νυσταγμένος απαντήσεις σε διάχυτα ερωτήματα του νου σου: Σε πόση ώρα είναι το πρωινό; Που θα πάμε σήμερα; Πόσο χρόνο έχουμε ακόμα;

Και ξάφνου, σαν αστραπή χτυπά στιγμιαία η σκέψη και επέρχεται η διαύγεια: Η μέρα έφτασε... Αυτή τη φορά φεύγεις από την Πράγα.

Η πικρία ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα μας εκείνο το τελευταίο πρωινό, αλλά ταυτόχρονα είχαμε πλέον εφοδιαστεί με αναμνήσεις, εικόνες και τοπία αποτυπωμένα στο μυαλό μας.

Η τελευταία μέρα ήταν σύντομη, καθώς έπρεπε από την Πράγα να κατευθυνθούμε πάλι προς το αεροδρόμιο της Βιέννης. Ξεκινώντας, λοιπόν, την μακρινή διαδρομή, κάναμε στάση στην δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Τσεχίας, το Μπρνο, μια σύγχρονη πόλη, όπου απολαύσαμε το μεσημεριανό μας.

Ο ήλιος έχει αποκοιμηθεί και εσύ φτάνεις και πάλι στο αεροδρόμιο της Βιέννης. Αυτή τη φορά για να το αποχαιρετήσεις. Αυτή τη φορά για να βάλεις τέλος στο ταξίδι σου και όχι για να το ξεκινήσεις. Αυτή τη φορά, τέλος, πιο έμπειρος, πιο χαρούμενος για αυτά που πέρασες και καθόλου έτοιμος να γυρίσεις στην Ελλάδα.

Νικόλας Τσελεπής ΓΑ3

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

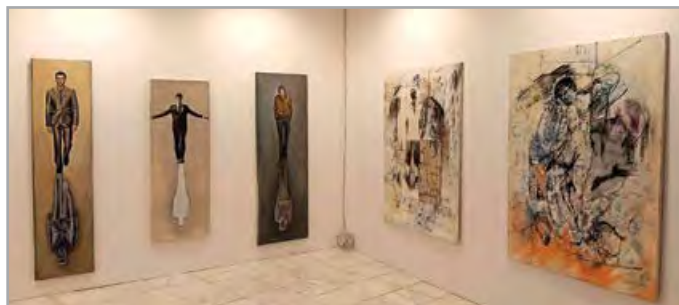

Art Athina 2023

Στις 14-17 Σεπτεμβρίου 2023, το Ζάππειο φιλοξένησε για ακόμη μια χρονιά την ανεπανάληπτη έκθεση σύγχρονης τέχνης με όνομα «Art Athina 2023». Το 2023, υπήρξε μάλιστα χρονιά ορόσημο για την έκθεση, καθώς γιόρτασε τα 30 χρόνια από τα πρώτα της εγκαίνια! Φέτος, η έκθεση ήταν μεγαλύτερη από ποτέ, συμπεριέλαβε τα έργα όχι μόνο 67 διαφορετικών μουσειακών και εκθεσιακών χώρων της Ελλάδας, αλλά και πολλών ακόμη από την Γερμανία, τη Γαλλία, την Ολλανδία, την Κύπρο, το Ηνωμένο Βασίλειο, την Ελβετία, την Πολωνία όπως και τη Ρουμανία.

Πάντοτε είχα μια ιδιαίτερη αγάπη για την τέχνη, πρωτίστως για την μοντέρνα. Με το που διάβασα, λοιπόν, για το «Art Athina 2023» την επισκέφθηκα. Τίποτα, όμως, δε θα μπορούσε να με είχε προετοιμάσει για αυτά που θα αντίκριζα στο Μέγαρο του Ζαππείου...

Καταρχάς, είναι σχεδόν αδύνατο να διανοηθεί κανείς τον αριθμό, όπως επίσης και την ποικιλομορφία των έργων που βρίσκονταν στο Ζάππειο εκείνες τις τέσσερις ημέρες. Δεν υπήρχε χώρος του Ζαππείου που να μην είχε καταληφθεί

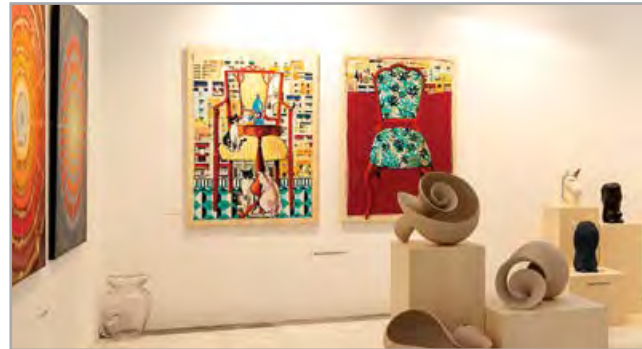
από εκατοντάδες μικρά περίπτερα που αντιπροσώπευαν κάποιον καλλιτέχνη. Εύλογα, λοιπόν, θα μπορούσε να πει κανείς πως αυτή η έκθεση είχε κάτι για τον καθένα. Ακόμη και αν κάποιος δεν συμπεριλαμβάνει την τέχνη στα ενδιαφέροντά του, είναι βέβαιο

πως στο Art Athina θα μπορούσε να εντοπίσει κάτι που θα τον εντυπωσίαζε. όλων των ειδών εκθεμάτων βρίσκονταν τοποθετημένα στις ευρύχωρες αίθουσες του Ζαππείου.

Αυτό που μου κέντρισε περισσότερο το ενδιαφέρον, ήταν αυτό που κρυβόταν πίσω από την σαγηνευτική εμφάνιση της πλειονότητας των εκθεμάτων. Σε πολλά από αυτά, ευδιάκριτος ήταν ο υπαινιγμός στην κλιματική αλλαγή, στην εξάρτηση από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ακόμη και στην επιδοκιμασία προσώπων από τον πολιτικό χώρο.

Αυτό που λάτρεψα στο Art Athina 2023, δεν αφορούσε μόνο την αισθητική απόλαυση που προκαλούσαν τα εκθέματα. Στην πραγματικότητα, ευχαριστήθηκα την ίδια την ατμόσφαιρα της έκθεσης. Η συγκεκριμένη εκδήλωση συνιστά το ιδανικό παράδειγμα για να αποδείξει κανείς την άποψη ότι «η τέχνη ενώνει τους ανθρώπους». Σε αυτή την έκθεση, είδα ανθρώπους κάθε ηλικίας, κάθε εθνικότητας. Είδα ανθρώπους με απίστευτα ντυσίματα, χτενίσμα-

Κωνσταντίνα Κοσιάβελου IB1

την αγάπη μας για την τέχνη, χωρίς καμία διάκριση ή στερεότυπο να στέκεται εμπόδιο στην έκφρασή της.

Αυταπόδεικτο, λοιπόν, είναι το συμπέρασμα ότι η επίσκεψή μου στο Art Athina 2023 άξιζε κάθε λεπτό. Επομένως, συστήνω ανεπιφύλακτα την επίσκεψή όχι μόνο στους λάτρεις των τεχνών, αλλά και σε όσους θέλουν να δουν κάτι διαφορετικό και καινοτόμο. Κάτι που θα τους αναζωγονήσει και θα μείνει χαραγμένο στο μυαλό τους για καιρό. Εξάλλου, αντίστροφη μέτρηση για το Art Athina 2024 έχει ήδη ξεκινήσει...

Ελένη Στρογγυλοπούλου ΓΑ3

Η Αγάπη Είναι Παντού...

«Θέλω να σπείρω αστέρια στον ουρανό...»

Μία παράσταση για την ομορφιά και τη δύναμη της αγάπης στη Ζωή και στην Τέχνη.

Για την αγάπη που βρίσκεται παντού, ακόμα και στον αέρα που αναπνέουμε. Για τον άνθρωπο που για να νιώθει ότι ζει, κάνει «δώρο» στον εαυτό του το να είναι ερωτευμένος πάνω αλλά και κάτω από τη σκηνή, με την ίδια τη ΖΩΗ.

Σας χαρίζουμε κάποια λόγια του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ που μας αγγίζουν την ψυχή και που κρύβουν μαγεία...

« Είμαστε από την ύλη που είναι φτιαγμένα τα όνειρα...»

*Φφφφφφφφφφφφ...Αστερόσκηνη παντού...!
Με την αγάπη μας ολοζώντανη!*

Όμιλος Θεατρικού Αυτοσχεδιασμού

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Σαλώμη Μηνόγιαννη ΓΟΥΓ5

τα «καρβουνιασμένα» πράγματα σε αυτή τη ζωή, αρκεί μία σπίθα για να αναβιώσει μία ολόκληρη πυρκαγιά.

Για άλλη μία φορά ανεβήκαμε πάνω στη σκηνή και μοιραστήκαμε με το κοινό στιγμές αγάπης και τέχνης. Η παράσταση αυτή θα μείνει για πάντα χαραγμένη στην καρδιά μου καθώς ο δρόμος της δημιουργίας είναι ένα από τα ωραιότερα μονοπάτια. Συνεργαστήκαμε, αγαπηθήκαμε, μοιραστήκαμε μοναδικές στιγμές και κατορθώσαμε εν τέλει να προσφέρουμε στο κοινό έστω και ένα κομμάτι της μοναδικής αυτής σύνδεσης που έχουμε μεταξύ μας, σαν οικογένεια. Δεν λέω, σαν ομάδα και στις δύο παραστάσεις είχαμε αρκετές αναποδιές που μας έριξαν μα ύστερα μας πέταξαν πιο ψηλά από ό,τι περιμέναμε και εμείς οι ίδιοι. Δίνοντας τον καλύτερό μας εαυτό κατορθώσαμε να δικαιώσουμε την προσπάθειά μας. Κλείνοντας, από τη φεινή παράσταση κρατώ ότι για όλα

Μαίρη Δεδελούδη Β1

Η ομάδα μας φέτος δημιούργησε με πολύ μεράκι και χαρά την παράσταση «Love Is Everywhere», για να υπενθυμίσει στον καθένα από εμάς ότι η αγάπη είναι παντού! Σε κάθε αγκαλιά, σε κάθε βλέμμα, σε κάθε στιγμή.... Μέσα από το θέατρο μάς δίνεται η ευκαιρία να ζωντανεύουμε κάθε σκέψη και συναίσθημα, μετατρέποντάς το σε λέξεις, ήχους και εικόνες. Νιώθουμε το χρόνο πάνω στη σκηνή να κυλά πιο αργά, εδώ όπου όλα είναι δυνατά και τη μουσική που γύρω μας απλώνεται να μας δίνει φτερά και να μας ανεβάζει ψηλά...

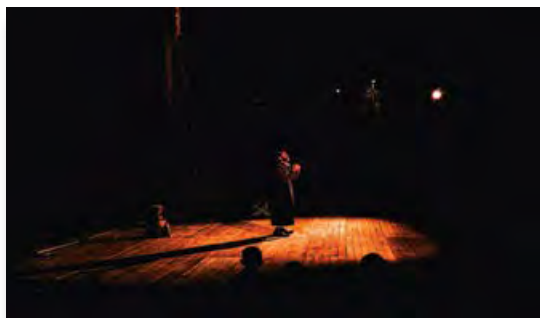
Κωνσταντίνα Μακαντάση ΓΑ2

Μια υπέρτατη αξία, μια υπέρτατη τέχνη

Μια από τις αρχαιότερες τέχνες στην ιστορία της ανθρωπότητας είναι εκείνη του θεάτρου. Το θέατρο στην πρωτογενή μορφή του αποτελούσε μια τελετουργία ως ένδειξη λατρείας στον θεό Διόνυσο. Ύστερα, ένας από τους άνδρες του χορού ξεχώρισε ξεκινώντας μια μορφή διαλόγου με τους υπόλοιπους επί σκηνής «ηθοποιούς». Και κάπως έτσι η έννοια του θεάτρου εξελίχθηκε από τον διθύραμβο σε μια από τις σπουδαιότερες, πολυπλοκότερες μα και διαχρονικότερες μορφές τέχνης.

Το θέατρο παραμένει επίκαιρο καθώς βασίζεται σε μια ανθρωποκεντρική λογική που στοχεύει στην ταύτιση του κοινού με τον ήρωα και του ήρωα με τον ηθοποιό. Ουσιαστικά το θέατρο στην βάση του έχει το ανθρώπινο συναίσθημα, είναι η μόνη μορφή τέχνης που μπορεί να αποσπάσει τους συμμετέχοντες της (κοινό και ηθοποιούς) από την έννοια του τόπου και του χρόνου διατηρώντας παράλληλα την αλληλεπίδραση μεταξύ των ατόμων. Αν κάποιος ήθελε να μιλήσει για «συνταγή» επιτυχίας στο θέατρο, το μόνο συστατικό που θα χρειαζόταν θα ήταν η συγκέντρωση η οποία σε συλλογικό επίπεδο οδηγεί σε αυτήν ακριβώς την ομαδική απομόνωση από την πραγματικότητα που απαιτείται ώστε να βιώσουν θεατές και ηθοποιό το συναίσθημα μιας άλλης ζωής. Αυτή, λοιπόν, η λεπτή γραμμή μεταξύ αλήθειας και μυθοπλασίας που παίζει με την συναισθηματική, αλλά και την νοητική αντίληψη θεατών και ηθοποιών είναι η αιτία της αιώνιας πορείας του θεάτρου.

Κάποιος τολμηρός θα μπορούσε να χαρακτηρίσει το θέατρο ως την ύψιστη μορφή τέχνης καθώς κάτω από την ομπρέλα του συμπεριλαμβάνεται το μεγαλύτερο φάσμα των υπόλοιπων τεχνών, όπως για παράδειγμα η τέχνη του λόγου, το τραγούδι, ο χορός, η σκηνοθεσία, το σχέδιο μόδας, η τέχνη του μακιγιάζ, τα εικαστικά (σκηνικά) και άλλα. Έτσι, όποιος παρακολουθεί θέατρο ή ασχολείται με αυτό έρχεται σε επαφή όχι μόνο με την τέχνη της ηθοποιίας, αλλά και με μια σειρά ειδών τέχνης που αδιαμφισβήτητα καλλιεργούν τον άνθρωπο στις τέχνες και στον πολιτισμό.

Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει παρατηρηθεί ότι τείνει να απομακρύνεται όλο και περισσότερο από την αξία των συναισθημάτων πόσο μάλλον από την έννοια της συλλογικότητας, υιοθετώντας έτσι μια άκρως ατομιστική και ωφελμιστική προσέγγιση στην ζωή, που μόνο

κακός οιωνός μπορεί να είναι στην εξέλιξη της κοινωνίας. Μέσω του θεάτρου, λοιπόν, το άτομο έρχεται σε επαφή με την έννοια της ομαδικής προσπάθειας, με την καλλιέργεια και την διερεύνηση των βαθύτερων συναισθημάτων του αποκτώντας παράλληλα μια σφαιρική γνώση των τεχνών και μια πολιτισμική κουλτούρα, στοιχεία απαραίτητα για την έννοια ενός ολοκληρωμένου πνευματικά ανθρώπου.

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι το θέατρο δεν είναι απλώς μια μορφή ψυχαγωγίας μα μια καθολική μορφή τέχνης άκρως απαραίτητη για την εξέλιξη μιας ισορροπημένης κοινωνίας, δομημένης από άτομα ικανά να συναισθάνονται, να σκέπτονται και να δημιουργούν.

«Η τέχνη δεν είναι αυτό που βλέπεις, αλλά αυτό που κάνεις τους άλλους να δουν.»
Edgar Degas

Μαίρη Δεδελούδη Β1

Ταξιδιέρα ψυχή: Μία περιήγηση στο Ελληνικό Ροκ

Βαγγέλης Παπαθανασίου

Με αφορμή την «αναχώρηση» του μουσικού Βαγγέλη Παπαθανασίου, γνωστό ως Vangelis, για τον άλλο κόσμο στις 17 Μαΐου του 2022, θα ήθελα να αναφερθώ σε κάποιους Έλληνες μουσικούς και συγκροτήματα της ροκ σκηνής. Η ροκ ανέκαθεν ήταν ένα είδος εναλλακτικό που εξέφραζε ιδέες όπως την επαναστατικότητα. Στον Ελλαδικό χώρο αυτό αποτελεί ιδιαίτερα σημαντικό γεγονός καθώς ο πρωτόγνωρος επαναστατικός στίχος αυτών των τραγουδιών προκάλεσε αμφισβήτηση της δικτατορίας και ως ασφαλές καλλιτεχνικό καταφύγιο για τις ανησυχίες και τις σκέψεις του κόσμου.

Aphrodite's child

Οι Aphrodite's Child ήταν ένα από τα πρώτα ελληνικά ροκ συγκροτήματα, μαζί με τα Μπουρμπούλια, τον Εξεδάκτυλο και τους M.G.C. . Αποτελούνταν από τον Ντέμη Ρούσσο, τον Βαγγέλη «Vangelis» Παπαθανασίου (γνωστός επίσης από την συμβολή του στον κόσμο των soundtrack, της instrumental και της ηλεκτρονικής μουσικής), τον Λουκά Σιδερά και τον Αργύρη Κουλούρη. Ιδρύθηκαν το 1967 και διασπάστηκαν το 1972, την ίδια χρονιά που κυκλοφόρησε το πιο πετυχημένο άλμπουμ τους. Παρ' όλο που επρόκειτο για ελληνικό συγκρότημα, την καριέρα τους την έχτισαν στη Γαλλία και ο στίχος τους ήταν αγγλόφωνος. Ο Ντέμης Ρούσσος επίσης ακολούθησε solo καριέρα μετά την διάσπαση του συγκροτήματος.

Λαυρέντης Μαχαιρίτσας

Κατά πολλούς ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας ήταν μία από τις πιο εμβληματικές προσωπικότητες της ελληνικής ροκ σκηνής. Γεννήθηκε το 1956 και ξεκίνησε την καριέρα του το 1972 ως τραγουδιστής του ροκ συγκροτήματος "P.L.J.", το οποίο αργότερα ονομάστηκε «Τερμίτες». Το 1989 ξεκίνησε την σόλο καριέρα του με τον δίσκο «ο Μαγαπάς και η Σαγαπάς». Συνεργάστηκε με πολλούς καλλιτέχνες, όπως τον Βασίλη Παπακωνσταντίνου και

τους Πυξ Λαξ. Έφυγε από την ζωή στις 9 Σεπτεμβρίου 1959, μόλις μία ημέρα πριν από μία φιλανθρωπικού χαρακτήρα συναυλία στην οποία θα εμφανιζόταν με τον Νίκο Πορτοκάλογλου.

Παύλος Σιδηρόπουλος

Ο «πρίγκιπας» του ελληνικού ροκ, Παύλος Σιδηρόπουλος, γεννήθηκε το 1948 και στιγμάτισε την ροκ σκηνή με τον στίχο του και την μουσική του, που διέφερε σημαντικά από τα υπόλοιπα ελληνικά ακούσματα. Ήταν δισέγγονος του Αλέξη Ζορμπά και ανιψιός της Έλλης Αλεξίου και σπούδαζε μαθηματικός στη Θεσσαλονίκη, μέχρι που ακολούθησε τον δρόμο της μουσικής. Συμμετείχε σε πολλά συγκροτήματα, όπως τα «Μπουρμούλια» του Σαββόπουλου και έβγαλε δίσκους, με τα συγκροτήματα «Σπυριδούλα» και «Απροσάρμοστοι». Έχει επίσης ερμηνεύσει τραγούδια του Ανδρέα Θωμόπουλου («Να μ' αγαπάς») και του Μίκη Θεοδωράκη («Κάποτε θα 'ρθουν»). Το άστρο του, όμως, δυστυχώς, «έσβησε» στις 6 Δεκεμβρίου του 1990.

Τρύπες

Το συγκρότημα «Τρύπες» σχηματίστηκε το 1983 και μέλη του ήταν ο Γιάννης Αγγελάκας, ο Γιώργος Καρράς, ο Μπάμπης Παπαδόπουλος και ο Γιώργος Τόλιας. Έβγαλαν το 1985 τον πρώτο τους δίσκο, «Τρύπες», απ' το οποίο έγινε και παραμένει εξαιρετικά διάσημο το κομμάτι «Ταξιδιάρη Ψυχή». Έκαναν συναυλίες σε όλη την Ελλάδα και μαζί με τα «Ξύλινα Σπαθιά» έγιναν αγαπημένα συγκροτήματα της νεολαίας των 90s. Το 2001, όμως, χώρισαν καθώς αποφάσισαν να ακολουθήσουν solo καριέρα ορισμένα μέλη τους.

Villagers of Ioannina City

Οι Villagers of Ioannina City (V.I.C) ιδρύθηκαν το 2007 και εξακολουθούν να είναι από τα πιο δημοφιλή ελληνικά συγκροτήματα. Ο ήχος τους είναι κυρίως ροκ και μέταλ, με στοιχεία όμως παραδοσιακής μουσικής όπως κλαρίνο.

Ελένη Χριστιά ΓΑ3

Ήχοι της λύπης και της ελευθερίας Η διαχρονική κληρονομιά των μπλουζ

Τα blues είναι μια κατ' ουσίαν αμερικανική μουσική, η οποία όμως πηγάζει από την αφροαμερικανική κουλτούρα. Από τις εμπειρίες των Αφροαμερικανών στον βαθύ Νότο κατά τα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ου αιώνα, τα μπλουζ περικλείουν μια σειρά συναισθημάτων, από τη λύπη και τις κακουχίες μέχρι τη χαρά και την ανθεκτικότητα. Σε αυτό το άρθρο θα εξερευνήσουμε την ιστορία, τον πολιτισμό και τη βαθιά επίδραση των μπλουζ στην κοινωνία.

Τα blues εντοπίζουν τις ρίζες τους στις αγροτικές κοινότητες Αφροαμερικανών στην περιοχή του Δέλτα του Μισισσιπή. Προερχόμενο από μια συγχώνευση αφρικανικών μουσικών παραδόσεων, φωνών, εργατικών τραγουδιών, πνευματικών και ευρωπαϊκών μουσικών επιρροών, τα μπλουζ διαμορφώθηκαν ως μια ξεχωριστή μουσική μορφή στα τέλη του 19ου αιώνα. Οι πρώτες του ενσαρκώσεις εκτελέστηκαν από σόλο μουσικούς με ακουστικά όργανα όπως η κιθάρα, η φυσαρμόνικα και αργότερα το πιάνο. Καθώς η μεγάλη μετανάστευση έφερε εκατομμύρια Αφροαμερικανούς στα αστικά κέντρα του Βορρά, τα μπλουζ υπέστησαν μεταμόρφωση, εξελισσόμενα σε αστικό μπλουζ και ηλεκτρίζοντας τον ήχο τους. Πρωτοπόροι καλλιτέχνες όπως οι B.B. King, Muddy Waters και Howlin' Wolf διέδωσαν τα Electric blues, θέτοντας τα θεμέλια για το μέλλον της μπλουζ μουσικής.

Η κουλτούρα των μπλουζ είναι βαθιά συνυφασμένη με την αφροαμερικανική εμπειρία, λειτουργώντας ως μέσο έκφρασης και κάθαρσης απέναντι στην καταπίεση και τις

αντιξοότητες. Οι στίχοι μιλούν συχνά για αγάπη και απώλεια, φτώχεια, αδικία και αγώνα για επιβίωση. Θέματα λαχτάρας, μοναξιάς και αναζήτησης της ελευθερίας αντηχούν σε όλο το ρεπερτόριο των μπλουζ. Επιπλέον, τα μπλουζ χρησίμευσαν ως όχημα κοινωνικού σχολιασμού, ρίχνοντας φως στη σκληρή πραγματικότητα του φυλετικού διαχωρισμού, των διακρίσεων και της οικονομικής ανισότητας. Μέσω της μουσικής τους οι καλλιτέχνες των μπλουζ άρθρωσαν τον συλλογικό πόνο και τις φιλοδοξίες των κοινοτήτων τους, καλλιεργώντας μια αίσθηση αλληλεγγύης και ανθεκτικότητας.

Ο αντίκτυπος των μπλουζ στην κοινωνία είναι βαθύς και εκτεταμένος. Από το ταπεινό ξεκίνημά τους, στον αγροτικό Νότο, τα μπλουζ έχουν ξεπεράσει τα πολιτιστικά όρια για να γίνουν παγκόσμιο φαινόμενο. Η επιρροή τους μπορεί να φαίνεται σε διάφορα μουσικά είδη, όπως το rock and roll, η jazz, το rhythm and blues και το hip-hop. Επιπλέον, τα μπλουζ έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της λαϊκής κουλτούρας και στην αμφισβήτηση των κυρίαρχων κοινωνικών κανόνων. Δίνοντας φωνή στους περιθωριοποιημένους τα μπλουζ έχουν πυροδοτήσει συζητήσεις για τη φυλή, την ταυτότητα και την ανθρώπινη κατάσταση. Το ακατέργαστο συναίσθημα και η αυθεντικότητά τους συνεχίζει να αντηχεί στο κοινό όλου του κόσμου, εμπνέοντας τις μελλοντικές γενιές μουσικών και ακτιβιστών.

Τα μπλουζ στέκονται ως απόδειξη της ανθεκτικότητας του ανθρώπινου πνεύματος και της δύναμης της μουσικής να υπερβαίνει τα εμπόδια. Η ιστορία, ο πολιτισμός και ο αντίκτυπός των μπλουζ στην κοινωνία είναι συνυφασμένα με τον ιστό της αμερικανικής κουλτούρας, χρησιμεύοντας ως πηγή έμπνευσης και ενδυνάμωσης για τις επόμενες γενιές. Όσο υπάρχουν φωνές για να τραγουδήσουμε και ιστορίες για να πούμε, τα μπλουζ θα συνεχίσουν να αντηχούν στους διαδρόμους του χρόνου, θυμίζοντας την κοινή μας ανθρωπιά.

Σωτήρης Καράμπελας Β3

Αποτυχία Επαναστάσεων

Όλα αυτά που ονειρεύτηκα είχαν γίνει
 Όχι σε εμένα αλλά σε εκείνη
 Και ποτέ δεν φεύγει αυτή η οδύνη

Πόσοι ακόμα θρήνοι
 Στην δικαιοσύνη κανένας ελπίδες δεν δίνει
 Ατιμώρητα τα κτήνη

Η κοινωνία έτοιμη να κρίνει
 Όποιον και ότι είναι διαφορετικό
 Σαν πιστός σε ακολουθώ

Μια επιβεβαίωση αποζητάς
 Μια επανάσταση να αρχίσεις
 Αφοσιωμένος σε μικρότητες
 Πληθώρα οι κοινότητες
 Παγωμένα μυαλά στον χρόνο

«Δυστυχώς επτωχεύσαμεν»
 Δυστυχώς αποτύχαμεν

Ελεονώρα Σταμπούλου IB1

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

Σχέσεις...

Σαν αστέρια στον ουρανό, φαίνονται οι σχέσεις μας,
Φωτεινές στιγμές, στο σκοτάδι των ημερών μας.

Κάθε σχέση ξεχωριστή, ένα κεφάλαιο από μόνο του,
Σε μια ζωή γεμάτη με πολλαπλά ανθρώπινα πρόσωπα.

Πλέκουμε συναισθήματα, όνειρα και φιλίες,
Στην συμβίωση, στιγμές και αποστάσεις.

Μερικές φορές, σαν κύματα, αναδύονται οι δυσκολίες,
Συγκρούσεις, πόνοι, αλλά και χαρές στις ανατολές.

Αλλά στο τέλος της ημέρας, σε κάθε αυγή και ηλιοβασίλεμα,
Οι σχέσεις αυτές, μας γεμίζουν με νόημα και χρώμα.

Δανάη Κούτσια Β4

Μόνον εκεί

Κοιτώ τριγύρω, τίποτα.
Κοιτώ ψηλά, κανείς.
Κοιτώ χαμηλά, τα πόδια μου μονάχα.
Πονηρεύομαι όμως, και κοιτώ πίσω απ'τα μάτια μου, και
κάτω απ'τα μαλλιά μου.

Το βρήκα επιτέλους.
Ευτύχησα πολύ, αλλά για λίγο.
Γιατί είναι μόνον εκεί.
Και ας το κάνω ό,τι θέλω, αυτό δεν μου αρκεί.

Σα δε κουράστηκε, να τριγυρνά εκεί μέσα;
Μέρα- νύχτα, νύχτα- μέρα;
Η απάντηση είναι όχι.
Όχι όσο κουράστηκα εγώ.

Ελένη Στρογγυλοπούλου ΓΑ3

Φως στο σκοτάδι

Όσο μπορείς βρες τις χαρές και τις ευτυχίες σου στη ζωή αυτή
Όσο μπορείς μην τα παρατάς
Υπάρχει νόημα να ζεις
Υπάρχει νόημα
Μην ανοίξεις τα κρυστάλλινα φτερά σου
Μην εξαφανιστείς
Θα φύγεις τόσο μακριά
που δεν θα σε δει ποτέ ξανά κανείς
να μην ακούσουν την φωνή σου
να μην σε ξανά αντικρίσουν
θα κλαίνε, θα θρηνούνε
Όσο μπορείς μην φύγεις
Μην εξαφανιστείς υπάρχει νόημα να ζεις
θα σου το βρω εγώ
Αν δεν μπορείς να το βρεις εσύ.

Μαρία-Ανάντα Κανάκη Πολενάκη Α4

Σκέψη

Έχεις περάσει ένα τόσο μεγάλο μέρος της ζωής σου
να υπόσχεσαι ψέματα - ένα πελώριο τίποτα

Είναι καιρός λοιπόν να ξυπνήσεις,
Να ξεφύγεις
από την ουτοπία που τόσο καιρό ονειροπολείς

Είναι καιρός να συνειδητοποιήσεις
πως η ζωή συνεχίζεται ακόμα
και έξω από τα σιδερένια κάγκελα
του δωματίου σου.

Δημοσθένης Γεωργάκης ΓΘΥΓ4

Της τέχνης ο άτεχνος

Απ' ότι φαίνεται πάντα έβρισκες τρόπους
να μας κυριεύσεις με την μεγαλειώδη ομορφιά σου,
να μας μαγέψεις με την απλή πολυπλοκότητά σου.

Όμως τώρα πια έχεις γίνει μια φαινομενικά δυσνόητη ιδέα
δίχως υπόσταση
Έχεις αποστάξει κάθε συναίσθημα από τον εαυτόν σου
και έχεις μεταμορφωθεί σε μια φτηνή απομίμηση του πνεύματος

Έχεις αλλοτριωθεί και εσύ
στον κόσμο των ήδη αλλοτριωμένων.

Δημοσθένης Γεωργάκης ΓΘΥΓ4

Παρωδία δικαιοσύνης

Κολλημένη (απελευθερωμένη)
γύρω από την ίδια στάση
Ό,τι και να κάνουν πάντα θα έχει κλάση
Ό,τι και να της πεις πάντα θα νευριάσει

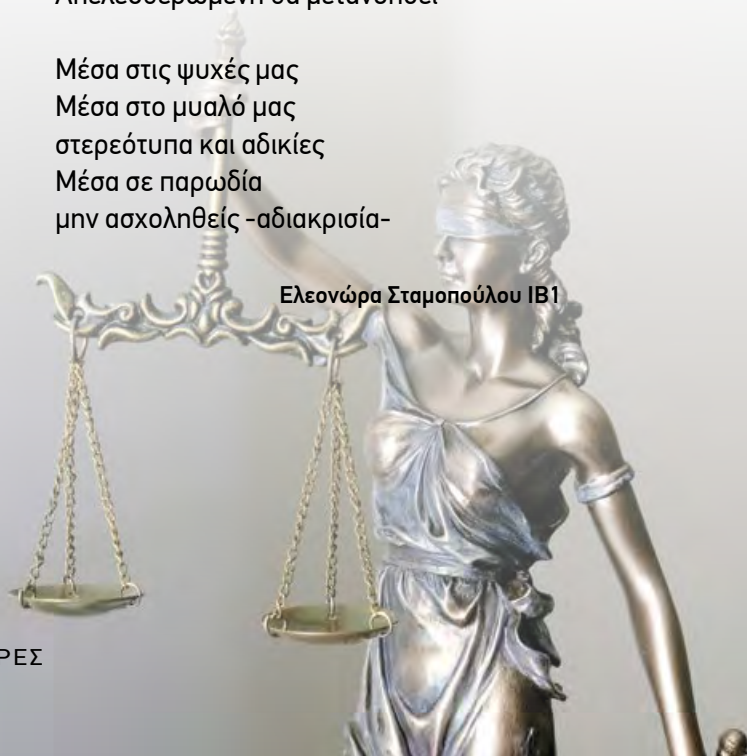
Τίποτα δε θα την αλλάξει
Πυκνό σκοτάδι θα σπαράξει
Ας χάσει
Τίποτα δε θα γίνει αν χάσει

Λίγο πριν σβήσει, θα θυμηθεί
να ζήσει
Τίποτα δε θα αναζητήσει
ψυχές να διαλύσει

Μια παρωδία η ζωή της
Εξουσία να σε καλλιεργήσει
Σε ηρεμία θα μας αφήσει
Απελευθερωμένη θα μετανοήσει

Μέσα στις ψυχές μας
Μέσα στο μυαλό μας
στερεότυπα και αδικίες
Μέσα σε παρωδία
μην ασχοληθείς -αδιακρισία-

Ελεονώρα Σταμπούλου IB1

Σειρήνα

Φωτεινό μονοπάτι στον σκοτεινό
ωκεανό
σαν βέλη στον ουρανό οι ασημί ακτίνες
Πανσέληνος
τα άστρα σκεπάζει πέπλο χρυσό

Τα νερά χορεύουν στον ρυθμό
του ανέμου
ψίθυροι γλυκοί στ' αυτιά
Το φεγγάρι
ψηλώνει όσο σε περιμένω και σε περιμένω...

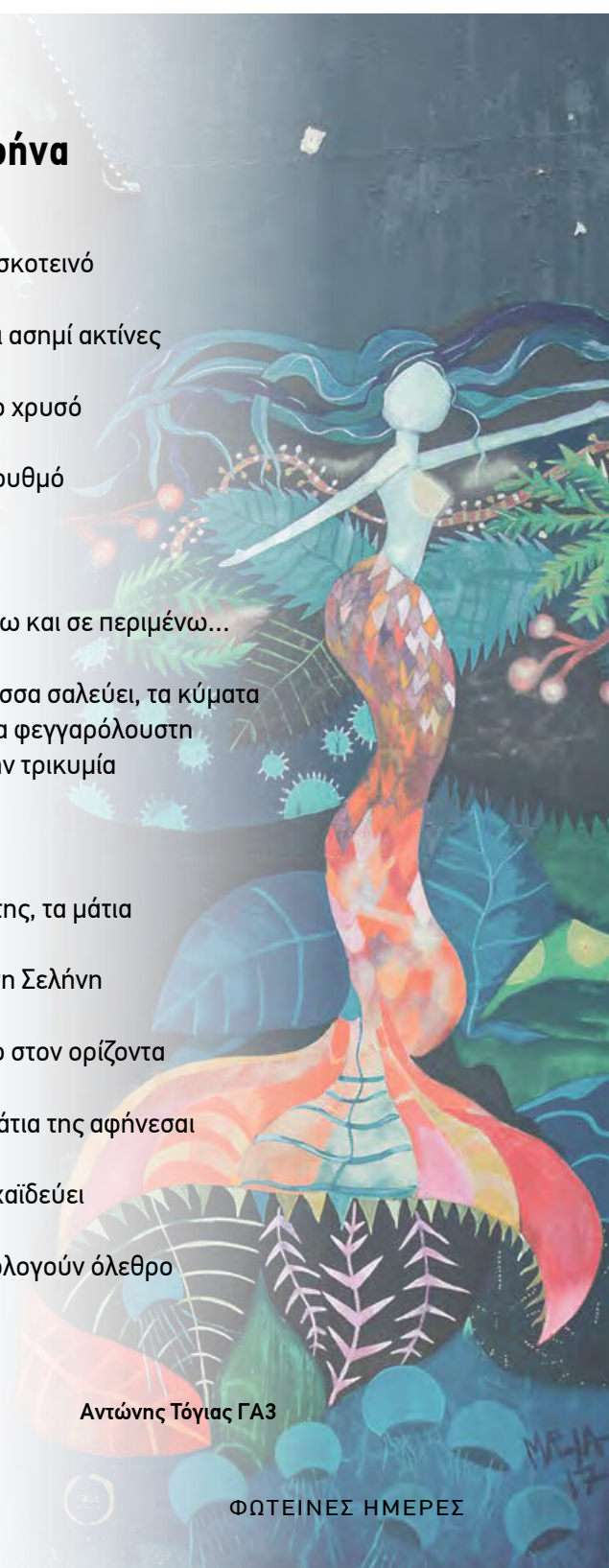
Η φύση αγριεύει, η θάλασσα σαλεύει, τα κύματα
ένα είδωλο γεννούν - μία φεγγαρόλουστη
σκιά ξεπροβάλλει από την τρικυμία
Φωνές, φρίκη, φόβος
Φαντάζουν φόνος

Ανακατεμένα τα μαλλιά της, τα μάτια
κρύβουν
Ακριβή η παρουσία της τη Σελήνη
θολώνει
Φωτοστέφανο περίτεχνο στον ορίζοντα

Στα μαύρα αβυσσαλέα μάτια της αφήνεσαι
Χάος.
Ψυχρή ανάσα το δέρμα καίιδεύει
Σήψη.
Μελανιασμένα χείλη ομολογούν όλεθρο

Και χάνεσαι σε αυτόν

Αντώνης Τόγιας ΓΑ3

Στα βάθη της ελευθερίας

Θάλασσα και ουρανός γίνονται ένα
Συμφωνία κυμάτων και ανέμων
Στο απέραντο γαλάζιο κυβερνούν
Σμίγουν σαν δυο δυνάμεις ανίκητες
Αμείλικτες στον πόνο
Αδυσώπητες στον καημό

Στον ορίζοντα βρίσκουν τον άνθρωπο
Και τότε είσαι μόνος.
Ελεύθερος στα δεσμά του κυανού
Σα δηλητήριο που αργά αργά σε δοκιμάζει·
Κολυμπάς, αλλά πνίγεσαι
Πετάς κι ο ουρανός χαμηλώνει

Ο μπλε «σωτήρας» σου σε πρόδωσε
Τον λάτρεψες, τον θαύμασες
Κι αυτός τώρα σε συνθλίβει
Απομυζώντας κάθε σου ελπίδα...

Μυρτώ Λουκέρη Β4

Το καλό που δεν γνωρίζεις

–Το καλό που δεν γνωρίζεις ότι
κάνεις, είναι στην πραγματικότητα το
μεγαλύτερο καλό απ’ όλα.–

Τι είσαι και τι έκανες χωρίς να ξέρεις

Σαν λάμψη στο σκοτάδι,
σαν νερό στην ξηρασία.

Σαν γλύκισμα στην πίκρα,
σαν παγωτό στην πείνα.

Σαν κασκόλ στην παγωνιά,
σαν νερο στη φωτιά.

Σαν στον πόνο, η μόνη γιατρεία.

Μου μίλησες και σάστισες που σου ’πα
ευχαριστώ.

Με άκουσες και θαμπώθηκες από την
αίγλη των ματιών μου.

Καθώς με σεβασμό και γλύκα σε
κοιτούσαν,
γιατί να ζεσταθούν τα έκανες
ακόμη και αν πονούσαν.

Περνάς τον εαυτό σου για απλή,
κοινότοπη, και απλώς ευγενική.
Κι όμως ιδέα δεν έχεις πως η λαλιά

σου κι η αρετή σου, είναι
στ’ αληθεια αυθεντική.

Θαρρείς πως εμένα δεν βοηθάς.
Πως απλώς αγγίζεις την σκληρή
πληγή,
της ακανθώδους μου καρδιάς.

Και δικιο έχεις, θα σου πω, γιατί την
καρδιά μου πράγματι την άγγιξες.
Κρίμα όμως που δεν ήξερες ότι λίγη
από την γοητεία σου, απλόχερα μου
δάνεισες.

Την γοητεία της ψυχής σου.
Πως τα αρχικά της ευτυχίας στο δέρμα
μου τα σκάλισες.

Πως τα βάσανα και τα πάθη μου,
αντί για μένα, εσύ τα κράτησες.

Και πως αφού μου μίλησες και με
άκουσες, στο τέλος εσύ ξανά με
βάφτισες.

Λυτρώθηκα, έφτασα ψηλά και μακριά,
κι ας μην ήσουνα θεός.
Καλύτερα όμως έτσι, γιατί σε έχω
εδώ.

Ελένη Στρογγυλοπούλου ΓΑ3

Αστρόπλοια

Αστρόπλοια γίναν οι ψυχές μας,
Πλέουν τώρα στο απέραντο του νου,
Καίει μνήμες και ενθυμήσεις από χρόνια γαλανά
(Μα τα καύσιμα τελειώνουν και φοβάμαι θα χαθώ,
Αν το εγώ μου μηδενίσω και θελήσω να σωθώ)

Μα αν τα καύσιμα τελειώσουν,
Θα φτιάξω νέα,
Πορφύρα,
Να θυμίζουν λίγο θέρος και της νιότης τη δροσιά

Κυβερνήτες του εαυτού μας,
Παρακάμπουμε το συνονθύλευμα του χρόνου,
Που ανίσχυρο φαντάζει,
Μηρος στις νιότης τα αλόγιστα φτερά

Το μέλλον των λέξεων μάς ανήκει,
Τα χρώματα και αυτά δικά μας.
Στον ατελείωτο καμβά του ουρανού,
Εμείς οι νέοι καλλιτέχνες...

Λυδία Κυριακίδου Β4

Μια βδομάδα ακόμα

Και συνειδητοποιώ ότι αυτό που θέλω δεν είναι να έρθουν Χριστούγεννα, ούτε να έρθει το καλοκαίρι.

Συνειδητοποιώ πως αυτό που θέλω είναι μία βδομάδα μακριά από όλους και όλα. Μια βδομάδα μονάχα, μόνη μου.

Να ζωγραφίζω, να γελάω, να ακούω μουσική όσο δυνατά θέλω, να παίζω.

Να κοιμάμαι οποιαδήποτε ώρα της μέρας, επειδή κουράστηκα απ' το παιχνίδι και να με πάρει ο ύπνος χωρίς να το καταλάβω και να έχω ένα συναίσθημα γλυκό όσο με παίρνει και να είναι το μαξιλάρι μου σύννεφο.

Να βλέπω το ηλιοβασίλεμα και την ανατολή, να φτιάξω ένα "σπίτι", που ίσα θα χωράω μέσα, από ό,τι βρω, να κάνω κούνια.

Να τρέξω σε ένα λιβάδι ακόμα, να φωνάξω, να ξαπλώσω στο γρασίδι, να κλάψω άμα θελήσω και να μη δώσω σε κανέναν λογαριασμό.

Να κάνω ποδήλατο και να μη με νοιάζει τίποτα άλλο.

Να βουτήξω στη θάλασσα και να νιώσω ευτυχισμένη που η κίνηση του κορμιού μου μου επιτρέπει να κολυμπάω. Να χαρώ που σήμερα έφαγα το αγαπημένο μου φαγητό.

Να κάνω αγώνα δρόμου με δρομείς τις σταγόνες της βροχής που κυλούν στο τζάμι του παράθυρού μου. Να χορέψω στη βροχή και να μη με νοιάζει που βράχκα. Να κοιτάω τα αστέρια κάθε βράδυ και να καληνυχτίζω το φεγγάρι.

Και συνειδητοποιώ ότι αυτό που θέλω είναι για μια βδομάδα να γίνω ξανά παιδί.

Χριστίνα Κολλύρη Α5

Το τέλος σου

Για να αποφύγουμε την τελειωτική καταστροφή, πρέπει καμιά φορά να πιάνουμε τον εαυτό μας απ' το χέρι και να του υπενθυμίζουμε ότι δε φταίει αυτός γι' αυτό που του συνέβη.

Και αυτό είναι κάτι που μόνο εμείς μπορούμε να κάνουμε.

Αν περιμένουμε από άλλους, τότε είμαστε πολύ κοντά στη καταστροφή.

Και αν αφήσουμε αυτό που έγινε να μας καταστρέψει μια για πάντα, αυτό θα σημάνει το τέλος μας.

Χριστίνα Κολλύρη Α5

Φιλοσοφικές σκέψεις

Οι ακτίδες του ηλίου που πέφτουν στα γαλάζια νερά είναι τα αστέρια της θάλασσας. Λάμπουν και χορεύουν στον ρυθμό των κυμάτων. Η θάλασσα μοιάζει απέραντη και αισθάνομαι ελευθερία. Νιώθω ολομόναχη μέσα στα δροσερά νερά της, όμως, εκείνη με αγκαλιάζει, θέλει να με φροντίσει. Όταν την κοιτάω μου δίνει ελπίδα. Μπορώ να ονειρεύομαι όλα όσα μοιάζουν μακρινά και άπιαστα, όπως εκείνη· τα μακρινότερα ταξίδια, τα λαμπερότερα όνειρα. Τη θαυμάζω. Γιατί όσο κι αν αγριέψει στο τέλος ηρεμεί, γαληνεύει. Έτσι ηρεμεί και τις ταραγμένες ψυχές των ανθρώπων, γεμίζοντας τες με το μπλε της χρώμα ώσπου ξεχειλίζουν από αγάπη και φροντίδα.

Θεραπείει τα πάντα γύρω της, όλους τους ανθρώπους, γιατί παρατηρώντας την θυμόμαστε όλοι πόσο μικροσκοπικοί είμαστε, ότι όλα τα δύσκολα θα περάσουν.

*Τραγούδι τρυφερό η θάλασσα μας ψάλλει, τραγούδι που έκαμαν τρεις ποιηταί
μεγάλοι, ο ήλιος, ο αέρας και ο ουρανός.*

- Καβάφης, Φωνή απ' την θάλασσα

*Αλλά η θάλασσα επειδή ήξερε, είχε αρχίσει το τραγούδι της, το τραγούδι της που
δεσμεύει και παρηγορεί.*

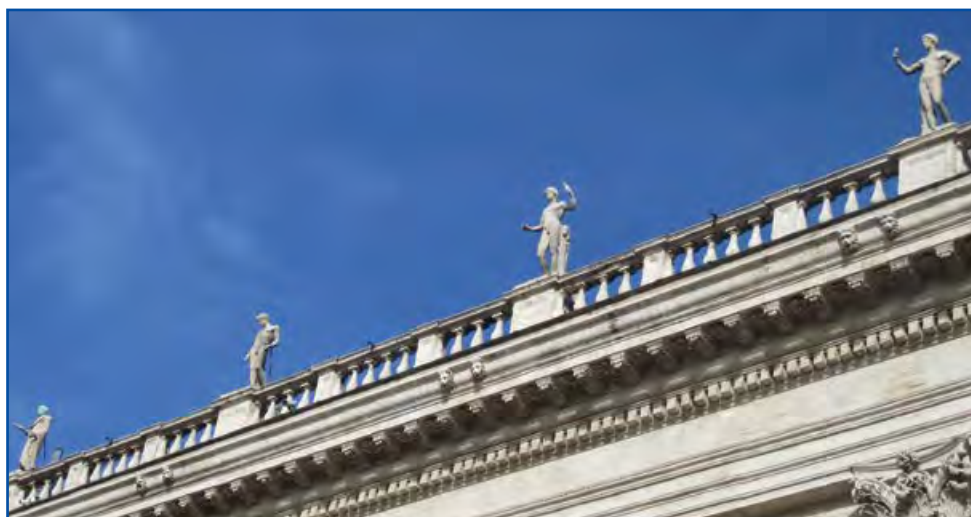
- Κ. Καρυωτάκης, Το Εγκώμιο της Θαλάσσης

Η τέχνη είναι παντού γύρω μας και όσο κι αν την αγνοούμε, όσο κι αν την σπρώχνουμε μακριά μας στο τέλος είναι αυτή που μας σώζει, που έρχεται να μας αγκαλιάσει. Πόσοι άνθρωποι ανακάλυψαν τον εαυτό τους μέσα από αυτήν. Άλλοι πολέμησαν τον Γολγοθά τους και ενώ έβλεπαν μόνο σκοτάδι, από κάπου τρύπωσε λίγο φως. Η τέχνη έλυσε δεμένα χέρια, απελευθέρωσε κλειδωμένες σκέψεις, καθάρισε λερωμένες ψυχές. Πόσες καρδιές θεράπευσε, ένωσε, χώρισε, άνοιξε...πάντα για το καλύτερο.

Όταν έρχεσαι κοντά με την τέχνη ο προορισμός είναι δυσκολότερο να βρεθεί και η διαδρομή πιο δαιδαλώδης, όμως το ταξίδι γίνεται πιο ευχάριστο, αποκτά νόημα. Βρίσκεις το ικιγκάι σου. Η τέχνη δεν δίνει μόνο απαντήσεις· γεννά προβληματισμούς, δημιουργεί ερωτήματα, ξεδιπλώνει συναισθήματα. Αυτή είναι η μαγεία της. Μιλά για όσους δεν έχουν φωνή, δίνει κουράγιο σε όσους το έχασαν κάπου στη διαδρομή, παίρνει το βάρος όσων λύγισαν. Ομορφαίνει, όμως, και τις πιο χαρούμενες στιγμές, αφήνει τα χρώματά της στις πιο ευχάριστες αναμνήσεις. Το ομορφότερο από όλα, είναι ότι κανείς δεν μπορεί να κλέψει την τέχνη από κανέναν, γιατί πάντα θα βρει τον δρόμο της επιστροφής.

Αθηνάϊς Λαχανά Β4

Η τέχνη είναι μια πολυτέλεια. Είναι μια διέξοδος των δυνάμεων του πνεύματος που δεν χρησιμοποιούνται.

- Herbert Spencer

Είδα τον άγγελο μέσα στο μάρμαρο και το σμίλεψα μέχρι που τον απελευθέρωσα.

- Michelangelo

Κάθε παιδί είναι καλλιτέχνης. Το θέμα είναι πώς θα παραμείνει καλλιτέχνης μεγαλώνοντας.

- Πάμπλο Πικάσο

Πολυμήχανη Καθημερινότητα

Όσο μοιάζετε
Τόσο εγώ διαφέρω
Αναρωτιέμαι πώς θα τα καταφέρω
Θέλω να βγω στο φως
Να αντιδράσω
Να αποδράσω
Θα το κάνω -όσο μπορώ-

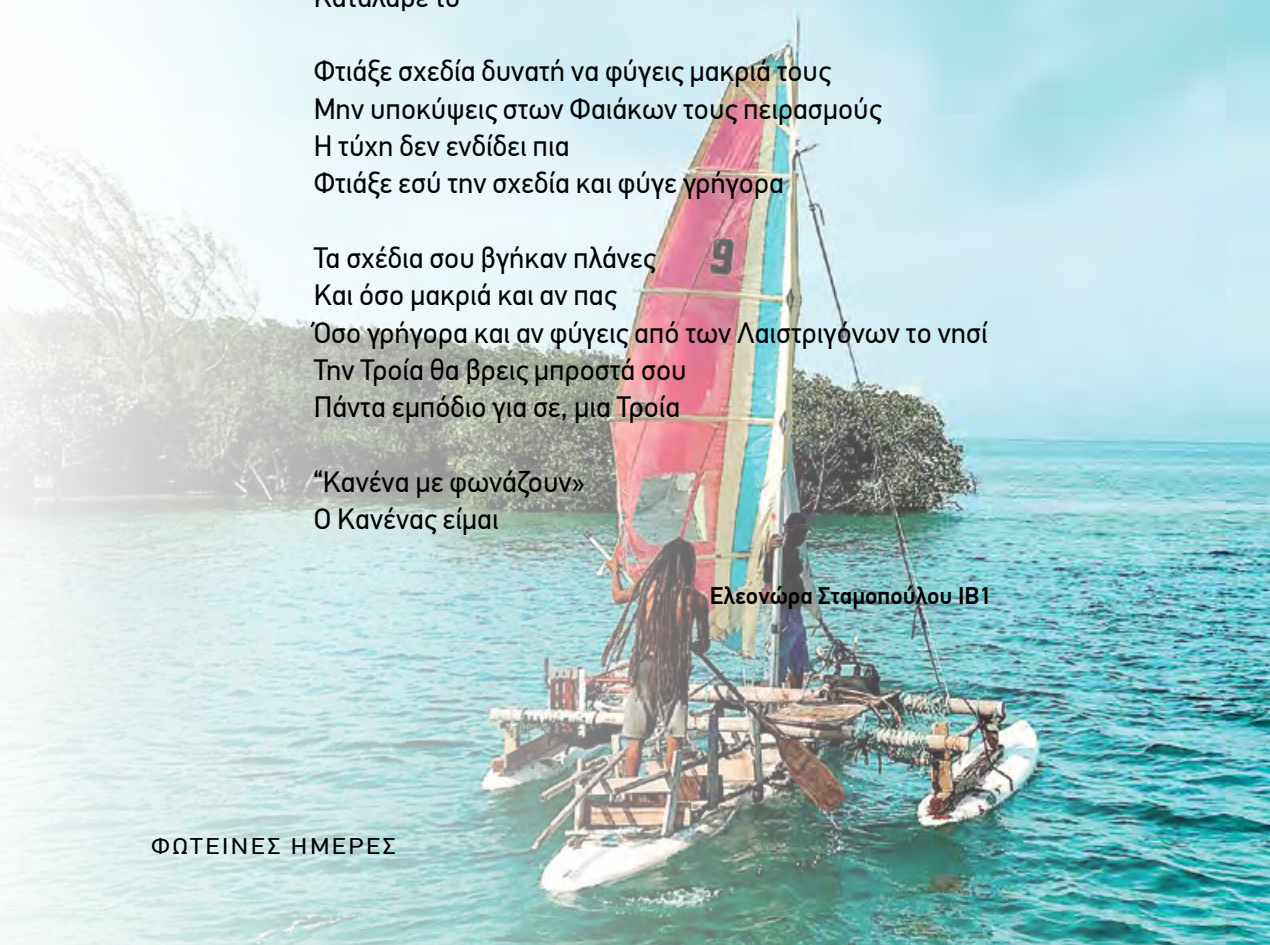
Μην ακούσεις τις Σειρήνες
Να μάχεσαι για τον σκοπό σου
Σε Καλυψούς μην συμβιβαστείς
Στην χώρα των Λαιστριγόνων ζεις
Κατάλαβε το

Φτιάξε σχέδια δυνατά να φύγεις μακριά τους
Μην υποκύψεις στον Φαιάκων τους πειρασμούς
Η τύχη δεν ενδίδει πια
Φτιάξε εσύ την σχεδία και φύγε γρήγορα

Τα σχέδια σου βγήκαν πλάνες
Και όσο μακριά και αν πας
Όσο γρήγορα και αν φύγεις από των Λαιστριγόνων το νησί
Την Τροία θα βρεις μπροστά σου
Πάντα εμπόδιο για σε, μια Τροία

“Κανένα με φωνάζουν»
Ο Κανένας είμαι

Ελεονώρα Σταμπούλου IB1

Αυτογνωσία –Το εσωτερικό μονοπάτι– Σύμβολα γύρω μας (φως από τα σύννεφα)

Το μονοπάτι της ζωής είναι ένας δρόμος με δυσκολίες, εμπόδια, χαρές και λύπες, ένας δρόμος όμορφος και μοναδικός. Κάποιες φορές θα βρεθούμε μόνοι μας. Άλλες φορές θα νιώσουμε ανίκητοι. Κάποιες φορές θα βρεθούμε με την πλάτη στον τοίχο. Θα νιώσουμε ότι όλα γύρω μας χάνονται, θα ψάξουμε για στήριγμα και δε θα απαντήσει κανείς. Μετά από λίγο θα ξεπροβάλλει μια αχτίδα φωτός στον ορίζοντα και θα βρούμε το θάρρος να πάμε να την συναντήσουμε.

Για πολλούς, η ζωή του ανθρώπου είναι ένα μοτίβο. Γέννηση, ζωή και θάνατος. Όλοι μας θα νιώσουμε τις μεγάλες χαρές και λύπες του δώρου της ζωής. Ξεκινάμε από παιδιά, βλέπουμε έναν κόσμο με χαρά και αθωότητα. Πηγαίνουμε σχολείο και κάνουμε τους πρώτους μας φίλους. Παίζουμε, τρέχουμε, γελάμε. Κάνουμε όνειρα μεγάλα. Και μετά μεγαλώνουμε... Γινόμαστε έφηβοι και εκεί αλλάζουν πολλά. Ωριμάζουμε, βλέπουμε τον κόσμο αλλιώς. Κάνουμε την «επανάστασή» μας, αναπτύσσουμε απόψεις και γινόμαστε ανεξάρτητοι. Η εφηβεία έχει το πρώτο φιλί, την πρώτη σχέση και τον πρώτο έρωτα. Έχει φιλίες που κρατάνε χρόνια και άλλες που κρατάνε λίγο. Είναι τα πιο έντονα χρόνια της ζωής μας, χρόνια που θα μείνουν για πάντα αξέχαστα και χαραγμένα στις καρδιές μας.

Έπειτα ενηλικιώνόμαστε. Πηγαίνουμε σε ένα πανεπιστήμιο ή πιάνουμε μια δουλειά κι εκεί ξεκινάει το μονοπάτι του ενήλικα... και θα κρατήσει καιρό... Θα μείνουμε για πρώτη φορά μόνοι μας σε σπίτι και θα πρέπει, αν δεν το έχουμε μάθει ήδη, να φροντίζουμε τον εαυτό μας. Είμαστε για πρώτη φορά πραγματικά ελεύθεροι να εξερευνήσουμε τον κόσμο μόνοι μας και όπως θέλουμε. Στο μεταξύ μπορεί να βρούμε ένα όμορφο πρόσωπο που να θέλουμε να κρατήσουμε κοντά μας. Θα συνεχίσουμε με έναν νέο σύντροφο στη ζωή μας. Θα αγαπήσουμε, θα αλληλοστηριχθούμε και θα πορευτούμε μαζί προς ένα μέλλον που έχουμε ονειρευτεί. Κάποια στιγμή μπορεί να επιλέξουμε να φέρουμε καινούργια ζωή σε αυτόν τον κόσμο.

Τα χρόνια περνάνε γρήγορα πια και τα χρόνια της εφηβείας και της ανέμελης ζωής μοιάζουν μακρινά... Θα δούμε το ίδιο μονοπάτι ξανά. Μόνο που τώρα πια είμαστε μεγαλύτεροι. Θα το δούμε μέσα από τη ζωή του παιδιού μας. Και θα χαρούμε. Θα νοσταλγήσουμε τις εποχές που ήμασταν μικροί. Θα το βοηθήσουμε σε αυτό το μονοπάτι δίνοντάς του αγάπη και στήριξη. Θα θυμηθούμε τον εαυτό μας ξανά και θα σκεφτούμε την πορεία μας. Συγκίνηση; Χαρά; Στενοχώρια; Απελπισία; Μόνον όσοι τα έχουν ζήσει αυτά ξέρουν πραγματικά τι συναισθήματα φέρνουν αυτές οι σκέψεις.

Σιγά σιγά, η αυλαία πέφτει. Θα πάρουμε σύνταξη και από εκεί πολλοί θα πουν ότι η παράσταση τελειώνει. Έχει δρόμο όμως... Θα δούμε τα παιδιά μας να παντρεύονται. Θα μεγαλώσουμε, θα δούμε τον κόσμο να αλλάζει γύρω μας και θα συνειδητοποιήσουμε την πορεία μας. Θα ζήσουμε αξέχαστες στιγμές, είναι σίγουρο! Κάποια στιγμή θα γευτούμε και απώλειες... όλα μέσα στη ζωή είναι. Κάποια στιγμή θα αγκαλιάσουμε για τελευταία φορά ένα φίλο μας, θα φάμε για τελευταία φορά το αγαπημένο μας φαγητό, θα ζήσουμε την τελευταία μας ημέρα...

Η ζωή είναι ένα μοναδικό δώρο που μας έχει δοθεί. Το μονοπάτι που θα ακολουθήσουμε είναι ξεχωριστό για τον καθένα μας. Μονάχα μια φορά σου δίνεται αυτή η ευκαιρία. Και ναι, ίσως δε θα είναι πάντα εύκολα τα πράγματα. Θα βιώσεις αποτυχίες και απογοητεύσεις. Θα υπάρξουν και άδικες στιγμές. Αν βρεις, όμως, την ακτίδα ελπίδας που ξεπροβάλλει από τα «σκοτεινά σύννεφα» των δυσκολιών τότε θα έχεις πετύχει να βρεις την αληθινή χαρά στη ζωή.

Για να γίνει αυτό πρέπει να βρει κανείς την πραγματική ταυτότητά του. Να δει τον εαυτό του σε αυτήν την ιστορία για να αναγνωρίσει τι πραγματικά θέλει να κάνει με το δώρο που του δόθηκε. Η αυτογνωσία είναι μία ικανότητα ανεκτίμητη στην χάραξη της πορείας μας. Ποιος είμαι; Πώς είμαι; Τι θέλω να γίνω; Αξίζει να αναρωτηθούμε για μια στιγμή την απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα. Η απάντηση είναι δικιά μας. Η απόφαση είναι δικιά μας. Η ζωή είναι δικιά μας.

Άγγελος Κοντοδιός Β4

Η γνωστή σε όλους προσωπικότητα της Αναγέννησης

Λεονάρντο ντα Βίντσι

Ο Λεονάρντο ντα Βίντσι (Leonardo di ser Piero da Vinci) αποτελεί την προσωποποίηση του Αναγεννησιακού ανθρώπου, δηλαδή, ο χαρακτηρισμός του ιδανικού ανθρώπου της Αναγέννησης. Γεννήθηκε τον Απρίλιο του 1452, στην πόλη Αντσιάνο της Ιταλίας και μεγάλωσε στη Φλωρεντία, μαζί με τον πατέρα του. Κατά τη διάρκεια της ζωής του, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως αρχιτέκτονας, ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός, εφευρέτης, μηχανικός, ανατόμος, γεωμέτρης και επιστήμονας. Φημίζεται για την ευφυΐα του και για την πολυπραγμοσύνη του, καθώς πιστεύεται ότι ήταν αμφίχειρας, με σκοπό να καταφέρει να ζωγραφίζει και να γράφει ταυτόχρονα τις σκέψεις του.

Σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών πήγε στο εργαστήριο ενός φλωρεντίνου ζωγράφου και αρχιτέκτονα. Είχε ήδη αρχίσει να αναπτύσσει το ταλέντο του στη ζωγραφική και το έτος 1473 ολοκλήρωσε το πρώτο του έργο, το οποίο απεικονίζει ένα τοπίο απ' την κοιλάδα του ποταμού Άρνου της Ιταλίας. Την περίοδο 1487-1490, εργάστηκε ως σύμβουλος αρχιτέκτονας στον καθεδρικό ναό του Μιλάνου, ενώ το 1495-1498, με παραγγελία του Λουδοβίκου Σφόρτσα τότε δούκα του Μιλάνου, ζωγράφισε τον «Μυστικό Δείπνο» στο μοναστήρι της Σάντα Μαρία ντε λε Γκράτσιε. Χάρη σε αυτό το έργο και στη δημιουργία της Μόνα Λίζα το 1503, αναγνωρίστηκε το ταλέντο του. Το έτος 1516, ο ντα Βίντσι προσκλήθηκε από τον βασιλιά της Γαλλίας να εργαστεί ως ζωγράφος της βασιλικής αυλής. Στα έργα του υπέγραφε ως "Leonardo" ή "Io, Leonardo" (Εγώ, ο Λεονάρντο).

Ο άνθρωπος
του Βιτρούβιου

Το πρώτο έργο του Λεονάρντο ντα Βίντσι

Τον Απρίλιο του 1489 ξεκίνησε τη συγγραφή ενός βιβλίου με τίτλο «Περί της ανθρώπινης μορφής», το οποίο δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, όπως και άλλα έργα του. Έκανε διάφορες μελέτες πάνω στην ανθρώπινη ανατομία, συγκρίνοντας τις θεωρίες του με τη μοναδική σχετική θεωρία που υπήρχε εκείνη την εποχή, τον Άνθρωπο του Βιτρούβιου. Ο Βιτρούβιος είχε καταλήξει στο συμπέρασμα πως το ανθρώπινο σώμα -με τα χέρια σε έκταση- μπορούσε να χωρέσει στα δύο τέλεια γεωμετρικά σχήματα, τον κύκλο και το τετράγωνο και πως το κέντρο του σώματος ήταν ο αφαλός. Ο ντα Βίντσι, γοητευμένος από την ανατομία του ανθρώπου, μελετούσε τις διαστάσεις του ανθρώπινου κρανίου και τις κοιλότητες του εγκεφάλου. Σε ένα από τα σχέδιά του, υποστηρίζει την αντίληψη που κυριαρχούσε την περίοδο του Μεσαίωνα, πως εγκέφαλος αποτελείται από τρία τμήματα, το ένα πίσω από το άλλο, με το πρώτο να προσλαμβάνει τα ερεθίσματα, το δεύτερο να τα επεξεργάζεται και το τρίτο να τα αποθηκεύει.

Ο καλλιτέχνης είχε ιδιαίτερη επιτυχία και στον τομέα της μηχανικής. Ορισμένες εφευρέσεις υψίστης σημασίας για την κοινωνία, σχεδιάστηκαν για πρώτη φορά από εκείνον. Για παράδειγμα το αλεξίπτωτο, η στολή κατάδυσης και το πολυβόλο. Ο λόγος που δεν αξιοποιήθηκαν τα σχέδιά του είναι επειδή εκείνη την εποχή ο τομέας της επιστήμης δεν είχε αναπτυχθεί τόσο πολύ ώστε να μπορέσει κάποιος να υλοποιήσει τις ιδέες του. Εξάλλου, όλες οι μελέτες του ήταν γραμμένες σε κώδικα, γεγονός που κατέστησε την αναγνώριση των έργων του αδύνατη. Αποτέλεσμα αυτού ήταν ο παραγκωνισμός των έργων του έως και τα μέσα του 19ο αιώνα. Δηλαδή για τετρακόσια χρόνια δεν αξιοποιήθηκαν πρακτικά τα σχέδιά του.

Ο ντα Βίντσι πέθανε σε ηλικία 67 ετών, το 1519, και το έργο του είναι ακόμα και για τα σημερινά δεδομένα αζεπέραστο.

Συνέντευξη από τον Δημήτρη Διαμαντίδη

Ο διεθνής μπασκετμπολίστας Δημήτρης Διαμαντίδης με χαρά δέχθηκε την πρόσκληση του Σχολείου ώστε να δώσει συνέντευξη στα μέλη του περιοδικού. Την συνέντευξη παρακολούθησαν στο θέατρο του Σχολείου οι μαθητές της Γ Λυκείου. Οι μαθητές μας έκαναν ερωτήσεις στον διεθνή μπασκετμπολίστα, τον άκουσαν με προσοχή και πήραν συμβουλές που θα τους είναι χρήσιμες σε όλη τους τη ζωή. Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Διαμαντίδη.

Πώς είναι η καθημερινότητά σας από όταν σταματήσατε το μπάσκετ; Σας λείπει η καθημερινή προπόνηση και το πρόγραμμα που είχατε ως αθλητής;

Είναι πλέον επτά χρόνια που έχω αποσυρθεί από το μπάσκετ. Σίγουρα την ημέρα που αποσύρθηκα πέρασα το καλοκαίρι μου, που ήταν ένα πολύ ωραίο καλοκαίρι, γιατί ήμουν ξένοιαστος και έλεγα ότι δε θα γυρίσω. Έβλεπα τα παιδιά μου, την οικογένειά μου. Τον Σεπτέμβριο, όμως, μετά από τρεις μήνες άρχισα να ξυπνάω να μην κάνω αυτό που έκανα τόσα χρόνια και άρχισαν να δυσκολεύομαι. Σίγουρα εκεί η παρουσία του Θοδωρή Παπαλουκά, οποίος μου πρότεινε να ασχοληθούμε και με την ακαδημία eurohoops academy ήτανε κάτι πολύ ευχάριστο για μένα γιατί πλέον έβγαίνα από το σπίτι. Μπορούσα να μιλήσω με παιδάκια πιο μικρά σε ηλικίες και γενικά ήμουνα λίγο απασχολημένος. Σιγά-σιγά αυτό, όμως, απέκτησε και μεγαλύτερη έκταση. Ασχολήθηκα και με άλλα πράγματα και τώρα αυτή τη στιγμή δε μου λείπει το μπάσκετ. Θεωρώ ότι έπαιξα, το έζησα, ήμουνα χαρούμενος, έφυγα χορτασμένος, ευτυχισμένος, ευλογημένος και αυτή στιγμή που μιλάμε δε μου λείπει το μπάσκετ. Είμαι ευτυχισμένος, είμαι χαρούμενος και εύχομαι να είμαστε όλοι.

Ποια είναι μια αγαπημένη ανάμνηση που έχετε από την καριέρα σας στην Εθνική και στον Παναθηναϊκό;

Αγαπημένες αναμνήσεις. Σίγουρα όταν αγωνίζεσαι σε μία ομάδα σαν τον Παναθηναϊκό είναι να κατακτάς τίτλους. Για όποιον τίτλο κατέκτησα σίγουρα ήμουνα χαρούμενος και είχαμε πολλούς τίτλους στην ομάδα στην οποία αγωνιζόμουν. Αγαπημένη ανάμνηση είναι όταν αγωνίζεσαι με την Εθνική Ομάδα, που είναι ύψιστη τιμή που μπορεί να νιώσει ένας αθλητής και σίγουρα όταν κατακτάς το Πανερωπαϊκό πρωτάθλημα, μετά από τόσα πολλά χρόνια που είχαμε να κερδίσουμε. Οι δύο κατακτήσεις, μία το 2005 με την Εθνική Ομάδα και την δεύτερη θέση στο παγκόσμιο κύπελλο πάλι με την Εθνική Ομάδα σίγουρα είναι δύο επιτυχίες οι οποίες είναι πολύ σημαντικές για εμένα και μου έχουν μείνει ανεξίτηλες. Νομίζω ότι θα με ακολουθούν όλη μου τη ζωή κι εμένα και τα παιδιά τα οποία ήμασταν σ' αυτή την ομάδα!

Ποια ήταν η μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετωπίσατε κατά την διάρκεια της καριέρα σας και πώς την ξεπεράσατε;

Η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετωπίσα ήταν όταν έκανα το βήμα από την Καστοριά. Ήμουν παιδί μιας μικρής επαρχιακής πόλης και έπρεπε να φύγω να πάω σε μία ομάδα η οποία έπαιζε στην Α1, στον Ηρακλή! Η μετάβαση ήταν δύσκολη από μία επαρχιακή πόλη σε μία μεγαλύτερη πόλη της Ελλάδας και η οποία σαφώς αγωνιστικά περιμένουν να δείξεις ότι αξίζεις να είσαι στην ομάδα. Σίγουρα ήταν ένα μεγάλο βήμα για εμένα. Από κει και πέρα, πάλι ένα άλλο βήμα ήταν από την μετάβαση από Θεσσαλονίκη στην Αθήνα και από μία ομάδα της Θεσσαλονίκης μεσαίου μεγέθους σε μία ομάδα η οποία πρωταγωνιστούσε και στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Και εκεί έκανα ένα τεράστιο βήμα και μια αυτό ήταν μία τεράστια πρόκληση, αλλά θεωρώ ότι σε αυτά τα βήματα κυρίαρχο ρόλο και μεγάλη βοήθεια μου έδωσαν η οικογένεια μου, οι φίλοι μου και κάποιοι μετέπειτα συμπαίκτες, οι οποίοι με βοήθησαν σε αυτή τη μετάβαση. Ο φίλος μου ο Νίκος ο Χατζηβρέττας με βοήθησε πολύ όταν εγώ ήμουν στη Θεσσαλονίκη και αυτός αγωνιζόταν στον Παναθηναϊκό και την επόμενη χρονιά εγώ θα πήγαινα στον Παναθηναϊκό και μέναμε πάνω κάτω. Με βοήθησε και πάρα πολύ σε πράγματα καθημερινότητας. Αυτή κυρίως ήταν η δυσκολία μου και κάτι που για μένα έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο ήταν το ψυχολογικό κομμάτι. Δηλαδή, το ότι είσαι σε μία ομάδα σαν τον Παναθηναϊκό και είσαι σε μία ομάδα σαν την Εθνική που πρέπει να πρωταγωνιστείς και πρέπει να δείξεις ότι είσαι ικανός. Αυτό μου δημιουργούσε φθορά. Στον ψυχολογικό τομέα υπήρξαν μέρες που δυσκολεύτηκα από το άγχος και από την πίεση του αποτελέσματος. Ήταν μέρες που αυτό το άγχος είχε σωματοποιηθεί σε μένα, δηλαδή πριν το παιχνίδι δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Μετά από μεγάλους αγώνες δεν είχα μυϊκούς τραυματισμούς, που έπρεπε να είχα, είχα άλλα θέματα, πονοκέφαλο για παράδειγμα. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ εύκολα και να καταλάβω γιατί με πιάνει πριν το παιχνίδι ενώ μετά είμαι καλά, δηλαδή όταν τελείωνε το παιχνίδι μου έφευγε. Τότε κατάλαβα ότι υπάρχει πίεση, υπάρχει άγχος!

Είναι πιθανόν να επιστρέψετε στον χώρο του μπάσκετ ως προπονητής;

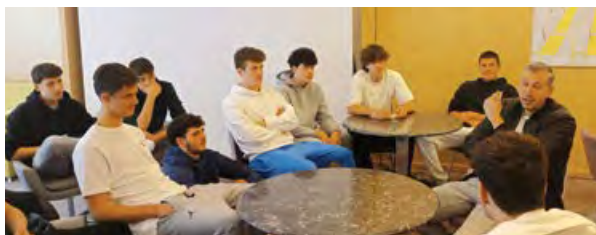
Όχι, ως προπονητής δεν θα επιστρέψω γιατί θεωρώ ότι δεν είμαι καλός προπονητής. Για εμένα η λέξη προπονητής πέρα από το κομμάτι το τεχνικό που σίγουρα πρέπει να έχεις τις γνώσεις και την εμπειρία θεωρώ ότι περιλαμβάνει και άλλα κομμάτια τα οποία εγώ δε τα έχω. Συνεπώς, σαν προπονητής στο μπάσκετ δε θα επιστρέψω ποτέ.

Είχατε υψηλούς στόχους από μικρή ηλικία; Πιστεύατε ότι θα φτάσετε να παίξετε μπάσκετ σε τόσο υψηλό επίπεδο και να έχετε τόσο σπουδαία καριέρα; Τι κάνατε για να ξεχωρίσετε;

Ποτέ δεν πίστευα ότι θα έχω μια μεγάλη καριέρα. Όπως όλα τα παιδιά, έτσι και εγώ ήθελα να παίζω, να χαίρομαι, να περνάω καλά. Ποτέ μα ποτέ δε σκεφτόμουν ότι θα είχα τέτοια καριέρα. Ο στόχος μου ήταν να πηγαίνω έξω, να παίζω, μπάσκετ, ποδόσφαιρο, έπαιζα και αρκετά ποδόσφαιρο, και να περνάω καλά μόνο αυτό με ένοιαζε. Κάποια στιγμή προς το τέλος του Λυκείου, εκεί αρχίζεις και σκέφτεσαι λίγο διαφορετικά, λες τι κάνω, τι πρέπει να κάνω και τι θέλω να ακολουθήσω, αλλά στην παιδική ηλικία μου δεν σκεφτόμουν ότι θα φτάσω κάπου, ότι θα παίξω κάπου, ότι θα είμαι μέλος μιας ομάδας που θα γνωρίσω υπέροχους ανθρώπους.

Η διαίτησή αποτελεί σημαντικό παράγοντα στη διαμόρφωση του αποτελέσματος ενός αγώνα;

Σαφώς είναι ένας παράγοντας όπως είπες πολύ σωστά ο οποίος παίζει σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση ενός αποτελέσματος. Εδώ πρέπει να ξεχωρίσουμε κάτι, ότι κανονικά δεν θα πρέπει η σκέψη μας να είναι ότι κάποιοι διαιτητές δεν κάνουν σωστά την δουλειά τους. Όσον αφορά εμένα σίγουρα μετά από κάποια χρόνια μιλούσα πολύ με τους διαιτητές, εκνευριζόμουν, έχανα λίγο τον έλεγχο γιατί ασχολιόμουν παραπάνω με τους διαιτητές παρά με το τι πρέπει να κάνουμε για να κερδίσουμε. Κάποια στιγμή εκεί μου είπαν και οι προπονητές μου ότι πρέπει να σταματήσω λίγο, είχα ξεφύγει, είχα περάσει το όριο. Είναι λογικό να παίζεις, να διαμαρτυρηθείς σε λογικά πλαίσια κι είναι άλλο να

χάνεις την συγκέντρωσή σου. Εγώ την είχα χάσει λίγο, αλλά μετά το αντιμετώπισα, δηλαδή θεωρούσα ότι και σφάλμα να γινόταν, ήτανε κομμάτι του παιχνιδιού και άνθρωποι είναι και αυτοί και κάνουν λάθη, όπως κι

εμείς κάνουμε λάθη και συνεχίζουμε. Ας ελπίσουμε ότι όπως εμείς κρινόμαστε από τους προπονητές μας κι αυτοί κρίνονται από κάποιους ανθρώπους που τους βλέπουν και αναλόγως προχωράνε, σταματάνε, έχουε επίκληση.

Έχοντας επαφή με αρκετά νέα παιδιά που ασχολούνται με το μπάσκετ, πώς κρίνετε το μέλλον του ελληνικού μπάσκετ;

Θεωρώ ότι είμαστε στο σωστό δρόμο. Ωστόσο υπάρχουν πράγματα τα οποία πρέπει να αλλάξουν, υπάρχει βούληση να αλλάξουν, αλλά όπως ξέρουμε για να αλλάξεις πολλά πράγματα στη ζωή δεν είναι τόσο εύκολο, χρειάζονται μικρές αλλαγές. Νομίζω ότι γίνονται προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση. Σίγουρα δεν έχουν όλοι την νοοτροπία που θέλει η ελληνική ομοσπονδία, η οποία προσπαθεί να περάσει τον τρόπο τον οποίο θέλει να παίζεται το μπάσκετ. Γίνονται προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση και είμαι αισιόδοξος για το ελληνικό μπάσκετ παρόλο που αυτή τη στιγμή ίσως να μην είμαστε στο επίπεδο που θα θέλαμε, αλλά θεωρώ ότι η Ελλάδα μας, παρόλο που είμαστε μία μικρή χώρα, πάντα είχε τον τρόπο να βγάξει καλά παιδιά και καλούς παίκτες και καλούς προπονητές.

Ποια συμβουλή θα δίνετε σε νέους, όπως είμαστε εμείς, που ασχολούνται με το μπάσκετ;

Δεν μου αρέσει καθόλου να δίνω συμβουλές. Νομίζω ότι το πιο σημαντικό για εμένα σε αυτή την ηλικία που είστε είναι η νοοτροπία. Μπορούμε να τα κάνουμε όλα αρκεί να έχουμε μέτρο. Όσον αφορά στα παιδιά που παίζουν μπάσκετ, η νοοτροπία και η προπόνηση είναι καίρια. Για εμένα δεν υπήρχε μαγική λύση μέσα στο γήπεδο, μόνη μαγική λύση είναι να κάτσεις στο γήπεδο και να λύσεις το πρόβλημά σου. Να γίνεις καλύτερος σουτέρ, να πασάρεις καλύτερα, να παίζεις καλύτερη άμυνα. Με άλλα λόγια ό,τι προβλήματα είχα στο μπάσκετ τα έλυνα μόνο μέσα στο γήπεδο με δουλειά και προπόνηση!

Η συνέντευξη και η απομαγνητοφώνηση έγινε από τους: Παναγιώτη Καβούνη Β3, Δημήτρη Καραγιώργο Β3, Σωτήρη Καράμπελα Β3

Τα οφέλη των πολεμικών τεχνών για τους νέους

Η ιστορία των πολεμικών τεχνών δεν είναι καθόλου πρόσφατη. Από τον αρχαίο Ελληνικό κόσμο μέχρι και τη σημερινή κοινωνία οι άνθρωποι και ιδιαίτερα οι νέοι ασχολούνται με τις πολεμικές τέχνες. Παρατηρώντας τη μεγάλη ιστορική πορεία τους, είναι αδύνατον να μην αναρωτηθεί κανείς ποια είναι τα οφέλη που καθιστούν τις πολεμικές τέχνες ένα ελκυστικό άθλημα για τους νέους μέχρι και σήμερα.

Όποιος έχει ασχοληθεί έστω και λίγο με την πολεμική τέχνη αντιλαμβάνεται ότι δεν πρόκειται για ένα απλό άθλημα, καθώς ο αθλητής επηρεάζεται από αυτή σε σπουδαίο βαθμό. Τη στιγμή που ο νέος εισέρχεται στην εφηβεία, αναγκάζεται παράλληλα να γίνει μέρος ενός περιβάλλοντος γεμάτο με "πρέπει" και πίεση. Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, ο έφηβος να αποζητά χρόνο που θα του επιτρέψει να απελευθερωθεί από το χαστικό πρόγραμμά του. Στο πρόβλημα αυτό οι πολεμικές τέχνες εμφανίζονται ως η ιδανική λύση και ως το μέσο διαφυγής τους. Θυμός, λύπη, χαρά... αυτά είναι λίγα από τα συναισθήματα που ο νέος μαθαίνει να διαχειρίζεται προοδευτικά μέσα από την ενασχόληση του με τις πολεμικές τέχνες. Ο αυτοέλεγχος και η ψυχραιμία είναι οι λέξεις που χαρακτηρίζουν όσους αποφασίζουν να ακολουθήσουν τα αθλήματα αυτά. Τόσο η διαχείριση και η εξωτερική εκδήλωση του άγχους, που χαρακτηρίζει τους νέους, όσο και η εκτόνωση της ενέργειάς τους με έναν υγιή τρόπο, είναι αποτελέσματα της ενασχόλησης με τις πολεμικές τέχνες.

Επιπλέον, σημαντικό στοιχείο των πολεμικών τεχνών αποτελεί η κοινωνικοποίηση. Ο νέος έχει την δυνατότητα να αναγνωρίζει την αξία της συνεργασίας καθώς οι συμπαίκτες συμβάλλουν στην επίτευξη της, ώστε να επιτύχουν την καλύτερη δυνατή απόδοση. Με άλλα λόγια, έχει την ευκαιρία να συμμετέχει και να εντάσσεται σε μια ομάδα, σε ένα κοινωνικό σύνολο, βοηθώντας στην ομαλή λειτουργία της. Σημαντικό πλεονέκτημα αποτελεί και η επικοινωνία με τον συνάνθρωπο, αλλά και ο τρόπος επίλυσης διαφόρων προβλημάτων που ενδεχομένως να προκύψουν σε μια ομάδα. Ας μην ξεχνάμε, όμως, ότι αυτό που ξεχωρίζει τις πολεμικές τέχνες από τα υπόλοιπα αθλήματα είναι ο σεβασμός. Σεβασμός για τον συμπαίκτη, σεβασμός για τον δάσκαλο και σεβασμός για τον αντίπαλο. Παρόλο που όλοι επιδιώκουν τη νίκη, η ένδειξη σεβασμού μεταξύ των αθλητών είναι άγραφος κανόνας.

Οι πολεμικές τέχνες είναι κάτι περισσότερο από ένα άθλημα. Μέσα από αυτές προπονούμε όχι μόνο το σώμα μας, αλλά και το πνεύμα μας. Οι πολεμικές τέχνες είναι μια μοναδική ευκαιρία για τον άνθρωπο να εξελιχθεί και να ανακαλύψει νέες πτυχές του εαυτού του. Από εμάς εξαρτάται αν θα την αρπάξουμε...

Κατερίνα Κατέλη Β3, Νάγια Κατσιγιάννη Β3

Euro 2004: Μια Αναδρομή στον Θρίαμβο του Ελληνικού Ποδοσφαίρου

Το Euro 2004 αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα στην ιστορία του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου και σίγουρα ένα από τα πιο αξέχαστα για την Ελλάδα. Η διοργάνωση αυτή, που πραγματοποιήθηκε στην Πορτογαλία, είχε όλα τα στοιχεία μιας επικής ιστορίας: ένταση, ανατροπές και, φυσικά, μια έκπληξη για τους περισσότερους.

Η Εθνική Ομάδα Ποδοσφαίρου της Ελλάδας, κάτω από την καθοδήγηση του τότε προπονητή, του Οττο Ρέχαγκελ, και με μια ομάδα ποδοσφαιριστών που θεωρούνταν σαν οι «αουτσάιντερς» της διοργάνωσης, κατάφερε να πραγματοποιήσει μια απίστευτη επίδοση κερδίζοντας το

τουρνουά. Από την αρχή μέχρι τον τελικό, η Ελλάδα επέδειξε αγωνιστικότητα, αποφασιστικότητα και σθένος, καθιστώντας την ομάδα έναν αντίπαλο που δεν πρέπει να αγνοηθεί.

Οι εντυπωσιακές νίκες της Ελλάδας κατά τη διάρκεια του τουρνουά, συμπεριλαμβανομένων αυτών επί της Πορτογαλίας και της Γαλλίας, οδήγησαν σε μια αίσθηση εθνικού ενθουσιασμού και υπερηφάνειας στην Ελλάδα. Ο τελικός αγώνας κόντρα στην Πορτογαλία ήταν ένα επικό παιχνίδι που κατέληξε με τη νίκη της Ελλάδας με σκορ 1-0, με το γκολ του Άγγελου Χαριστέα να μένει αξέχαστο για τους Έλληνες φίλους του ποδοσφαίρου.

Η νίκη αυτή αναγνωρίστηκε ως μια από τις μεγαλύτερες έκπληξεις στην ιστορία του ποδοσφαίρου, καθώς η Ελλάδα κατάφερε να νικήσει ομάδες με μεγάλη ιστορία και φήμη, όπως η Γαλλία, η Πορτογαλία και η Τσεχία. Η επίτευξη αυτή ενέπνευσε γενιές νέων ποδοσφαιριστών και έδωσε νέα ώθηση στο ελληνικό ποδόσφαιρο.

Το Euro 2004 ήταν πολύ περισσότερο από ένα απλό ποδοσφαιρικό τουρνουά. Ήταν μια επίδειξη του πνεύματος της αντισφαίρισης και της αποφασιστικότητας που μπορεί να οδηγήσει στην επίτευξη των απίστευτων.

Αλέξανδρος Παλαιοδήμος Χαραλαμπίδης ΓΟΠ3

Το εμπόδιο της εφηβικής ζωής

Στην ένταση της σύγχρονης ζωής είναι εύκολο να παραβλέψουμε την απειλή που κρύβεται ανάμεσά μας που δεν είναι άλλη από την περιβαλλοντική ρύπανση. Αν και τα αποτελέσματά της μπορεί να μην είναι πάντα άμεσα εμφανή, η ρύπανση αποτελεί σημαντική απειλή για το μέλλον των εφήβων παγκοσμίως, επηρεάζοντας βαθιά την υγεία, την ευημερία και τις μελλοντικές προοπτικές τους. Οι έφηβοι περνούν κρίσιμα στάδια σωματικής και πνευματικής ανάπτυξης, είναι ιδιαίτερα ευάλωτοι στις βλαβερές επιπτώσεις των ρύπων που υπάρχουν στον αέρα, στο νερό και στο περιβάλλον που κατοικούν. Από αναπνευστικές παθήσεις έως ψυχικές διαταραχές, τα θέματα υγείας που σχετίζονται με τη ρύπανση μπορεί να εμποδίσουν την ανάπτυξη των εφήβων και να βλάψουν την ποιότητα ζωής τους. Επιπλέον, η ρύπανση από το σχολείο μπορεί να διαταράξει τις εκπαιδευτικές ευκαιρίες, καθώς η απουσία λόγω ασθένειας και η μειωμένη δυνατότητα συγκέντρωσης σε μολυσμένα περιβάλλοντα μπορεί να εμποδίσουν την ακαδημαϊκή επίδοση. Οι κοινωνικές σχέσεις των εφήβων μπορεί επίσης να επηρεαστούν.

Αρχικά, η περιβαλλοντική ρύπανση θέτει σε κίνδυνο την υγεία και την ευημερία των εφήβων. Ο αέρας που αναπνέουν περιέχει ρύπους που εκπέμπονται από οχήματα, βιομηχανίες και άλλες εγκαταστάσεις βλαβερές για το περιβάλλον. Για τους εφήβους, των οποίων το σώμα εξακολουθεί να αναπτύσσεται, αυτές οι επιπτώσεις στην υγεία μπορεί να είναι ιδιαίτερα σοβαρές, εμποδίζοντας την ανάπτυξή τους. Κάποιες παθήσεις που προκαλεί η περιβαλλοντική ρύπανση και που τώρα μπορεί να θεωρηθούν ασήμαντες, στο μέλλον μπορεί να αποβούν μοιραίες για την σωματική και ψυχική ακεραιότητα των νέων.

Πέρα από τις άμεσες επιπτώσεις της στην υγεία, η περιβαλλοντική ρύπανση επηρεάζει επίσης το μορφωτικό επίπεδο και τις κοινωνικές σχέσεις των εφήβων με τους συνομηλίκους τους. Τα χρόνια προβλήματα υγείας που προκύπτουν από την ρύπανση μπορεί να οδηγήσουν στην διάσπαση προσοχής των νέων, να εμποδίσουν την ανάπτυξη των γνώσεων και στην σταδιακή πτώση της επίδοσης και

Σαλώμν Μηνόγιαννη ΓΘΥΓ5

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

των βαθμών των εφήβων στο σχολείο. Ο έφηβοι μπορεί να δυσκολεύονται να συγκεντρωθούν και να λειτουργήσουν αποτελεσματικά στις σπουδές τους, θεωρώντας ασήμαντες τις εκπαιδευτικές ευκαιρίες και τις μελλοντικές προοπτικές τους. Επιπλέον, θέματα υγείας που σχετίζονται με τη ρύπανση μπορεί να περιορίσουν τη συμμετοχή των εφήβων σε εκδηλώσεις, ομίλους και γενικότερα δραστηριότητες που συμβάλουν στην κοινωνικοποίηση του νέου οδηγώντας σε αισθήματα απομόνωσης και μοναξιάς. Έτσι, πιθανότατα στο μέλλον θα προκληθούν, λόγω της απομόνωσης αυτής, ψυχολογικά προβλήματα και αισθήματα κατωτερότητας.

Όσο οι άνθρωποι δεν προσπαθούν για την ελάττωση του φαινομένου αυτού θα προκαλούνται συνεχώς νέα προβλήματα στην ζωή του ανθρώπου. Το φαινόμενο

αυτό θα υποβαθμίζει συνεχώς την ποιότητα ζωής των ανθρώπων με αποτέλεσμα το βιοτικό τους επίπεδο μια μέρα να είναι πολύ χαμηλό. Λόγω της βαθμιαίας αύξησης του φαινομένου αυτού στο μέλλον, οι νέοι ίσως φθάσουν να ζουν σε έναν κόσμο που θα περιορίζεται η καθημερινή τους ευημερία.

Συμπερασματικά, η περιβαλλοντική ρύπανση αποτελεί τρομερή απειλή για το μέλλον των εφήβων, υπονομεύοντας την υγεία, τις εκπαιδευτικές ευκαιρίες και την κοινωνική τους ευημερία. Για να εξασφαλιστεί ένα υγιέστερο μέλλον για την επόμενη γενιά, απαιτούνται συντονισμένες προσπάθειες για την αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτιών της ρύπανσης. Μόνο με τη συνεργασία μπορούμε να μετριάσουμε τις επιπτώσεις της ρύπανσης και να εξασφαλίσουμε ένα καλύτερο μέλλον για τους ανθρώπους.

Αλίκη Γεραπετρίτη Β1

Το κλίμα και το μέλλον μας

Στη σύγχρονη εποχή, ο καθένας από εμάς θα μπορούσε να διαπιστώσει ότι ο πλανήτης μας βρίσκεται σε κατάσταση κινδύνου. Καταστροφικές πλημμύρες στη νότια Αμερική, ανυπόφοροι καύσωνες στην Ευρώπη, τυφώνες στη βόρεια Αμερική έχουν γίνει πλέον συνήθη φαινόμενα και παρόλα αυτά, κανείς από εμάς, σε καμία χώρα του κόσμου δεν έχει λάβει επαρκή μέτρα για να σταματήσει, ή να προλάβει τις επερχόμενες ζημιές που θα φέρουν τα φαινόμενα αυτά. Γι' αυτόν τον λόγο, η αρμοδιότητα του σωτήρα του περιβάλλοντος πέφτει σε εμάς, τις νέες γενιές.

Αλλά πώς θα μπορούσαμε εμείς οι ίδιοι να λύσουμε τα προβλήματα που τόσες προηγούμενες γενιές δεν μπόρεσαν να λύσουν; Το πρώτο βήμα είναι η κατανόηση ότι όντως υπάρχει πρόβλημα. Όσο αλλόκοτο και αν ακούγεται σε οποιονδήποτε αυτό, είναι η αλήθεια. Πολλές κυβερνήσεις ανά τον κόσμο αρνούνται την ύπαρξη της κλιματικής αλλαγής, ενώ άλλα κράτη συνεχίζουν τις καταστροφικές τους πολιτικές, που όχι μόνο βλάπτουν το περιβάλλον, αλλά και εμάς σαν είδος. Αυτός είναι ο κύριος στόχος που θα έπρεπε να θέσουμε. Έπειτα υπάρχουν κι άλλοι, πολλοί. Αφού όλοι μας κατανοήσουμε, επιτέλους, την κρισιμότητα της κατάστασης, θα έπρεπε εμείς οι ίδιοι να σηκώσουμε τα μανίκια, να πιάσουμε το πεδάλιο του καρβιού που λέγεται ανθρωπότητα και να γίνουμε ενεργοί πολίτες, όπως έπρεπε και οι προηγούμενες γενιές να κάνουν. Έτσι, δρώντας σαν μια ενωμένη ομάδα, χωρίς διακρίσεις, λαμβάνοντας σωστές και λογικές επιλογές θα αλλάξουμε την κατάσταση, θα αποτρέψουμε το αρνητικό αυτό μέλλον που μας περιμένει. Οι στόχοι των Ηνωμένων Εθνών, οι παγκόσμιοι διαγωνισμοί που συμβάλλουν στην απόκτηση εμπειρίας στο θέμα και μαθήματα όπως η μελέτη περιβάλλοντος στο δημοτικό, όλα βοηθούν στην επίλυση της κλιματικής κρίσης. Εκτός από αυτά, βέβαια, δύο πράγματα είναι αυτά που μπορούν πραγματικά να σώσουν την ανθρωπότητα. Αυτά είναι η ομαδικότητα και η καινοτομία.

Σε όλη τη διάρκεια της ανθρωπότητας, ο άνθρωπος ήταν διχασμένος με τον απέναντί του. Χρησιμοποιούσε την ευφυΐα του για να τον καταστρέψει, αντί να βρει τρόπους για αμοιβαία ανάπτυξη. Γι' αυτόν τον λόγο, λοιπόν, όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω είναι τα μοναδικά όπλα του ανθρώπου έτσι ώστε να σταματήσει την κλιματική κρίση και θα έπρεπε όλοι μας να σκεφτούμε πώς θα ήταν άραγε ο κόσμος μας, αν ο άνθρωπος μοχλούσε για το συλλογικό καλό, αντί του ατομικού.

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

Γιάννης Αθανασιάδης A2

Vertical Farming

Ξεχάστε ό,τι ξέρατε για την καλλιέργεια

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

Ξέρατε πως σε χώρες όπως η Κο-
λομβία το 46% των νοικοκυριών
βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώ-
χιας; Δυστυχώς είναι γεγονός ότι σε
πολλές περιοχές του κόσμου οι συν-
θήκες διαβίωσης είναι πολύ δύσκολες
και ο κόσμος δεν έχει την οικονομική
δυνατότητα να προμηθευτεί τα απα-
ραίτητα. Ενώ σε άλλες περιοχές η καλ-
λιέργεια της γης απαιτεί πόρους που
είναι δυσεύρετοι ή το έδαφος δεν είναι
κατάλληλο για παραγωγική αξιοποίη-
ση. Και για το λόγο αυτό εφευρέθηκε
το “Vertical Farming”.

Ωστόσο τι σημαίνει ο όρος αυτός και
πώς λειτουργεί; Το Vertical Farming
εφευρέθηκε το 2009 και αποτελεί την
γεωργία σε κάθετη κλίση πάνω σε
στοιβαγμένα στρώματα, σαν γιγάντιους
τοίχους, μια διαδικασία που βρίσκεται
σε αντίθεση με την παραδοσιακή ορι-
ζόντια καλλιέργεια της γης. Συνήθως
τα στρώματα αυτά ενσωματώνονται σε
κτίρια όπως ουρανοξύστες, στεγάζο-
νται σε αποθήκες ή σε κιβώτια μεταφο-
ράς, θερμοκήπια ή τοποθετούνται σε
χώρους που διαφορετικά θα ήταν ακα-
τάλληλοι για καλλιέργεια. Αυτή η μέθο-
δος για να λειτουργήσει σωστά χρηση-
μοποιεί την τεχνολογία της Controlled
Environment Agriculture (CEA). Αυτό
το είδος τεχνολογίας βοηθά να γίνεται
η αναγκαία παρακολούθηση της απαι-
τούμενης υγρασίας, της θερμοκρασίας,

των αερίων και του φωτός. Για παράδειγμα, οι αγρότες χρησιμοποιούν τεχνητό φωτισμό και μεταλλικούς ανακλαστήρες για να μιμηθούν το φυσικό φως του ήλιου.

Τι προσφέρει το Vertical Farming; Ελαχιστοποιεί την εξάντληση των φυσικών πόρων, αφού χρησιμοποιεί μια τεχνική καλλιέργειας που ανακυκλώνει το νερό άρδευσης. Έτσι μπορεί να σωθεί μέχρι και το 98% που χρησιμοποιείται στους παραδοσιακούς τρόπους καλλιέργειας. Επιπροσθέτως, εξοικονομείται το 99% του εδάφους για να παραχθούν 240 φορές περισσότερα προϊόντα από την παραγωγή στο έδαφος. Ταυτόχρονα, η καλλιέργεια σε εσωτερικούς χώρους απαιτεί αμελητέα αγροχημικά, εξοικονομώντας έτσι περισσότερους πόρους. Με την μέθοδο αυτή προσφέρεται επίσης αυξημένη συνολική παραγωγή και σταθερότητα όλο

το χρόνο. Όλα τα φρούτα και τα λαχανικά θα είναι διαθέσιμα κάθε εποχή παντού στον κόσμο και όχι μόνο σε συγκεκριμένες χρονικές περιόδους και περιοχές. Μπορούν να παράγουν κάθε είδους καλλιέργειες σε όλο το χρόνο με μικρή εξάρτηση από τον καιρό ή το κλίμα. Είναι σημαντικό να σημειωθεί το γεγονός ότι έχει την δυνατότητα να παρέχει υγιεινό και «ασφαλές» φαγητό καθώς ελέγχεται προσεκτικά το περιβάλλον γύρω από τα φυτά, δημιουργώντας τις κατάλληλες συνθήκες για να αποτραπούν οι ασθένειες της γεωργίας. Σε ένα περιβάλλον εργαστηρίου, η εισαγωγή μολυσματικών ουσιών είναι πολύ λιγότερο πιθανή. Αυτό επιτρέπει στους καλλιεργητές να δημιουργούν αγροκτήματα σε αστικές τοποθεσίες με εκτεταμένα δίκτυα μεταφορών. Έτσι μειώνεται η απόσταση, ο χρόνος αλλά και η εμπλοκή των μεσαζόντων.

Ο τομέας αυτός θα έχει μέλλον στην Ελλάδα; Η Ελλάδα λειτούργησε πρωτοπόρα στον τομέα αυτό. Παρέχει τις κατάλληλες θερμοκρασίες για την παραγωγή οπωρολαχανικών και συγκεκριμένα ντομάτας διαφόρων ποικιλιών, αγγουριού και μελιτζάνας. Χρησιμοποιείται η γεωθερμία που αποτελεί φυσική θερμική ενέργεια και διαρρέει από το θερμό εσωτερικό της γης προς την επιφάνεια, ως ανανεώσιμη πηγή ενέργειας και καλύπτει το 100% της ενέργειας που αξιοποιείται.

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

Βαρβάρα Βασιλείου Β1

Κάρλ Γιούνγκ

Ο Γκουστάβ Κάρλ Γιούνγκ θεωρείται ως ένας από τους πιο σπουδαίους ψυχολόγους και ψυχαναλυτές του 19ου αιώνα. Γεννήθηκε το 1875 σε ένα οικογενειακό κλίμα που τα νηία κατέχονταν από την μητέρα και όχι του πατέρα και ως παιδί έβρισκε καταφύγιο και στήριγμα στα όνειρα και τις σκέψεις του.

Ξεκίνησε τις σπουδές του στην ιατρική και εξειδικεύτηκε στην ψυχιατρική καθώς και έγινε μαθητής του Ζίγκμουντ Φρόυντ. Παρ' όλα αυτά, με τον καθηγητή του διαφωνούσαν τόσο για την υπόστα-

ση του υποσυνείδητου του ανθρώπου όσο και για την επίδραση που έχουν τα πρότυπα πάνω του.

Ο Γιούνγκ ταύτισε την ψυχή με την προσωπικότητα και της έδωσε δώδεκα άξονες από τους οποίους μπορεί να κριθεί. Η θεωρία των αρχέτυπων αποτελεί την πιο διαδεδομένη θεωρία του Γιούνγκ καθώς ενώνει τους ανθρώπους βρίσκοντας κοινές συνισταμένες στο υποσυνείδητό τους. Ο άνθρωπος, δηλαδή, μπορεί να παρουσιάζει συμπεριφορές τόσο ως προς την εικόνα που προβάλλει για τον εαυτό του όσο και ως προς την ψυχή του με άλλους ανθρώπους, στοιχείο ενωτικό που εναρμονίζει τις σχέσεις των ανθρώπων.

Τα 12 αρχέτυπα του Γιούνγκ είναι:

1. Ο Αθώος
2. Το Ορφανό
3. Ο Ήρωας
4. Ο Αλτροουιστής
5. Ο Εξερευνητής
6. Ο Επαναστάτης
7. Ο Εραστής
8. Ο Καλλιτέχνης
9. Ο Γελωτοποιός
10. Ο Σοφός
11. Ο Μάγος
12. Ο Βασιλιάς

Για τον Γιούνγκ, τέλος, ο στόχος της ψυχανάλυσης είναι να ενωθούν και να γίνουν αδιαίρετα όλα τα γνωρίσματα του ανθρώπου μεταξύ τους. Ο άνθρωπος, δηλαδή, πρέπει να αποκτήσει αυτογνωσία για το υποσυνείδητο, να καταρρίψει τα στεγανά του, να αποδεχτεί την «σκοτεινή» του πλευρά και έπειτα να προχωρήσει, όντας πλέον ελεύθερος.

Ελένη Χριστιά ΓΑ3

Ο εαυτός μου είναι ο καλύτερος μου φίλος

Μια από τις σκέψεις που κάνω στο τέλος κάθε έτους αφορά τους φίλους μου. Με ποιους πέρασα αρκετό χρόνο μαζί, με ποιους τσακώθηκα, με ποιους πέρασα ώρες ατελείωτες αναλύοντας ξανά και ξανά τα ίδια θέματα, ποιους φίλους έχασα, και ποιοι συνειδητοποίησα ότι αξίζουν περισσότερη αγάπη από αυτή που ήδη έχουν από μένα. Ένας περίεργος απολογισμός θα έλεγε κανείς ο οποίος, όμως, μας απελευθερώνει τόσο συναισθηματικά και μας βοηθάει να ξεκινήσουμε την χρονιά μας με ειλικρίνεια και σταθερότητα. Φέτος, λοιπόν, σε αυτόν τον απολογισμό πρόσθεσα και ένα ακόμη φίλο, τον οποίο δε τον γνώρισα φέτος γιατί τον ξέρω χρόνια απλά ποτέ δεν είχαμε δεθεί τόσο έντονα συναισθηματικά. Έναν φίλο, ο οποίος άξιζε περισσότερη αναγνώριση από αυτή που ήδη είχε, που υπήρξε πιο αντικειμενικός από κάθε φίλο που είχα, έναν φίλο που ονομάζεται ο εαυτός μου. Αν εσείς, λοιπόν, κάνετε έναν τέτοιο απολογισμό, θα θεωρούσατε ως φίλο τον εαυτό σας; Σκεφτήκατε ποτέ μήπως η φράση «γιατί στο τέλος μένεις μόνο με τον εαυτό σου» μας παρουσιάζει τον εαυτό μας ως τον μοναδικό παντοτινό μας φίλο; Μπορεί, βέβαια, σε μερικούς από σας να ακούγεται εγωϊστικό, εγωκεντρικό ή και αλαζονικό. Αλλά ποιος καθορίζει ποιος είναι καλός μας φίλος ή όχι; Ποιος κρίνει τις επιλογές μας; Ποιος παίρνει αποφάσεις στην ζωή μας; Εμείς, και συγκεκριμένα ο εαυτός μας. Για μένα, λοιπόν, ο εαυτός μου είναι και ένας από τους καλύτερους μου φίλους.

Στη φιλία με τον εαυτό μας βρίσκουμε ό,τι και σε μια φιλία με κάποιον άλλο άνθρωπο. Αρκεί να μάθουμε να τον αντιμετωπίζουμε και να του συμπεριφερόμαστε όπως

στους άλλους φίλους μας. Πολλοί ίσως αναρωτιέστε πώς ο εαυτός μου είναι φίλος μου αν δεν μπορώ να τον αγγίξω, αν δεν μπορώ να συνομιλήσω μαζί του. Μια φιλία ωστόσο, δε βασίζεται στα κριτήρια αυτά. Ως πνευματικός δεσμός, μια φιλία χρειάζεται πνευματικά κριτήρια για να λειτουργήσει σωστά. Και ίσως ο λόγος για τον οποίο αρκετές φιλίες δεν επιβίωσαν, οφείλεται στο γεγονός ότι δεν υπήρχαν τα κριτήρια αυτά.

Η φιλία με τον εαυτό σας δε θα σας εγκαταλείψει ποτέ. Και όχι επειδή θα σας γυρίσει την πλάτη του και θα φύγει, αλλά επειδή η φιλία με τον εαυτό σας αποτελεί τη βάση για όλες τις σχέσεις σας.

Φίλος με τον εαυτό μου σημαίνει σεβασμός. Διδασκόμαστε τον σεβασμό, μια υποτιμημένη δυστυχώς αξία στις μέρες μας. Βλέ-

Γιάννης Ίωνας Παπανικόλας IB2

ποντας ανθρώπους να καταπατούν δικαιώματα άλλων, βλέποντας ανθρώπους να κακομεταχειρίζονται και να υποβιβάζουν συνανθρώπους τους, καταλαβαίνουμε ότι ο σεβασμός είναι περιορισμένος. Και αυτός ο περιορισμός ξεκινάει από τον περιορισμό που δίνω στον εαυτό μου. Και γιατί λοιπόν να σέβομαι τον εαυτό μου; Όταν σέβομαι τη γνώμη μου, σέβομαι και την άποψη του άλλου. Όταν σέβομαι το σώμα μου και την υγεία μου, σέβομαι και το σώμα του άλλου. Όταν τηρώ τα όρια μου και μένω πιστός στις πεποιθήσεις μου, μπορώ να σεβαστώ τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά του άλλου. Σεβασμός είναι απόδοχή και η αποδοχή είναι υπομονή, αρετές που αν δεν βρείτε στον εαυτό σας, δε θα βρείτε σε καμία άλλη σχέση.

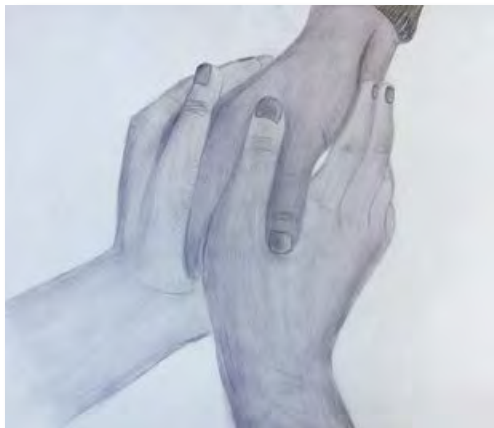
Επιπροσθέτως, η συμφιλίωση με τον εαυτό μου, καλλιεργεί την εκτίμηση. Την εκτίμηση που οφείτε να δείξετε στην προσπάθεια που καταβάλλετε καθημερινά για να γίνετε καλύτεροι. Καλύτεροι ως άνθρωποι, καλύτεροι επαγγελματικά, καλύτεροι μαθητές και γονείς, σύζυγοι και φίλοι. Την εκτίμηση που οφείτε να δείξετε στις αξίες σας. Στην αυτοπεποίθηση σας, στην ευγένεια που επιδιώκετε στον συνάνθρωπό σας, στην υπομονή που δείχνετε απέναντι στις δυσκολίες της ζωής. Αξίες τις οποίες αν δεν έχετε καλλιεργήσει με τον εαυτό σας δε θα μπορέσετε να βρείτε σε καμία άλλη σχέση σας. Γιατί απλούστατα, δε θα μπορείτε να συμβαδίσετε με αυτή και με τον φίλο σας.

Κάποτε ο Χριστός είπε «Να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου». Εάν προσφέρετε στον φίλο σας, να προσφέρετε και στον εαυτό σας. Εάν βοηθήτε τους φίλους σας να ξεπεράσουν τα προβλήματα τους, βοηθήστε τον εαυτό σας να κάνει το ίδιο. Όπως αποδέχαστε ορισμένες ιδιαιτερότητες των φίλων σας, αποδεχτείτε και εκείνες του εαυτού σας. Όπως διασκεδάζετε και ηρεμείτε με αυτούς, κάντε το ίδιο και με τον εαυτό σας. Φανταστείτε τον εαυτό σας, την ψυχή σας, το σώμα σας ως έναν συνοδοιπόρο στο ταξίδι της ζωής, μια σκιά η οποία θα θέλει να σας συντροφεύει για πάντα. Και πιστέψτε με το να αγαπάτε τον εαυτό σας αντικατοπτρίζεται και στις σχέσεις σας με τους άλλους. Γιατί να είσαι καλά με κάποιον, πρέπει πρώτα να είσαι καλά με τον εαυτό σου.

Κλείνοντας, λοιπόν, συνειδητοποιώ ποια πρέπει να είναι η προτεραιότητα μου, η βάση μου και το πρότυπό μου για να δημιουργώ σχέσεις με άλλους. Η φιλία με τον εαυτό μου. Μην απογοητεύεστε αν δεν βρίσκετε αμέσως γαλήνη, ευχαρίστηση, εμπιστοσύνη, αγάπη, εκτίμηση και σεβασμό σε μια φιλία. Αυτά είναι χαρακτηριστικά που πρέπει να βρείτε σε εσάς. Και σας υπόσχομαι πως αν το καταφέρετε αυτό θα εμφανιστούν και σε μια φιλία με κάποιον άλλο. Το δύσκολο είναι να αισθανθείτε καλά με τον εαυτό σας. Γιατί εκεί παλεύετε μόνοι σας. Εκεί παλεύετε για κάτι το οποίο είτε θέλετε είτε όχι, θα σας συντροφεύει για πάντα. Παλεύετε για τον πιο σκληρό καθρέπτη στον οποίο θα σταθείτε ποτέ μπροστά, στον καθρέπτη που θα σας κρίνει πιο σκληρά από όλους. Και αυτός είστε εσείς. Να αγαπάτε και να σέβεστε τον εαυτό σας και να τον αποδέχαστε ως φίλο και όχι ως εχθρό σας.

Βικτώρια Καραμήτρου Β3

Η ασπρόμαυρη ζωή των εφήβων

Λήδα Κωστή Β4

Ο άνθρωπος από τη φύση του έχει την τάση να εξελίσσεται και να διαμορφώνει τη δική του προσωπικότητα. Φυσικά για να “χτίσει” έναν ολοκληρωμένο χαρακτήρα πρέπει να καταβάλει πολλές προσπάθειες. Η πρώτη προσπάθεια παρατηρείται στην εφηβεία. Εφηβεία. Μια περίοδος της ζωής του ανθρώπου που πολλοί χαρακτηρίζουν δύσκολη, αλλά στην πραγματικότητα δεν μπορούν να συνειδητοποιήσουν το βαθμό δυσκολίας παρά το γεγονός ότι και αυτοί ήταν κάποτε έφηβοι. Η εφηβεία συνοδεύεται εκτός

από τις σωματικές αλλαγές και από ψυχολογικές. Οι ψυχολογικές αλλαγές καθορίζονται από τα δεδομένα της εποχής.

Δυστυχώς, είναι γεγονός ότι μεγάλο ποσοστό των ανθρώπων δεν είναι ευαισθητοποιημένοι για τα προβλήματα της εφηβικής ηλικίας αλλά και τους κινδύνους που επιφυλάσσει. «Δεν ΠΡΕΠΕΙ να τρως θα πάρεις κιλά», «Φάε ΠΡΕΠΕΙ να πάρεις κιλά», «Δεν ΠΡΕΠΕΙ να φοράς αυτά τα ρούχα», «ΠΡΕΠΕΙ να γίνεις σαν τον πατέρα σου», «Είσαι κορίτσι. Δεν ΠΡΕΠΕΙ να δουλεύεις πολύ όταν μεγαλώσεις για να προσέχεις τα παιδιά», «ΠΡΕΠΕΙ να κάνεις ό,τι κάνουν οι φίλοι σου για να γίνεις αρεστός», «ΠΡΕΠΕΙ να τα δοκιμάσεις ΟΛΑ γιατί αλλιώς δεν θα μπορέσεις να απολαύσεις τη ζωή σου» και το θλιβερό της υπόθεσης είναι ότι μπορώ να συνεχίσω για πολύ ακόμη.

Οι σύγχρονοι έφηβοι ζουν με τόσα «ΠΡΕΠΕΙ» μια στιγμή της ζωής τους που θα έπρεπε να ανακαλύπτουν τις διάφορες πτυχές του εαυτού τους. Όλοι αυτοί οι περιορισμοί χρησιμοποιούνται ως τείχη που δεν επιτρέπουν τη μοναδικότητα και τη ζωτικότητα του παιδιού να αναδειχθεί. Με την πάροδο του χρόνου αυτά τα τείχη χτίζονται ακόμη ψηλότερα, κατεδαφίζοντας όλες τις ελευθερίες ενός παιδιού. Το τραγικό είναι ότι οι περισσότεροι έφηβοι δεν αισθάνονται καν εγκλωβισμένοι ενώ εκείνοι που νιώθουν έτσι είναι ανίκανοι να το διαχειριστούν.

Έτσι διαταράσσεται η ψυχολογική κατάσταση του εφήβου, ο οποίος δεν αποφασίζει πλέον για τον εαυτό του. Η ψυχολογία είναι ένα πολύ σύνθετο ζήτημα το οποίο κάθε έφηβος πρέπει να χειριστεί με ευλάβεια και προσοχή. Ο έφηβος οφείλει να λέει ΟΧΙ στα ΠΡΕΠΕΙ και να γκρεμίσει τα τείχη που του έχει θέσει η κοινωνία.

Ιωάννα Βλάχου Β1

Pierce

